

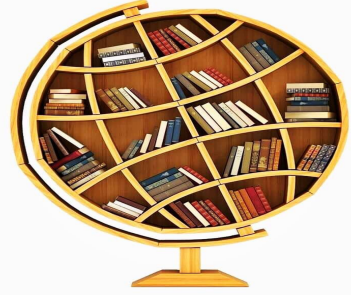
DAISY PEARCE

DUVARLARIN

ARDINDAKİ

SIR

DAISY PEARCE

DUVARLARIN ARDINDAKI SIR

★★
★★

★★
★★★

Düzenleme
Ny.özlem

Tuhaf ve korkunç bir mucize.

—Abraham Fleming, 1577

Ardından, el ele tutuşup halkalar oluşturan köylüler, kendilerini büyücülükten korumak için büyük şenlik ateşlerinin etrafında dans ettiler ve kendilerinden geçtiklerindeyse şuradan veya buradan bir kişi, halkasından ayrılıp yegâne kötüden emin olmak için ateşlere atladı.

—*Cornish Feasts and Folklore*, M. A. Courtney, 1890

BİR

16 Haziran 1989, Cuma

Union Caddesi'ndeki eczaneye iki sebeple girdim: fotoğraflarım ve gebelik testi. Bankonun önünde dururken ya sıcağın ya da sinirlerimin bozulmasından olsa gerek, kendimi sersemlemiş ve susamış hissediyordum.★

Bu sabah radyoda bahçe hortumu kullanımının yasaklanması ve suyun karneye bağlanmasıyla ilgili bir haber vardı. Oscar sandalyesinde öne doğru eğilip dikkatle dinlerken gözlüğünü yukarıya itti.

Tostunu itinayla keserken, “Duydun mu Mina?” diye sordu. “Geçen kış bahçeye o yağmur suyu fıçısını koyduğum için şimdi minnettar olacaksın, değil mi?”

Eczanenin dışında asılı olan büyük dijital saat hava sıcaklığını 35°C gösteriyordu ve üzerimdeki tişörtün kol altları çoktan koyu renk almıştı. Paketimi alıp gözümde güneş gözlüğü, başım öne eğik bir vaziyette umumi tuvaletlere doğru gidiyordum. İçeri daldığım esnada susuz kalmış bir köpek gibi nefes nefeseydim. Tuvaletler pisti, idrar ve sigara kokuyordu, soğuk fayanslar metalik bir ses çıkartıyordu. Kirli pencereler-

den sızan ışık nikotin rengindeydi. Gebelik testinin kutusunu titreyen parmaklarımla zar zor açabildim ve klozetin üzerinde dengede dururken dayanıksız karton çubuğu bacaklarımla arasında sabit tutmaya çalıştım.

Prospektüste bir sonuç görmemin on dakika alacağı yazıyordu. Ellerimi düzgün bir şekilde kucağıma koyup otururken Oscar'a ne söyleyeceğimi ve bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Normalde çok dikkatli olduğu düşünülürse, sanırım buna çok şaşırıracaktı.

Geçen gece, bir trafik kazası nedeniyle tıkalı olan bir yoldan geçtik. Polis arabalarının mavi ışıkları giderek artan karanlıkta yanıp sönüyordu. Kazadan geriye kalanları görebilmek için etrafıma dikkatle baktım. Yanımızdan bir ambulans geçti, siren çalmıyor ve yavaşça ilerliyordu. Bir cenaze hızıyla. Oscar kaşlarını çatarak arabayı bir adım daha ilerletti.

"Araba kazası," dedi ilerideki olay yerini başıyla işaret ederek. Parlayan cam kırıkları. Bükülmüş sıcak krom. Oscar elindeki yol haritasıyla kendini yelledi, bir dirseği camın dışındaydı. "Kötü görünüyor," diyebildi.

"O köşe bir ölüm tuzağı," diye cevap verdim. Tenim arabanın deri koltuklarına yapıştıyordu. Tanrım, hava hâlâ çok sıcaktı.

"Sorun yolda değil, şoförde," dedi Oscar, kaşları çatık bir şekilde. "Sana bunu daha önce de söylemiştim."

Ona yan gözle baktım.

"Neler olduğunu bilmiyorsun. Belki yola bir köpek ya da bir çocuk fırladı. Belki şoför bayıldı. Bu kazaya neyin sebep olduğunu *bilmiyorsun*."

Oscar başını iki yana sallarken, alaycı kahkahasını bastırdı-

ğını açık eden bir ses çıkardı. Ardından neyin geleceğini bildiğim için kendimi hazırladım.

“Dikkatli olursan güvende olursun,” dedi kesin bir dille.

Saatime göre, altı dakika geçmişti. Parmak uçlarımı bacaklarımın vuruyordum. *Dikkatli olursan güvende olursun*. Pekâlâ, tatilin o son gecesinde güvende değildik, öyle değil mi? Çok fazla içmiştik ve işte şimdi buradaydım; pis kokulu bir umumi tuvaletin kabininde, başımı ellerimin arasına almış şekilde oturuyor, küçük çubuğun bana anne olup olmadığını söylemesini bekliyordum. Bunun o büyük heyecanının nerede olduğunu merak ederek nişan yüzüğüme bakıyordum. Annem bana böyle şeylerin masallar ve filmlerdeki genç âşıklar için olduğunu söylemişti.

“Gerçek hayatta çaydanlığı kirecinden arındırmayı bilecek birini istersin bir tanem,” demişti bana imalı bir bakış atarak. “Heyecan istiyorsan, git paraşütle atla.”

Aldığım fotoğrafları hatırlayarak ayağımın yanındaki çantama baktım. Birkaç gün önce bir film rulosunu tab ettirmek için vermiştim; çoğunlukla Girit'teki tatilimize ve Knossos Sarayı'nı görmek için çıktığımız geziye dair fotoğraflardan oluşuyordu. Onları çantamdan çıkarıp hızla göz gezdirirken beyaza boyalı evlere ve yeşile çalan kahverengi tonundaki dar yollara karşın gökyüzünün mavi derinliğine hayran kaldım.

O esnada bacaklarımın arasında beklenmedik bir sıcaklık hissettim; içimde adeta dibe doğru batan o ağır his ve o an her şeyi biliyordum, sadece *biliyordum*. Nihayetinde o sabah duştan çıkarken karnımda o şiddetli krampı hissetmemiş miydim? Sildiğim, tuvalet kâğıdının üzerinde koyu kırmızı kan

lekesini görmek beni şaşırtsa da hayal kırıklığına uğratmadı. Artık negatif olduğundan emin olmak için gebelik testinin sonucuna da bakmam gerekmiyordu. Bu dar kabinden çıkmak ve acımasız floresan ışığından uzaklaşmak için duyduğum ani bir istekle fotoğrafları kaptığım gibi zarfın içine geri tıktım, bir fotoğraf parmaklarımdan kayıp seramik zemine yüzüstü düşerken küfrettim. Yerden alıp çevirdiğimde Oscar'ın bir gece tepedeki restoranlardan birinde çektiği fotoğrafımı gördüm: Üzerimde uçuk sarı bir elbise vardı, kameranın ötesine, eski bir ahırın çatı kirişlerine yuva yapan ebabil kuşlarının olduğu yere bakıyordum. Fakat fotoğrafta sağ omzumun biraz gerisinde, kısmen gölgede kalsa da genç bir adam durmuş doğrudan bana bakıyordu. Yüzü biraz bulanıktı, sanki flaş patladığı esnada yüzünü başka tarafa çeviriyormuş gibiydi ve retinaları bu yüzden baskısız gümüş paralara dönüşmüştü. Birden mideme taş gibi sert ve soğuk bir şey oturdu.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadım başparmağımı fotoğraftaki suretin üzerinde dolaştırırken. “Aman Tanrım...”

İKİ

“Fotoğrafa baktın mı?”

Oscar başını kaldırmadı. Bulmacasının üzerine eğilmiş, düz tutabilmek için uzun parmaklarını gazeteye bastırıyordu. Yüzü sert ve köşeli, güçlü hatlara sahipti; uzun düz bir burnu, bıçak ağzı gibi belirgin elmacık kemikleri vardı. Yüksek sesle iç çekti.

“Evet.”

“Eee?”

Bir kalp atışı. Kalp ritmim hızlanıyordu.

“O, değil mi?”

“Sanırım bunun cevabını biliyorsun.”

Bir şey yazacakmış gibi hareketlendikten sonra, tükenmez kaleminin ucuyla kutuları saydı. Ardından yine yüksek sesle iç çekti. Bu hileli bir ipucuydu, çaprazlama sekiz harfti: *Korkutmak, bir atta olduğu gibi* (8). O sabah Oscar daha yataktan kalkmadan ve kahvaltı etmek için aşağıya inmeden önce bulmacaya gizlice göz atmıştım. Onu zorlayarak fotoğrafı tekrar masanın üzerinde ittim.

“Doğru dürüst bak. Bu, Eddie. Onu nerede olsa tanırım.”

Oscar başını kaldırıp bana baktı. Ona yaşadığım gebelik korkusundan veya kanla lekelenmiş tuvalet kâğıdını gördüğümde hissettiğim mutlak rahatlama dan bahsetmedim. Anlamayacaktı.

“Mina, o de ği...”

“İyice bakıyor musun?” Ses tonum sıkıntılı bir şekilde yükseldi. “Bunu görmedi ğine inanamıyorum!”

“Bu, akıl dı şı. *Sen* akıl dı şı davranıyorsun. O öleli altı yıl oldu Mina... Yani benim ne söylememi bekliyorsun?”

Bo ğazım dü ğümlendi. Buna ra ğmen yutkunmaya çalıştım.

“Onun öldüğünü *biliyorum*. Sadece demek istedi ğim...”

“Ne? *Ne* demek istiyorsun? Lütfen bunu bana açıkla, çünkü anlamakta zorlanıyorum.” Gözlüğünü çıkarıp bana her zaman yaptığı gibi dik dik baktı, amber gözleri kararlıydı. Yumruklarımı sıktım, hüsrana uğradım çünkü anlıyordum, çok iyi anlıyordum. Eddie’nin öldüğünü ben de *biliyordum*. Ama. Ama.

Başım la bulmacasını işaret ederek, “Ürkütmek,” diye çıkıştım. “Çaprazlama sekiz harf. ‘Korkutmak, bir atta oldu ğu gibi.’ Ürkütmek.”

Hayal kırıklığı na uğramanın etkisiyle ılık yaşlar gözlerime batarken, önünde duran fotoğrafı hırsla kaptım. Oscar derin bir iç çekti.

“Dinle. Bunu söylerken sana karşı nazik olmaya çalışıyorum...” Bana doğru uzandığında kaskatı kesildim ama kendimi çekmedim. Ellerim titriyordu. “Gruba geri dönmenin zamanı gelmiş olabilir Mina.”

* * *

Newham Caddesi'ndeki mobilya cilası ve kesilmiş süt kokusuyla, karanlık kış gecelerinde tüm güveleri kendine çeken kapının üzerindeki titrek ışıqla kilisenin girişine adımımı atmaya altı ay olmuştu. Bir yıl önce, Eddie'nin kalın bir mavi buz tabakasının altında kaldığını, buza vurarak kırmaya çalıştığını, çığlık atarken ağzından baloncukların çıktığını gördüğüm bir dizi kötü rüyadan sonra Oscar beni oraya yönlendirmişti. Oscar bana, "*Oraya gitmeli ve senin gibi olan insanlarla konuşmalısın,*" diyerek üzerinde hem yukarıda hem aşağıda birer kalp ve birbirlerine doğru uzanan iki el resmi olan bir broşür vermişti. Üzerinde, *Umut ve Eller Yas Desteği* yazıyordu. *Kaybını ardında bırak, sevgini değil.*

Grup o zamanlar küçüktü. Sert plastik sandalyelerde yarım daire şeklinde oturan ve biçimsiz, birbiriyle uyumsuz kulplu bardaklarla çay içen sadece dokuz kişiden oluşuyorduk. İnsanlar bazen konuşuyor bazen de konuşmuyorlardı ve grubun bana çok yardımcı olduğunu söyleyemesem de kötü rüyalar kesilmişti, bir süreliğine her şey yolunda gitmişti. Dul erkeklerle ve yetimlerle, benimkinden çok daha büyük trajedilerin kurbanlarıyla tanıştım ve onların tahammül etme, hayata devam etme kabiliyetlerine hayret ettim. Herkes boş yataklardan ve giyilmemiş kıyafetlerden, ölenin geride bıraktığı ve sembol görevi gören eşyalardan bahsetmişti. Güldük, öfkelenedik, ağladığımızda birbirimizin sırtını sıvazladık. Azalıp çoğaldık, aramıza katıldıktan sonra ayrılan ve tekrar gruba dönen insanlar denizin gelgiti gibiydi. Grubun lideri olan Horace, kederden böyle bahsediyordu. *Bazen küçük, sessiz ve sığ, bazen soğuk ve korkutucu bir tsunami. Fakat kaçınılmaz, tıpkı gelgit gibi.* Horace'ı severdim. Seksenli yılların başında evde çıkan bir yan-

gında eşini ve oğlunu kaybetmişti. Kolundaki yanık izleri hâlâ duruyordu, derisi kahverengiye dönmüştü ve budaklı bir ağacın pürüzlü kabuğu gibi nokta nokta izler taşıyordu. Oraya gittiğim dönemde Eddie'nin ölümünün üstünden beş yıl geçmiş olsa da bana empati ve anlayışla yaklaştı, diğerlerinin yanına bir sandalye çekip oturmam için beni yüreklendirdi ve daha sonrasında bunun her zamanki "Buraya her zaman bekleriz" karşılaması olduğunu anlamaya başladım.

O akşam odaya girerken Horace beni yüzünde kocaman bir gülümseme ve iki yana açtığı kollarıyla karşıladı, ismim ağzında bir çan gibi çaldı – *Mina!* Kucaklaştık, elini dümdüz açıp sırtıma hafifçe vurdu, diş etlerinin pembeliğini ortaya serecek kadar büyük bir gülümsemeyle baktı. Bana kulplu bardakta çay ikram etti, şekersiz tadını alınca hafifçe yüzümü buruşturdum, bu halim Horace'ı tekrar güldürdü. O gece orada yine bir grup insan vardı, birkaç kişiyi tamsam da çoğunu ilk kez görüyordum. Hepsi de aynı ifadeyi taşıyan yeni yüzlerdi; acı çeken ve kederli, sarsılmanın verdiği çökük ifade. Sandalyeye otururken mutfağın kapısında bekleyip duran bir adam gördüm. Ne içeride ne de dışarıda duruyordu, yüzü kararsızlığın verdiği gerginliği yansıtıyordu. Boyu uzundu, dolayısıyla uzuvları da uzundu, çekik gözleri koyu renkti ve sakalı karmakarışık. Bir parça kâğıdı elinde sımsıkı tutuyordu. Kısa bir süreliğine göz göze geldik, Horace o esnada koluma dokunup, "Mina, neden herkese Eddie'den bahsetmiyorsun?" diye sordu. Ona bu teklifi kabul ettiğimi belli eder şekilde başımı salladıktan sonra, oradakilere şunları anlattım:

Kardeşimin öldüğü kış mevsimi soğuktu. Krom gökyüzü ve kar fırtınaları pencere camlarını karın altına gömmüş ve onun

çektiği nefes darlığının sesini maskeleymişti. Onu sonunda bitiren şeyin muhtemelen bu, yani soğuk olduğunu söylediler. Sanki bir şekilde kemiklerinin boşluklarına işlemiş ve kanını buza döndürmüştü gibiydi. Annem bana henüz küçük bir bebekken bile Eddie'nin hep hastalıklı olduğunu söylerdi. Çok sonra, cenazesinin ardından, annemin –tabii babamın da– onun aslında ne kadar hasta olduğu konusunda inkârda olduğunu fark ettim. İmmün sistemi olması gerektiği gibi gelişmemiş, Eddie hastalıkla savaşamamıştı. Bu konu hakkında asla konuşmadılar, ama ikisi de gerçeği biliyor olmalıydı. Mutlaka biliyorlardı.

Eddie'nin yatağına, onun yanına oturup elini kendi elimin içine aldım. Teni süt gibi yoğun, soğuk ve soluktu. Gözlerini açıp bana zayıf bir şekilde gülümsedi.

“Ben de sonumu düşünüyordum,” diye fısıldadı. Elimi sıktı, ama sadece bir kez. “Doğru müziği çalacaklarından emin olacaksın, değil mi Meens? Annemin işleri berbat edip kendi istediği şarkıları çaldırmasını istemiyorum. Okulumdan bir sürü kız oradayken bu olmaz. Anasını sattığımın Rod Stewart'ı eşliğinde taşınmak istemiyorum.”

Biriken yaşların beni boğduğunu, gözlerimin arkasını yaktığını hissetmeme rağmen güldüm. Hastalığının mutlak hâkimiyeti onu mahvetmiş, küçücük bırakmıştı. Henüz on dört yaşındaydı. Bu hiç *adil* değildi.

“Elbette.”

“Ya Iron Maiden olur ya da hiçbir şey.”

“Kesinlikle Eddie.”

O gün yüzünde garip bir ışıltı vardı. Günler süren cansızlığın ardından çökük yanakları uzun zamandır görmediğimiz

bir şekilde pembeleşti. Elbette, sonrasında bunun ‘ölümcül hastalığın son aşamasına ait bir iyilik hali’ olarak bilindiğini ve yaşamlarının sonuna gelmiş hastalarda sık görüldüğünü öğrendim. Vücudun işleyişini durdurmasından hemen önce ortaya çıkan enerji yükselmeydi. Onun elini tuttum, sessizlik bizi yumuşak bir battaniye gibi nazikçe sardı. Fısıltı halinde konuşurken sesi titriyordu, ne dediğini duymak için iyice yanına sokulmam gerekti.

“Eğer orada değişik bir şey varsa geri gelecek ve sana söyleyeceğim Meens.”

* * *

Sözlerimi bitirdiğimde göğsümde sanki bir şey ezilmiş gibi bir acı hissediyordum, gözlerim akıtılmamış yaşlarla doluydu. Bu hikâyeyi bu odada defalarca anlatmıştım, çünkü her anlatışım bir derde deva oluyordu. Oscar’ın “yeni çağın saçmalığı” dediği birçok gruba katılmıyordum, fakat kederimizi ne kadar tek başımıza taşırsak o kadar ağırlaştığı fikri bana yardımcı olan tek şeydi.

Gidip kendime bir bardak su almak için izin istediğimde Horace bana gülümsedi. O uzun boylu adam hâlâ mutfakta dolaşüyor, elinde o bir parça kâğıtla lavabonun yanında duruyor, sigarası dudaklarının arasında için için yanıyordu. Pencere açıktı, dışarıda gece dingin ve nemliydi; gökyüzü yıldızlarla işaretlenmişti.

Adam bana doğru dönüp, “Erkek kardeşin için üzgünüm,” dedi. Uzun parmaklarını fark ettim. Annem olsaydı, piyanist parmaklı derdi. Adamın bir müzisyen olup olmadığını merak ettim. “Anlaşıldığı kadarıyla çok hızlı olmuş.”

“Öyle oldu,” dedim dolaptan bir su bardağı alırken. “Hepimizi çok şaşırttı.”

“Annenle baban çok üzölmüş olmalı.”

“Evet,” dedim. Annem, Eddie’nin ölümünden sonra tamamen değişti. Morarmış gözaltlarıyla pencereden dışarı bakıyor, parmaklarıyla boynunun gevşemiş derisini hırpalıyordu. On altı yaşındaydım, sınavlarımı zorlukla geçmiş ve üniversiteyi güç bela kazanmıştım. Annemin kendini bizden uzaklaştırması ani ve beklenmedik bir şeydi, bunu boğazıma inen bir yumruk gibi hissetmiştim. Üniversiteye gitmek üzere evden ayrılacağım gün, annem gözlerini uzun bir süre boyunca bana diktikten sonra yüzünde anlamsız bir sırıtışla, “*O hâlâ bizimle olmalı Mina,*” dedi. Diğer yandan babam, onun için fırtınalı günlerde sığınacağı bir liman olduğunu söylediği Tanrı’yı buldu. Hararetli ve ateşli bir şekilde dua etmeye, evin her tarafına haç asmaya başladı. Onu suçlamıyordum. İkisini de suçlamıyordum. Fakat şimdi bile onlarla birlikte olmak benim için zordu. İbadetler ve felç. Eski yaralar.

Adam başını eğdi. Floresan ışığının altında saçlarının arasındaki kırmızılığın ışıltısını görebiliyordum. Elinde tuttuğu buruşuk kâğıt parçasına baktım. Üzerinde karalamalar ve daireler vardı, bir çocuğun elinden çıkmış alelade çizgiler gibi görünüyordu.

“İçeri gelip oturmalısın. Herkes fazlasıyla arkadaş canlısı. İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin.”

“Kızımın adı Maggie’ydi. Yedi yaşındaydı ve çılgının tekiydi. Saçları sonbahar yapraklarının rengindeydi. Onu çok sevdim.”

Adam konuşurken hafiften zorlanıyordu, bakışları yumuşak, gözleri nemliydi. Koluna dokundum, elimin altında hissettiğim teni yumuşak ve sıcaktı.

“Kızının bir fotoğrafı var mı?” diye sordum.

Adam cüzdanını cebinden çıkardı ve içini benim görebileceğim şekilde açtı. Küçük plastik korumanın ardında kameraya gülümsemiş eksik dişli küçük bir kızın fotoğrafı görülüyordu. Başına kâğıttan bir taç takmış, kızıl saçlarından hafifçe kaymıştı. Bazen çok odalı kalplerimizin kayıplarımızın acısına tüm bu yıllar boyunca nasıl katlanabildiğini, neden sadece atmaya bir son vermediğini merak ediyordum. Hiç beklenmedik bir anda, nasıl oluyor da acı hâlâ insanın böğründeki bir dikiş gibi içinde kıvrılıyor, merak ediyordum. Adam boğazını temizledi ve elini hızla gözlerine götürdü.

“Bu fotoğraf kızımın yedinci yaş gününde çekildi. Ben ve eşim –artık *eski* eşim– ona Snoopy’li bir pasta yapmıştık. Kızım o aptal köpeği çok sevmişti.”

“Bu büyük haksızlık. Üzgünüm. Dinle, bir fincan çay hazırlayacağım. Sen de ister misin, hı?”

“İsmim Sam. Soğuk bir şeylerinizin olduğunu sanmıyorum. Yoksa var mı?”

“Buzdolabında meyve suyu var.”

“Ben daha güçlü bir şeyler umuyordum.”

“Bira gibi mi?”

“Votka gibi. Belki de Tekila. Annem eskiden lavabonun alt dolabında her zaman bir şişe konyak bulundururdu.”

Tam karşımdaki dolaptan kulplu bardakları indirirken güldüm.

“Sanırım bu akıllıca olmazdı. Burada *Adsız Alkolikler* toplantıları düzenleniyor.”

“Yaa. Çay alayım o halde. Teşekkürler.”

Su ısıtıcısını doldurup suyun kaynaması için yerine oturt-

tum. Daha sonra konuştuğunda sesi o kadar yumuşak ve sakin ki neredeyse kafamda canlandırdığıma inanacaktım.

“Biraz önce orada erkek kardeşinle ilgili söylediğin şey... O... hiç geri döndü mü?”

Kaskatı kesildim. Gruptakilere fotoğraftan, o tedirgin edici gümüşü gözleriyle kameraya doğru dönmüş olan Eddie'nin görüntüsünden bahsetmemiştim, çünkü akılcı tarafım o kişinin kardeşim olmadığını biliyordu. O *olamazdı*. Bu sadece bir ışık oyunuydu, fotoğraf makinesinin lensindeki bir lekeydi. Bunu bilmeme rağmen yine de Eddie'nin o günkü sözlerine geri dönüyordum: “*Eğer orada değişik bir şey varsa geri dönecek ve sana söyleyeceğim Meens.*” Ardından merak ediyordum. Çok merak ediyordum. Sam boğazını temizledi.

“Gördüğün üzere bir medyumu görmeye gittim. Maggie'yle iletişim kurmaya çalışmak için...”

“İşe yaradı mı?”

“Sen söyle.”

Sam elinde tuttuğu kâğıdı bana uzattı. Her tarafı karalanmış, sürekli elde tutmaktan buruşup katlanmıştı. Elle çizilmiş şekillerin döngüsel kıvrımlarının arasından bazı kelimeler gün yüzüne çıkıyordu: *Dişler. Ağır. Pas.*

“Okunaksız.”

“Bunu yazan kadın, bunun ruhların işi olduğunu iddia ediyor. Buna, ‘Psikografi’ diyor. ‘Otomatik yazma.’ Medyum hemen karşımda transa girdi. Bu bana yüz pounda patladı. Herhalde geldiğimi görmüş olmalı, öyle değil mi?”

Hiyerogliflere benzer çemberler, kıvrımlar. Bir fotoğraf makinesinin lensindeki leke. Ölü, aramızda yürüyordu. Oscar'ın söylemeyi sevdiği gibi, “Kimseyi, kendimizi kandırdığımızdan

daha fazla kandıramayız.” İçimdeki sıcaklık, bir kor gibi alevleniyordu.

“Nakit ödedim. Medyum bana Maggie’nin eskiden ilişki kurduğu bir eşyasını –bir oyuncağı veya bir giysiyi– ona vermem gerektiğini söyledi. Ben de tavan arasına çıktım, kızımın vermeye kıyamadığımız tüm eski eşyalarının arasında, tüm o kolilerin içinde her zaman giydiğı lanet olası Snoopy’li tişörtü bulmak için uğraştım. Günün yarısını tavan arasında geçirdim. Bunu yapmak beni paramparça etti, ama bir de üstüne üstlük paramı geri almak? İşte bu çok kötü olurdu.”

Sam’e uzandım ve bir kolumla ona sarıldım. Gözleri parlıyordu.

“Cenazesinde –Tanrım, bir oyuncak boyutunda ve tüy kadar hafif minik bir tabut olmasına rağmen onu kaldırma gücünü nereden buldum, hâlâ bilmiyorum– Maggie’ye gelip onu bulacağımı söyledim. Onun yalnız kalacağından endişeleniyordum. Evin yolunu bulamayacağından korkuyordum. Görüyorsun, anlıyorum. Erkek kardeşin, taşıdığın o yük... Seni anlıyorum.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. “*Eğer orada değişik bir şey varsa geri dönecek ve sana söyleyeceğim Meens.*” Sam ve ben bir boşluğun, askıya alınmış bir hayatın yörüngesinde dönüyor, sadece bir işaret bekliyorduk.

Sam, “İşin en kötü tarafı, ben aslında geçimimi sağlamak için bu tür insanları ifşa ediyorum,” dedi ve devam etti, sesinde gergin ve öfkeli bir tını vardı, “üçkâğıtçılar, dolandırıcılar ve sahtekârlar. Ben daha konuşmayı öğrenmeden soğuk okumayı öğrendim ve yine de bu saçmalığa kandım.”

Elini yumruk yapıp kâğıdı buruşturdu ve tezgâhın altındaki sallanır kapaklı çöp kutusuna beceriksizce fırlattı.

“Senin mesleğin soğuk okuma yapmak mı?”

“Ben gazeteciyim. İnsanların bana direkt söylemedikleri şeylerden onların aslında nasıl biri olduklarını anlamak bunun bir parçası, evet. İyi yapıldığında, bu sanatsal ifade için bir araçtır.”

Güldüm. Kendime engel olamadım. Sam bana keskin bir bakış attı.

“Abarttığımı mı düşünüyorsun? O halde senin hakkında neler öğrendiğimi sana söyleyeyim. Şekeri kesmeye çalıştığın halde çayına şeker atıyorsun. Yeni nişanlısın –bu arada tebrikler– ve bu adam güvenilir, becerikli ve oldukça geleneksel biri. Hali vakti yerinde, sen de gelecekte çocuklarınızın senin görünüşüne, onun aklına sahip olacaklarını düşünmeyi seviyorsun. Sonra şu *Drakula* bağlantısı var. Bu hangisi? Annen mi yoksa baban mı?”

“Sen nasıl...?”

“Mina Harker. ‘Tüm ışıkların ışığı.’”

Güldüm.

“Babam. Bana hamileyken annemi Whitby Manastırı'na götürmüştü. Zavallı erkek kardeşim Van Helsing diye çağrılmaktan ucuz kurtulmuş.”

Sam sırtıyordu, bense çözülmeye başladığımı hissediyordum, ama sadece biraz.

“Horace sana o çayı verdiğinde yüzünü gördüm. İçinde şeker yoktu ve sen zehirlenmişsin gibi görünüyordun. Sonra yüzük parmağında o parlak mücevher var, bir tektaş yüzük. Pahalı ama gösterişli değil, oldukça geleneksel. Güvenilir biri olduğunu düşündüğüm bir adamdan güvenilir bir seçim.”

Başımı eğip parmağımdaki yüzüğe baktım. Beni kesecek kadar keskin olan küçük parıltılar yayıyordu.

“Senin hakkında çözümediğim tek şey Mina, ne *yaptığın*. Yirmili yaşlarının başındasın, değil mi? Önümüzdeki birkaç yıl boyunca çocuk doğuracağını tahmin etmiyorum. Çok akli başında, çok zeki görünüyorsun. Öğretmen misin?”

Normalde kendim hakkında çok fazla bilgi vermemek konusunda temkinli olurdum ama burada aynı deneyimleri yaşamaktan, beni her zamankinden daha açık olmaya teşvik eden ortak kederimizden kaynaklanan bir yakınlık vardı.

“Çok yaklaştın. Psikolojiden yeni mezun oldum ama çocuklarla çalışmanın klinik yönü konusunda uzmanlaşıyorum.”

“Çocuk psikolojisi, ha? Bu yolu seçmene sebep olan nedir?”

Erkek kardeşimin ölümünün benimle anne-babam arasında geniş, karanlık ve sonsuzmuş gibi görünen bir uçurum meydana getirdiğini kısaca anlatmayı düşündüm. Ona, Rebecca Frost adında bir kadının beni uçurumdan aşağı uçacakken durdurduğunu, beni okul kantiniyle tuvaletler arasında, yukarıdaki su boruslarının gürültülü tıslamalarının duyulduğu ve kapısında DUYGUSAL VE MANEVİ DESTEK tabelasının olduğu küçük ofisinde sessizce oturttuğunu anlatmayı düşündüm. Bayan Frost eğitilmiş bir danışman değildi ama benimle daha önce eksikliğini duyduğumu fark etmediğim bir şefkat ve ilgiyle konuştu, masasının üzerindeki büyük boy kâğıt mendil kutusunu bir öğleden sonra hariç hep kullandım. Bayan Frost’la düzenli olarak görüştüm, ta ki üniversiteye gideceğim gün bana acele, yetersiz bir sarılmayla karşılık verdiği ve Eddie’nin ölümünün benim suçum olmadığını bana kesin bir dille söylediği ana kadar. Rebecca Frost’un benim üzerimde bıraktığı etkinin bir meteorun dünyaya çarpması gibi olduğunu Sam’e açıklamayı düşündüm, ama onun yerine artık soğumaya başlayan çayımdan bir yudum aldım.

“Bazen keşke seçmeseydim diyorum. Rekabetin fazla olduğu bir alanda çok çalışmak gerekiyor. Mezuniyetin ardından bir doktora ve gözlemsel psikanalitik bir çalışma tamamlamam gerekiyor. Bütün o klinik eğitimden bahsetmiyorum bile. Deneyimin olmadan bir işe yerleştirilmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Tahmin edebiliyorum. Tezini ne üzerine yazdın?”

“Gelişmemiş beyinler üzerinde kompleks travmanın etkileri, esas olarak ergenlerde. Bu kişisel bir konu. Eminim anlarsın.”

Sam birbirine sımsıkı bastırdığı dudaklarıyla başını salladı. Dışarıda uzun çimenlerin arasındaki çekirgelerin sıçrayışları ve cırlamaları duyuluyordu. Bir güve pencere camına vuruyordu. Buradan döndüğümde boş eve gireceğimi ve akşam yemeğimin buzdolabında strece sarılı olduğunu düşünerek elimdeki fincanı yıkamak üzere lavaboya döndüm. Oscar bu akşam geç saatlere kadar bir grup öğrencisiyle birlikte dünyadan izole bir şekilde her şeyin steril, hassas ve dikkatlice tartılmış olduğu laboratuvarında olacaktı. Uzaydan gelen tüm o taşlar hava geçirmez vakumlarda tutuluyordu. Bir seferinde eve bir parça meteorit getirmiş ve benden onu tutmamı istemişti. Ben de onu tutmuş ve ağırlığının o kadar az olmasına şaşırmıştım. Ponza taşı kadar delikliydi, üzerinde siyah, kahverengi ve gri çizgiler vardı. Oscar bana beklentiyle ışıldayan gözlerle bakmıştı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onunla aynı şeyleri söylememi istiyordu, böylece kendini bir tanrı gibi hissedecekti.

“Dinle, gitmeliyim. Otobüsüm kalkacak. Seninle tanıştığıma memnun oldum Sam, keşke burada ve bu sebeplerle olmasaydı.”

Ona elimi uzattım, ama Sam o kadar uzun süre tereddütte kaldı ki elimi sıkmayacağını düşündüm. En sonunda uzanıp elimi kavradığında ve doğrudan gözlerimin içine baktığında bir şeyin, paylaşılmış bir anlayışın kıvılcımını hissettim. Ölüm, altın ipler gibi bizi birbirimize çekiyordu.

ÜÇ

Bir hafta sonra bahçe hortumuyla sulama yasağı yürürlüğe girdi ve çiçekler kuruyup kabuk haline gelirken, tarhlarla çimenlikler sarı ve kahverengi tonlarına büründü. Hiç rüzgâr yoktu, hava kadife kumaş kadar ağırdı. Bahçemde yüzüstü yatarken, gölgede hafiften içim geçiyor ve bir kutu limonata da yanımda açık duruyordu. Kapakları ağırlaşmış gözlerimle, kutu limonatanın açık deliğinden içeri girmeye kalkan bir eşek arısını izliyordum. Elimi kaldırıp onu kovalayamayacak kadar tembel hissediyordum, ağzı açık bir şekilde yerde uzanmak ve eşek arısına dik dik bakmak haricinde hava hiçbir şey yapılmayacak kadar sıcaktı.

Evde çalan telefonun sesini duydum. Açık duran mutfak kapısına uzanan çimenliğe baktım. Telefon çalıyor, çalıyordu. *Rahatsız edilemem*, diye düşünüyordum. *Her kimsen bas git*.

Sonunda sustu. Eşek arısının teneke kutunun içinde vızıldadığını duyuyordum, sıkışmışlığın verdiği öfkeli bir metalik sestti. O tatlı kokulu karanlıkta hapsolmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum, başının üzerinde küçük bir delikten

sızan ışık, kenarlar şeker yüzünden kaygan ve yapışkan. Daha kötü yollar da vardı.

Telefon tekrar çalmaya başladığında yüksek sesle iç geçirdim, ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum, sonra sendeleyerek ayağa kalktım. Ter bacaklarımın arkalarından ve göğüslerimin arasından aşağıya süzülüyor, ıslak tenim parlıyordu. Bugün öğleden sonra, düğün menüsü için yemek firmalarıyla toplantıya gitmem gerekiyordu: volovan, küçük buz parçaları üzerinde servis edilecek kral karides ve incecik bir dilim meyveli pasta. Bu iş için sabırsızlanmıyordum. Bu havada bütün iştahım kaçmıştı. Oscar'la ben bir kış düğünü yapacaktık, hep istediğim gibi. Çobanpüskülü, sarmaşık, ökseotu ve Atatürk çiçeğinin parlak kırmızısı. O gün buz sebebiyle hava kuru, soğuk ama parlak olacaktı ve ben de beyaz giyecektim, babam beni ön tarafında eğik mezar taşlarının bulunduğu eski kilisenin mihrabına yürütecekti.

Evin içerisi serindi, mutfakta birkaç sinek havada tembel tembel daire çiziyordu. Yanlarından geçerken onlara beceriksizce vurdum ama sıcakladığım için yavaşlamış bir durumdaydım, hemen tekrar bir araya geldiler. Koridora çıktığımda telefon hâlâ çalıyordu. Geçen yıla kadar evimizde hâlâ çevirmeli telefon vardı, ama ısrar ettim ve bu Oscar'ı rahatsız etse de telefonu değiştirdik. Bana sürekli hatırlattığı gibi "eski şeyleri" severdi. Eğer ona kalsaydı, tavşan kulaklı anteniyle birlikte eski siyah-beyaz televizyon seti hâlâ duruyor olurdu.

"Alo?"

"Mina? Sen misin, tüm ışıkların ışığı?"

İlk etapta sesini çıkaramadım. Sonra nazikçe güldü ve elin-

de bir parça buruşuk kâğıtla kilisenin mutfağında sessizce duran o uzun boylu, eğri dişli adamı hatırladım.

“Sam?”

“Dinle, fazla vaktim yok. Telefon kulübesindeyim, attığım paranın süresi her an dolabilir.”

“Bu numaraya nasıl ulaştın?”

“Numaranı vermesi için Horace’a yalvardım. Bu bana Umut ve Eller’e yüklü bir başışa ve neredeyse tüm itibarıma patladı. Müsait misin? Bu öğleden sonra saat iki gibi benimle buluşabilir misin?”

Tereddüt ettim. Gözüm telefonun yanındaki duvarda asılı olan takvime kayd. Bugünün tarihini net bir şekilde görebiliyordum. 27 Haziran, Salı. Yanındaki kutuya şu yazılmıştı: *Düğün Menüsü – Yemek firmaları 15.00– defter getir!*

“Sam, şimdi durup dururken nereden çıktı bu görüşme?”

Bana cevap verirken gülümseyişini sesinden hissettim. “Hayaletler, Mina. Sanırım senin için bir tane var.”

* * *

Oscar o akşam kapıdan girerken her zaman yaptığı gibi bana seslendi: Adımı önce yüksek, sonra alçak sesle telaffuz etti. *Mi-na*. Onu koridorda karşıladım, bana uzattığı çiçek buketini almak için ıslak ellerimi uzattım. Pembe güller ve gelin buketlerine konan küçük beyaz çiçekli çöven.

“Bunlar bana mı?”

“Suyuna şeker koy, bu onları daha uzun bir süre boyunca canlı ve parlak tutar.”

“Çok güzeller Oscar. Teşekkür ederim.”

Kolunu omzuma doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Vücudundan ısı yayılıyordu, teni nemlenmişti, saçı ensesine yapışmıştı. Mutfığa girip lavaboda elini yıkadıktan sonra yüzüne su çarptı. Onu dikkatle izledim. Kaygı karnımda düğümleniyordu. Tezgâhın üzerindeki tabakta duran volovanlara bir bakış attı.

“Bunlar yemek firmalarından, değil mi?”

“Doğru.”

“İyiler mi?”

“Sen söyle.”

Oscar volovanların birini eline alıp katlayarak ağzına tıkar-ken onu izledim. Volovanın hâlâ biraz sıcak olduğunu anlamamasını, fırının kapağının da dokunulduğunda hâlâ sıcak olduğunu fark etmemesini diledim. Eğer fark ederse ona o öğleden sonra yemek firmalarıyla toplantıyı neden kaçırdığımı ve bu yüzden eve dönerken yolumun üzerindeki süpermarketten iki kutu dondurulmuş volovan almak zorunda kaldığımı açıklamam gerekecekti. Boş kutuları katlamış ve sokağımızın en uzağında, evimize epey bir mesafede bulunan çöp kutusuna atmıştım. Bazen hilekârlık üzerine o kadar yük olmazdı ki neredeyse onu düşünmezdin bile.

“Güzel.” Başını salladı. “Şunu sevdim, nedir bu?”

“Ah, karides galiba.”

“Peki, bunları kullanacak mıyız? Toplantı iyi geçti mi?”

“Ah, bilmiyorum. Planlanması gereken o kadar çok şey var ki! Keşke bu toplantılara sen de benimle birlikte gelebilseydin.”

Çiçekleri sarılı oldukları kâğıttan çıkararak lavaboya doğru yürürken ses tonumu ince tutuyor, hatta hafiften gülümsemeyi başarıyordum. Oscar arkamdan kollarını belime doladı, arka-

ya doğru kendimi bırakıp ona yaslandım. Kalbimin ne kadar hızlı attığını anlamaması bir mucizeydi.

“Her şeyi doğru yapmak konusunda sana güveniyorum,” dedi nazikçe. “Ayrıca biliyorsun, annem bu işe dâhil olmak için *yanıp tutuşuyor*. Neden bir dahaki sefer onu yanında götürmüyorsun?”

Dişlerimi sıktım. Oscar’ın annesi kibardı, soğuktu ve bazen onun bana yüzünde dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasına sebep olan küçük bir alaycı gülümsemeyle yan gözle baktığını görüyordum. Ona nişanlandığımızı söylediğimizde bana o kadar sıkı sarıldı ki uzun kıvrık tırnakları kürek kemiklerime geçti. “Hepimiz dengimizle evlenseydik hayat sıkıcı olmaz mıydı?” demişti ve bu laf, daha doğrusu barındırdığı hiddet beni bir şekilde sinir etmişti.

Oscar’ın yüzüne bakmak için kollarında döndüm.

“Bana bir iş teklif edildi.”

Bunu böyle ifade etmeye karar vermiştim. Bir yatırım. Bir fırsat. Bunlar Oscar’ın tanıyacağı ifadelerdi.

“Ne yapacaksın?”

“Araştırma.”

Aslında içimde hissetmediğim bir özgüvenle konuşuyordum, gözlerine pek bakamıyordum. Oscar’ın ses tonu istikrarlıydı.

“Kim için?”

“Bir gazete için.”

“Anlıyorum.” Mutfak tezgâhının diğer tarafına doğru yürüdü ve gelen postalara göz atmaya başladı. Postaların arasında devletin gönderdiği, sıcak hava dalgasında alınması gereken önlemleri listeleyen bir el ilanı vardı. Susamış görünen bir kedi

çiziminin yanı sıra en üste *Korunun, Kendinizi Serin Tutun* ifadesi yazılmıştı. Oscar ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Yarın hava sıcaklığının otuz yedi dereceyi bulacağını düşünüyorlar. Radyoda duydum.” El ilanını bana doğru çevirdi.

“Ya, öyle mi?”

“Yine bin dokuz yüz yetmiş sekiz yılındaki gibi olacak. O yılı hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. En iyi arkadaşım Sharon’la birlikte nehirde taş sektirdiğimiz ve daha hızlı bronzlaşmamızı sağlayacağını düşündüğümüz için bacaklarımızı ayçiçek yağıyla ovaladığımız yazdı. Babamın bize kızarmış balık ve patates satan dükânlar gibi koktuğumuzu söylemesi bizi güldürmüştü. Tüm o uzun yaz boyunca güneş her yeri bir fırın gibi yakmış, bahçe-deki çimenlik sarı bir hat haline gelmiş, toprak kavrulmuştu.

“O kadar kötü olmayacak,” diye cevap verdim, bir yandan da vazoya lavabodan su doldurup çiçek saplarını tek tek içine yerleştiriyordum. “O bir *kuraklıktı*. Gerçek bir kuraklık.”

“Hangi gazete?”

Sohbetin konusunun bu ani değişimine kaşlarımı çatarak tepki verdim. Bunu bazen kasten yaptığını düşünüyordum.

“Şey, eee... *The Western Herald*.”

“Ona gazete demek bile zor ama devam et, bana işin ne olduğunu anlat.”

* * *

O öğleden sonra limanın yakınında bir kafede buluştuğumuzda Sam, “Daha önce Banathel diye bir yer duydun mu Mina?” diye sordu. Fál Nehri yavaşça akıyordu; suyu tuzlum-

su, kahverengi ve çamurluydu. Kendime çok kalmayacağımı hatırlattım, bol buzlu bir bardak su söyledim. Sam ketçap lekeli boş tabağını yana koydu ve çayına bir şeker atıp karıştırdı.

“Hayır, duymadım.”

“Şaşırdığımı söyleyemem. Penzance yakınlarında küçük bir köydür, haritada bile zar zor yer bulur. Nüfusu sadece binin biraz üzerindedir. High Caddesi’nde bir postane, birkaç dükkân bir de bar bulursun. Hepsi o kadar. Tek gerçek cazibesi oradaki Orta Çağ şapeli ve vadinin epey yukarısındaki bir taş çembere erişimdir. Turistler kremalı çayları için Marazion ve Praa Sands’e giderken Banathel’e giden sapağı es geçerler ve buna aldırış etmezler.”

“Hayaletler hakkında konuşmak istediğini düşünmüştüm.”

“Geçen hafta gazeteye Paul Webber adında bir adamdan telefon geldi. Genç yaştaki kızı Alice hakkında endişeliydi. Hatta bundan daha fazlası. Korkuyordu. Anlayacağın, Noel’den hemen sonra Alice Webber hastalanmaya başlamış. Yan taraflarına giren acılardan şikâyetçiymiş, sanki oralara iğneler batırılıyor gibiymiş. Kızın üzerindeki sıyırdıklarında iğne ucu büyüklüğünde kızarıklıklar ve deri gerçekten delinmiş gibi toplanmış kandamları görmüşler. Birkaç gün sonra kusmaya başlamış. Alice bu noktada yataktan çıkamayacak kadar güçsüzleşmiş, bu yüzden annesi onun yanına bir tas koymuş. Tası boşaltıp temizlemek için odaya girdiğinde içinde sulu safra ve atık su borusundan çekip çıkartılanlara benzer siyah saç yumakları olduğunu görmüş. Başka bir sefer Alice tuhaf şekillerde bükülmüş bir avuç dikiş iğnesini kusmuş. Öyle bir ateşi çıkmış ki bir şeyler görmeye başlamış. Hayaller görüyormuş.”

“Ne gibi hayaller?”

“Alice anne ve babasına bir cadının onu şöminenin üzerindeki yatay çıkıntıdan gözetlediğini anlatmış, onlara cadının siyah bir dili olduğunu ve yüzünün ‘tamamen tersyüz’ olduğunu söylemiş. Alice, küçük kız kardeşi Tamsin’le aynı odada kalıyor. Yatakları da eski bir şöminenin iki yanında bulunuyor. Anneleri Lisa şöminenin ızgarasında ve Alice’in yastığında ölü eşek arıları bulmaya başlamış. Muhtemelen bacada bir eşek arısı kolonisinin olduğunu düşünmüşler, çünkü Alice geceleri onu uyutmayacak kadar yüksek sesli vızıltılar ve tıkırtılar duyduğunu söylemiş. Bu durum bir ay boyunca sürdükten sonra Lisa, Alice’i doktora götürmüş, doktor da onun son derece sağlıklı ve iyi olduğunu söylemiş. En azından fiziksel olarak öyleymiş. Doktor Alice’in duyduğu vızıldamalar ve tıkırdamaların muhtemelen kulak çınlaması olduğunu beyan etmiş. Zararsız, ama tedavisi yok. Yapılabilecek hiçbir şey olmadığını, çok üzgün olduğunu belirtmiş. Kısa süre sonra sesler değişmiş. Alice neredeyse domuzlarınkine benzeyen homurtular ve çok tiz bir sesle ciyaklamalar duymaya başlamış.”

Zamanın benden nasıl da hızla kaçıp gittiğini fark etmemiştim, saatin akreple yelkovanı üçü göstermek üzereydi. Beklentiyi kızaran yüzümle öne eğildim.

“Pekâlâ, onun nesi varmış?”

Sam avurtlarını şişirerek güldü. Bunun güler yüzlü mizaçtan değil, şaşkınlık ifadesi olduğunu fark ettim.

“Kimse bilmiyor. Alice bu sefer daha fazla test yapılması için Truro’daki hastaneye gönderildi. Normalden daha zayıf ve kansızlık sınırında olmasının dışında bir sorun bulamadılar. Uyku ilaçları reçete edilmiş ve görünüşe göre bu ona bir süreliğine yardımcı olacak.”

“Bahsettiğin bu testlerin hepsi fiziksel. Alice herhangi bir psikiyatristle veya nöroloji uzmanıyla görüşmüş mü?”

“Anlaşıldığı kadarıyla, bekleme listesindeler. Beyin taramasından da bahsedildi, ama yine bunun için de beklemek gerekiyor.”

“Belki senin bu işe müdahale etmenin onları daha hızlı ilerletmesini umuyorlardır.”

“Açıkçası, eğer mesele buysa hayal kırıklığına uğrayacaklar. Ben de onlara –yeni mezun olsa bile– bir çocuk psikoloğuna ulaşmayı önerebilmeyi umuyordum.”

Bana anlamlı bir şekilde baktı, gülümsediği söylenemezdi.

“Ben mi?”

“Neden olmasın? Alice’in yardıma ihtiyacı var, senin de deneyim kazanmaya. Eğer yanılmıyorsam bu bir kazan-kazan ilişkisi. Ayrıca bir ergen beynini bu konuda tez yazmış birinden daha iyi kim anlayabilir?”

Ağzım açık bir şekilde gözlerimi dikip ona baktım. Buraya hayalet hikâyeleri beklentisiyle gelmiştim, böyle bir şey için değil. Heyecan sudaki girdap gibi her yanımda dolaştı, ama ses tonumu sabit tutmaya çalışarak sakin kaldım.

“Devam et.”

Sam omzunu silkti.

“Ateş ve kusma az çok geçti. Fakat tıkırtı, vızıltı, homurdanma –ve diğer hayvani sesler– daha da kötüleşti. Alice bunların en çok da evin sessiz olduğu gece saatlerinde farkında olduğunu söyledi. Gürültülerin başka bir şeye dönüştüğü zaman da bu zaman.”

Sam solgun kahverengi gözleriyle bana düz bir şekilde baktı.

“Bir insan sesine.”

* * *

Vazoyu elimde çeviriyordum, böylece öğleden sonranın güneş ışığı yüzeyinde bir sıvı gibi kayıyordu. Ayakta duran Oscar başını yana eğmiş, konuşmamı bekliyordu. “*Bana işin ne olduğunu anlat.*”

“*The Herald* için bir haber üzerinde çalışan bir gazeteciyle tanıştım. Bir çocuk psikoloğuna ihtiyaçları var.”

“O zaman bunu neden senden istediler?”

Bu laf ne kadar ağır gelse de gözlerimi ondan ayırmadım. Oscar bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Daha yeni mezun oldun. Neyse devam et, bu ne tür bir araştırma?”

“Bir aileyle çalışmayı kapsıyor, üç küçük çocu...”

“Lanet olsun Mina! Ne tür bir araştırmaymış bu?”

“Bir musallat olma durumu.”

Burnundan çıkan bir horultuyla beraber başını iki yana salladı.

“İşte buldum. Konunun can alıcı noktası bu. Şu utanmış haline şaşmamalı. Sana bu iş için ne kadar ödüyorlar?”

Tık, tık. Oscar tırnaklarını tezgâha vuruyordu. Sabırsızdı. Rahatsızlık duyuyordum.

“Mesele para değil.”

Ağzımdan çıkana inanamayan tek bir kahkahayla karşılık verdi.

“Sana para *ödemiyorlar* mı?”

“Söylediğim şey bu değil!”

“Söylemene gerek yok. Burada ne olduğunu çok net görebiliyorum. Sen kandırılmışsın. Biri sana perili bir ev hakkında

bol keseden atıp bir hikâye uydurarak senin uzmanlığını bedava kullanmanın bir yolunu bulmuş, öyle değil mi? Gerçekten de ‘araştırma.’ Aman Tanrım!”

Başını iki yana sallarken hâlâ gülüyordu. Sesim boğuk çıkıyordu. Hayal kırıklığımı yutmak zordu.

“Sen hayatını araştırma yaparak geçirdin Oscar. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacağını düşünmüştüm.”

“Biliyor musun, dün bu konuşmanın aynısını Lucy’yle yaptım. Bizim yaptığımız iş dünyayı şekillendiriyor Mina. Bilinen ve bilinmeyen. Bu çok önemli. Bazıları buna hayatı değiştiren iş der.”

“Ya Lucy?”

Sinirim tepemdeydi, kendime hâkim olamıyordum. Oscar sanki birdenbire bitkin düşmüş gibi iç çekti.

“Ya Lucy ne?”

“O da buna ‘hayatı değiştiren iş’ der mi?”

Sıklı dişlerimin arasından konuşuyordum, kendimi aynı anda hem fikir ayrılığına düşmüş, hem üzgün hem de sinirli hissediyordum. Sonra, onu görüyordum. Yüzünde gülümsemenin titreyerek şekillenişini. Bu, onun laboratuvarına mart ayında katılan koyu renk saçlı üniversite öğrencisi Lucy’den ilk bahsedışı değildi. Onunla sadece bir kez, geçen ay verdiği gösterişsiz bir partide tanışmıştım. Kısa bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiştim, saçlarımı tek tarafta toplamıştım. Bir derginin “göz alıcı” olarak tanımladığı stili taklit etmiştim. Opium parfümle kendimi resmen yıkamıştım, yirmi birinci doğum günümde annemle babamın bana hediye ettiği altın ve inci küpelerimi takmıştım. Oscar gergindi, volta atıyordu. Bir kadeh buzlu cin içiyor, saatine bakıp duruyordu. İşim bitip

yanına gittiğimde, “*Nihayet,*” dedi. Lucy’nin yaşadığı apartman dairesine gittiğimizde partinin, çoğunluğunu yakasız gömlekler ve taba rengi kumaş pantolonlar giymiş yaşlı adamların oluşturduğu bilim insanlarının sıcak şaraplarını yudumlarlarken araştırma fonlamasıyla ilgili aynı temel hikâyeyi birbirleriyle tartıştıkları bir toplantı olduğu anlaşıldı. Birisi bana *Hanedan* dizisinin setine ne zaman yetişmem gerektiğini sordu, Oscar da güldü. Benim dışımda, Oscar ve Lucy oradaki en genç kişilerdi. O kadar sarhoş oldum ki partiden erken ayrılmak zorunda kaldım, taksiyle eve on gibi döndüm, boyumdan yukarıya tırmanan kızarıklığı, yatağa yalnız girerken başımın dönmesini hissediyordum. Oscar eve sabahın erken saatlerinde geldi, çoraplı ayaklarıyla sessizce yatak odasına girdi. Uyuyormuş numarası yaptım. Hâlâ yapıyordum.

“Bunları çöpe at, olur mu?” Oscar bana postayla gelen el ilanlarını uzattı. “Bu önemsiz postalardan bıktım. Bir tabela asmalıyız. Yan komşu da öyle yapmış, gördün mü? ‘Pazarlamacılar yok, el ilanları yok, vesaire.’ Bizim de tam olarak buna ihtiyacımız var. O küçük tabelayı nereden aldıklarını sormak için not al.”

Bir kalp atışı. Hava çok sıcaktı ve fazlasıyla dingindi.

“Mina?”

“Bu işi yapacağım Oscar.”

Kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu, yüzünde şaşkın ama eğleniyormuş gibi bir bakış vardı. Beni alttan alıyordu.

“Ciddi değilsin?”

“Evet, ciddiylim. Çok ciddiylim. Yarın gidiyorum.”

“Tamam Mina. Tamam. Hadi birer... Tanrım, hadi bir şey-

ler içelim, olur mu? Güzel ve soğuk bir şeyler. Havadan, çok nemli. Sıcak hava dalgalarının şiddet suçlarının artışıyla ilişkili olduğunu biliyor muydun? Buna kimin enerjisi olur diye merak eder insan.”

“Oscar, lütfen. Ben bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Tren yarın sabah dokuz buçukta kalkacak ve ben de içinde olmaya niyetliyim.”

“Eddie’yi bu yolla bulamayacaksın Mina.” Sesi o kadar alçak ve düzdü ki neredeyse buzdolabının uğultusu sanacaktım. “Tüm bu beklenti. Seni ezecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.” İç çekti. “Bak, anlıyorum Mina. Gerçekten. Erkek kardeşini ne kadar özlediğini biliyorum. Onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini, sana bir şekilde tekrar geri gelebileceği fikrine ne kadar sıkı sıkıya tutunduğunu biliyorum.”

Gözlerime yaşlar doldu. Etraf bulanıklaştı, sonra da prizmalar ve küçük keskin ışık noktaları oluştu. Arkamı dönüp göz yaşlarımı sildim. Oscar hâlâ konuşuyordu.

“Fakat bu? Orada *olmayan* bir şeyi arıyorsun. Sadece acını gereksiz yere uzatıyorsun.”

Bu sözler canımı yakıyordu ve o da bunu görebiliyordu; onun nazik olmaya çalıştığını biliyordum ama ah, gerçekten yakıyordu. Yumuşak bir şekilde elimi tutarken irkildim, hemen arkamda duruyordu, o kadar yakınımıdaydı ki teninin sabun kokusunu alabiliyordum.

“Araftasın Mina. Binlerce kesik sonucu ölüsün.”

Sam bana fikrimi sormuştu. Bir psikolog olarak, demişti.

Bir profesyonel olarak. İçimde kırmızı bir balon kadar parlak olan küçük bir gurur dalgası hissettiğimi kabul ediyordum. O küçük sert sandalyede otururken sırtımı dikleştirdim. Bana gerek duyulması iyi hissettirdi.

“Aslına bakılırsa, Alice’in bir tür temporal lob epilepsisinden mustarip olması yüzünden olabilir. Senin tarif ettiğin durumların bazılarını –sesler duymak, görme bozuklukları gibi– açıklayabilir. Bundan fazlası da söz konusu olabilir, belki de bir tümördür? Bir keresinde bir adamın aniden uyanıp sadece Almanca konuşabildiği hakkında bir yazı okumuştum. Hipofiz bezine baskı yapan bezelye büyüklüğündeki bir tümör sonucu böyle olduğu ortaya çıkmıştı. Ayrıca bu semptomlara sebep olabilecek birçok psikotik bozukluk var, Alice için de tüm bunların düzgün bir şekilde değerlendirilmesi lazım. Kusmaya gelirse; pika sendromunun ne olduğunu biliyor musun?”

Sam başını iki yana salladı. Bir anlığına saatime baktım. Neredeyse üçe çeyrek vardı. Kısa bir süre sonra kalkarsam yemek firmalarıyla toplantıya yetişebilirdim.

“Pika sendromu, insanların yiyecek olmayan şeyleri –kil, toprak, hatta sabun– yedikleri dürtüsel yeme bozukluğudur. Anemisi olan insanlar arasında bu çok yaygındır, beslenme yetersizliğine karşı vücudun geliştirdiği bir tepkidir. Saç yumaklarını ve dikiş iğnelerini pika sendromu açıklayabilir ama yine söylüyorum, bu sadece benim fikrim ve ben doktor değilim. Onu kusma esnasında gören olmuş mu?”

“Hayır. Annesi sadece tası almaya geliyormuş.”

“O halde Alice iğneleri ve saçları tasın içine kendi koymuş olabilir, doğru mu?”

Sam kaşlarını çatı.

“Tahminimce.”

“Bu hikâyenin büyük bir kısmını görüldüğü gibi ele alıyorsun,” dedim bardağımdaki buzu pipetle karıştırırken. “Muhabirlerin şüpheli olması gerekmiyor mu?”

“Burada bir haber var Mina, fakat sadece ne tür bir haber olduğundan henüz emin değilim. Bunu bulmak benim işim.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Sam’in sesi gergindi ve sanki hiç uyumamış gibi bir hali vardı, gözlerinin altında koyu gölgeli halkalar oluşmuştu. Yanı sıra, şöyle bir düşündüm de bana anlattıkları, bir fotoğrafta hayalet görmekten daha çılgınca mıydı acaba?

“O halde sen kızın numara yaptığını düşünüyorsun, öyle mi?” Sam sigarasının külünü kül tablasına silkti.

“Onu söylemedim, ama evet, ben bu varsayımla yola çıktım.”

“Ama bu normal ergen davranışı değil, doğru mu?”

“Normal ergen davranışı diye bir şey yoktur.”

“Emin olmak için kızı görmem gerekecek, öyle değil mi? Yüz yüze?”

Başımı sallayarak doğruladım.

“Evet. Kesinlikle.”

“Peki ya halüsinasyonlar? Şu... ah, anemiyle bağlantılı olabilir mi?”

“Olası değil. Fakat son zamanlarda hava çok sıcaktı. Dehidrasyon, kalp krizi olabilir belki. Karbonmonoksit zehirlenmesi gibi bir şey bile tarif ettiğin davranışların bazılarına sebep olur, gerçi bu durumda bütün aile etkilenirdi. Alice okulda nasıl?”

“Okuldan alındı. Eylülde yerel üniversitede saç tasarımı okuyacak.”

“Ah, tamam. Evdeki hayatı nasıl?”

“Sadece ilk izlenimlerimden yola çıkarak anlatabilirim, evde beş kişi yaşıyor. Baba fabrikada çalışıyor, anne ev hanımı. On yaşın altında iki küçük çocuk ve bir de genç kız var. Hareketli bir ev. Belediye meclisine ait sıralı, birbirinin aynı olan evlerden birinde oturuyorlar. Ev küçük. Bölge halkı birbirine bağlı, ama yoksulluk var, ayrıca hükümete ve genel olarak da hayata karşı bir hoşnutsuzluk var. Tüm bölgede işsizlik oranı yüksek.”

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Boş bardağımda eriyen buzlar minyatür yüzen buz kütlelerine dönüşmüştü. Dışarıda bir adam kısık, çatlak sesiyle hiç durmadan, “Bana yüzebileceğini söyledi! Ben de onu suya attım!” diye bağıırıyordu. Sıcaklığın hepimizi deliye döndürdüğünü düşündüm. Tekrar saatime baktım. Gitmem gerekiyordu.

“Anlattıklarımın sana yardımcı olduğunu umuyorum Sam. Ne kadar yararı olur bilmiyorum, ama bana fikrimi sordun, ben de bilgim dâhilinde fikrimi söylemeye devam edeceğim. Alice Webber’a ne olmuş olursa olsun, doğaüstü şeylere dayanmadığını düşünüyorum. Bu bence çevresel, hatta kesinlikle fiziksel. Neredeyse hormonlar kadar dünyevi bir şey. Bunu bir habere dönüştürmeyi düşünüyorsan kızın huyuna gitmeni tavsiye ederim, olur mu? Ergenlik çağında bir genç kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum –sadece birkaç yıl önce ben de o yaşlardaydım– ve çok zorlu bir dönemdi. Tamam mı?”

“Tabii. Tamam.”

Ayağa kalktım ama hemen dönüp gitmedim. Dikkatle Sam’in yüzüne baktım. Yanaklarının üst kısmı hafifçe kızarmıştı ve elimi sıkarken gözüme pek bakmamıştı. Neden kapıya

yürüyüp parlak güneş ışığına çıkmadığımı, neden kaçırmaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğum önemli bir randevuya gitmek üzere çoktan bir taksi çağırmamış olduğumu merak ettim.

“Fazlası var, öyle değil mi? Sam?”

“Randevunu kaçıracaksın.”

Bu davranışı bana sanki biri göğsümü sıkıyormuş, nefes almamı zorlaştırıyormuş gibi hissettirdi.

“Sam?”

Sam saçını yüzünden çekerken iç çekti.

“Paul bana anlattığında bu haber ilgimi çekti. Geçen hafta Banathel’e gittim, Alice Webber ve ailesiyle görüştüm. Beklentim düşüktü ve dürüst olmak gerekirse Mina, hayal kırıklığına uğramadım. Alice normal bir genç kız, sessiz ve biraz da asık suratlı. Çekingen. Gerçekten sıradan biri. Pek bir şey söylemedi, çoğunlukla babası konuştu. Orada olduğum süre zarfında, herhangi bir musallat olmaya veya tatsız bir duruma şahit olabileceğim bir şey görmedim. Aile üyeleriyle yaptığım röportajların bazılarını kasete kaydettim ve sonra hayal kırıklığı hissiyle aracıma atlayıp eve döndüm. Kaydı dinlemeyi neredeyse hiç istemedim bile. Başından sonuna kadar yaklaşık kırk beş dakikalık bir kayıttı ama dinledim. Dinledim. Tam sonunda, gitmek için toplandığım esnada bir ses duyuluyor.”

“Kimin sesi?”

“Bilmiyorum. Röportajlar için kızın odasını kullanmıştık, zaten Alice’e göre ‘aktivitelerin’ çoğunun yoğunlaştığı yer de orası. İşimiz bittiğinde eşyalarımı toplamaya başladım, havanın ne kadar sıcak olduğu ve eve kadar uzun bir araba yolculuğu olacağı dışında neredeyse bir şey düşünmüyordum. O

esnada yatak odasında yalnızdım. Ses kayıt cihazı birçok sesi algılayıp kayıt eder; dolayısıyla benim nefes alıp verişimi, etrafta dolanışımı, çantamın fermuarını kapatışımı duyabilirsin. Orada sadece *ben* vardım Mina. Hayatımın üzerine yemin ederim. Fakat kaydı dinlediğimde, sanki bir şey kayıt cihazının üzerine gelmiş ve mikrofonuna fısıldamış gibiydi.”

Sırtımdan aşağıya buz gibi ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Yemek firmalarını çoktan unutmuştum bile, hevesli bir şekilde ona doğru eğildim.

“Ne söyledi?”

“Bunu bana sen söyle.”

Çantasını açtı, içinden plastik ve kromdan yapılmış ince bir siyah kutu çıkardı. İlk başta bunun bir fotoğraf makinesi olduğunu sandım ama Sam bana uzattığında yanıldığımı fark ettim. Bu bir diktafon, yani yüksek hassasiyete sahip bir tür ses kayıt cihazıydı. Sam ayrıca bana bir kulaklık uzattı, yüzü ifadesizdi.

“Çal hadi Mina.”

İlk başta mekanizmanın vınlamasından, küçük hoparlörden gelen parazitin tıslayışından başka bir şey yoktu. Diktafonu çevirip ses düğmesini buldum, tıslama bir kükremeye dönüşene kadar başparmağımın ucuyla çevirdim. Kulaklıkları kulağıma bastırdığımda kalbim hızlandı, dilim kum kadar kuru ve ağırdı. Bir hışırtı vardı, sesler sanki evin başka bir yerinden geliyormuş gibi uzaktandı, çekip gidiyordu. Sessizlik. Teybin tıslaması ve tıkırtısı. Sonra kayda bir şey sızdı, deforme olmuş bir şey. Boğazı kıymıklarla dolu olan bir şey.

“Çok şükür *kurtulduk!*”

Marifetli, sert bir vuruşla diktafonu kendimden uzaklaştır-

dım, alarma geçen vücudum tamamen kaskatı kesildi. Diktafon yere düştü, plastik muhafazası bir çatırtıyla ayrıldı. Garson gözlerini açarak sesin geldiği tarafa döndü. Dudaklarım durmadan hareket etmesine rağmen ağızımdan tek kelime çıkmıyordu. Sam, “Ne oldu Mina? Sorun nedir?” diye sorarken, benim tek düşünebildiğim şeydi: *Bana buzdan bahset, bana buzdan bahset.*

DÖRT

Banathel'deki kasaba mor fundalıklar ve akdikenden oluşan yüksek çitler bakımından zengin, arılarla dolu bir vadide bulunuyordu. Sam güneş yüzünden güneşlikleri çekilmiş bir avuç dükkânın –bir kafe, bir gazete bayii, bir kasabın– yer aldığı dar, tek yönlü cadde boyunca arabayı yavaş sürüyordu. Arnavut kaldırımına masalar atmış bir barın karşısında sıra halinde taş kulübeler vardı. Şirin ama köhneydi. Sam, Banathel'in –maden ve Çin kili ocaklarını kapatmanın bir sonucu olarak– yoksul bir bölgenin daha da yoksul bir kasabası olduğundan bahsetmişti ve orada burada pencere camlarına gazete kâğıdı yapıştırılmış, kapılara KAPALI işaretleri konulmuş evler ve dükkânları fark etmeye başlıyordum. Kasabaya doğru dikkatle ilerlerken başka bir şey daha fark ettim: Delikler açılmış bir yığın çakıl taşı, çitalara, iplere, sicimlere geçirilmiş ve kapılara asılmıştı.

“Taşlar ne için?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ne taşları?”

“Delikli olanlar. Evlerin dışındakiler. Onları görmedin mi?”

İçerlek kapı girişı olan küçük bir kulübenin önünden geçerken ona gösterdim. Tuğla duvara büyük bir demir çivi çakılmış; gri, siyah ve krem renklerde bir küme pütürlü, şekilsiz çakıl taşı asılmıştı.

Sam güneşliğı aşağı çekip bana gülümsedi.

“Biliyor musun, ben çocukken Yorkshire’daki büyükbabamın evinin dışında, mutfak penceresinden görünen bir taş asılıydı. Bana onun hava tahmincisi olduğunu söylemişti. Taşın nasıl çalıştığını sorduğumda, ‘Taş ıslaksa yağmur yağıyordur, sallanıyorsa hava rüzgârlıdır, onu göremiyorsan hava sislidir,’ demişti.”

Pencereye doğru dönerken güldüm. O sabahki gazete, hava durumuyla ilgili haberler ve yazılarla doluydu; güneş yanığı, ozon, tıklım tıklım dolu olan Blackpool plajı, yiyecek kıtlığı korkuları, yükselen hava sıcaklıklarında yolların bükülmesi. Sam beni Penzance tren istasyonundan almıştı, dikiz aynasında çam ağacı şeklinde araba kokusu asılı olan eski bordo arabasına binmişim. Banathel’e doğru giderken pırıl pırıl denizden ve isteksiz bağırان martılardan uzaklaşarak iç kesimlere doğru yol aldığımız sırada kibarca sohbet ettik. Havayı koklamak için pencereden dışarıya doğru eğildim; dilimde tuzu, asfaltın yumuşadığını, dumanlı ve kupkuru sıcaklığı hissettim. Küçük sarı çiçeklerle süslü dikenli katırtırnağı çalılarının arasından, ite kaka sığır sürülerinin içinden ve çam iğneleriyle dolmuş, balçıkla kaplanıp zift gibi olmuş kuru bir nehir yatağından geçtik. Bazen yol o kadar daralıyordu ki ağaç dallarının arabanın yan tarafına sürttüğünü duyabiliyordum, ağaçların arasından bir görünüp bir kaybolan güneş ışığında tenim güneş lekeleriyle çillendi.

Tepeye ulaştığımızda iki yol basit bir X şeklinde kesişiyordu, sağda Prussia Koyu'na giden bir tabela, soldaysa yabancı otlarla kaplı bir kilise bahçesi vardı. Sam sola dönüş sinyali verdi, tam araba sola dönerken küçük ve karanlık bir siluet önümüze fırladı. Olay o kadar hızlı gelişti ki daha ben bağıramadan emniyet kemerimin aniden aktif hale gelip beni yerime sabitleyişini hissettim. Sam frene asılırken sövdü, yola atlayan ve yan tarafımızdaki kilisenin alacalı taşlardan yapılmış kemerli girişine doğru kaçan kişiyi daha iyi görebilmek için direksiyon simidinin üzerine yaslandı. İnanamayan gözlerle birbirimize baktık.

“Bunu gördün, değil mi?” Sam terliyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. “Şu küçük kız mı? Birdenbire ortaya çıktı!”

Emniyet kemerimi çözerken başımı salladım. Sam bana kaşlarını çatarak baktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Küçük kızın iyi olduğundan emin olacağım. Bekle. İki dakika bile sürmez.”

Sam çaresizce başını salladı, yaşadığı şokla neredeyse nefes nefeseydi. Daha ben arabadan inip kapıyı kapatmadan elini sigaraya attı. Üç kısa adımda yolun karşısına geçtim, sarmaşık bürümüş kemerli girişten başımı eğerek geçip eğri duran yosun kaplı mezar taşlarıyla dolu, ayağımın altındaki çimenlerin uzayıp sarardığı kilise mezarlığına girdim. Kilise mezarlığını yoldan ayıran alçak duvarın yanında küçük kız çömelmiş, bana silah doğrultuyordu. Küçük, kırmızı bir oyuncak tabancaydı bu. Kızın yanındaki porsuk ağacının dallarının arasından güneş ışığı mızrak gibi iniyordu.

“Hey!” Ellerimi kaldırıp ona doğru temkinli bir adım attım. “Ateş etme. Silahsızım.”

Bana şüpheyle bakarken öyle mimikler yapıyordu ki neredeyse gülecektim.

“Yabancılarla konuşmamalıyım.”

“Çok akıllıca,” dedim çömelirken. “Annen burada mı? Buralarda böyle tek başına koşturmak için daha çok küçüksün. Neredeyse sana çarpıyorduk.”

Başını ciddi bir şekilde salladı.

“Annem çalışıyor.”

“Bakıcın var mı? Seninle birlikte olması gereken herhangi biri?”

Tabancanın namlusunun üzerinden gözlerini kısarak baktı.

“Bert. Ama o yaşlı, benim kadar hızlı koşamaz.”

“Tamam. Muhtemelen seni ona geri götürmemiz gerekiyor, hı?”

“Adım Stevie,” dedi küçük kız. “Seninki ne?”

“Mina.”

“Şimdi arkadaş olduk,” dedi Stevie ve tehditkâr bir tavırla ekledi, “bu yüzden sanırım sana ateş etmemeliyim.”

Silahını yüzüme doğru kaldırdı ve tetiğini çekiyormuş gibi yaptı. “Dışın,” diye fısıldadı. Güldüm. Pespembe yuvarlak yanakları ve çene hizasında kesilmiş kestane kadar parlak saçlarıyla şirin bir kızdı. Gülümsediğinde, ön dişlerinden birinin eksik olduğu görülüyordu.

“Ben de merak ediyordum Stevie, tüm şu komik görünüşlü taşların ne için olduğunu biliyor musun? Hani evlerin dışına asılanların?”

“Cadı taşları.” Stevie sesli bir şekilde burnunu çekti, ardın-

dan burnunu koluna sildi, geride gümüşi bir sümük izi kaldı. “Cadıları uzak tutmak için. Cadılar seni *incitebilir*.”

“Neyse ki silahın var.”

“Gerçek değil. Bak, gördün mü?”

Küçük kız tetiği çekti, ardından bir pat sesi duyuldu ve namludan az bir duman çıktı. Bu beni o an bir Noel sabahı anısına götürdü. Eddie ve ben üzerimizde pijamalarımızla heyecandan ellerimiz titreyerek duruyorduk. Eddie ona ait olan çoraptan tıpkı Stevie’nin elindekine benzer bir mantar tabancası çıkarmıştı, tetiğe bastığında da yanmış kibrit ve sülfür lekesi gibi kokmuştu.

“Pekâlâ, Annie Oakley, kaldır bakalım şu tabancayı,” diyen bir adam sesi duydum. Arkama döndüğümde karanlık bir suretin kilise mezarlığının duvarının üzerinden bize doğru eğildiğini gördüm, güneş arkasında kaldığı için siluet halindeydi. Stevie sırtıp ona dil çıkardı, hızla dudaklarının kenarlarında dolaştırdıktan sonra ne kadar görünmez olsa da kahkahalarını kurdeleler gibi etrafta gezdirdi. Kır saçlı yaşlıca bir adam bana elini uzattı. Bakışları nükteliydi, koyu mavi gözlerinin etrafı gülümseyince kırışıyordu.

“Bu dünyada iki tür insan vardır.” Ses tonu tok bir baritondur. “Cornwalllular ve olmayı dileyenler. Sen hangisisin?”

“Şey, Devon’da doğdum, bu yüzden sanırım ikincisi.”

“Peki, o zaman acını paylaşıyorum. Cornwalllu olmaktan sonraki en iyi şeyse burada olmaktır, bu yüzden doğru yöndesin.”

Sert ve istikrarlı bir şekilde elimi sıktı.

“Bert Roscow. Tahminimce Beacon Evleri’ndeki şu sirkin bir parçasısınız, değil mi? Sırada televizyon kameraları var.”

Ona boş boş baktım. *Sirk mi? Beacon Evleri mi?* Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden Sam'in arabayı yolun biraz ilerisinde kenara çekip bize doğru geldiğini fark etmek içimi rahatlattı. Bert onu görünce homurdandı, kocaman ellerini duvara koyup biraz daha öne eğilerek ona seslendi.

"Ben de tam sırada televizyon kameraları var, diyordum!" Sesi yüksek çıksa da kulağa kızgın gibi gelmiyordu, gerçi bunu söylemek zordu. Yaşını pek tahmin edemiyordum. Saçları beyazlamış, yüzü çizgilerle dolmuştu; ama şen şakrak, zinde ve iyi giyimliydi. Sam ona gülümsüyor, o konuşurken başını sallıyordu.

"Sanmıyorum Bert. Şu havanın durumunu kaydetmekle epey meşguller, öyle değil mi? Geçen akşam haberlerde yarım saat verdiler. Neredeyse yaşama isteğimi kaybediyordum."

"O halde bir kere daha girişimde bulunmak için geldin, doğru mu?" diye sordu adam. "Bu hikâyede kayda değer bir şey olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Aslında öyle." Sam başını salladı. "Halkın ilgisi. Geçen yıl *The Herald*, eski bir manastırın arazisinde dolaşan gri bir keşiş hakkında bir haber yayınladı –birkaç bulanık fotoğrafla elbette ki tam bir kurgu– fakat okur sayımız üç katına çıktı ve o hafta başa çıkabileceğimizden daha fazla posta aldık. İnsanlar büyük Tesco'nun arkasındaki sözde Keşişlerin Yürüyüşü'nü ziyaret etmek için her yerden geldi."

"Ben genç kızı kastetmiştim. Alice'i. Onların söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu düşünüyor musun?"

Sam zorla güldü. Elimde olmadan onun bir şekilde yakayı ele verdiğini hissettim. Tıpkı bir çocuğun sihirbazı göstererek

numara yaptığı kolunun içindeki mekanizmayı görebildiğini söylemesi gibiydi.

“Evin perili olduğunu düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?”

“Ben... eğer bunu düşünmüyorsan o zaman seni buraya neyin getirmiş olabileceğini merak ediyorum. Alice’in iyiliğini düşünmeden bir haberin peşinden koştuğunu düşünmek hiç hoşuma gitmez.”

“Ah,” dedi Sam, “o zaman hazır yeri gelmişken seni Mina Ellis’le tanıştırayım. O bir çocuk psikoloğu ve hali hazırda temelde yatan daha fazla problem olup olmadığını görmek için Alice’i değerlendirecek. Mina, bu Bert. Webber ailesinin yan komşusu.”

“On İki Numara,” dedi bana Bert gözleri ışıldayarak. “Ben ve hüzünlü eski hayatımın ışığı, karım Mary. Alice elimizde büyüdü ve bizi zerre kadar üzmedi. Daha dün mutfak masasının altında bebekleriyle oynayan küçük bir kızdı, şimdiyse bana onun ölümlerle iletişim kurabilen bir başrahibe olduğu söyleniyor. Ona dedim, söyledim, ‘Alice, ruhlar âlemiyle iletişimdeysen ağabeyimle konuş ve ona kahrolası bahçe kulübesinin anahtarının nerede olduğunu sor.’” Bir bana bir Sam’e bakıp güldü. “Şimdi yaşım ortaya çıkacak, biliyorum ama hayaletlerin sindirim sisteminin bir ürünü olduğunu söyleyen kimdi? ‘Bir öbek hardal, bir peynir kırıntısı... Sende mezardan çok yemek sosu var,’ böyle bir şey miydi?”

“Dickens,” dedi Sam sigarasını yakarken. “*Bir Noel Şarkısı* kitabından.”

“Doğru! İyi adam. İyi adam.”

Bert’in arkasında küçük kızı yine görüyordum, silahını kal-

çasına doğrultmuştu. Stevie bizi dikkatle izliyordu; ona gülümsediğimde Keltlere özgü, tam ortasında daire olan haç şeklindeki mezar taşının arkasına saklanıyordu. Daha ben önüme dönmeden Bert elimi samimi bir şekilde sıkarak, “Pekâlâ, orada her ne olup bitiyorsa umarım ikiniz de meselenin özüne kadar inersiniz. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa kapımızı çal, ayrıca Mary’yle tanışabilirsin, tabii iyi günündeysen,” dedi.

Sam’le birlikte arabaya doğru yürürken, Bert arkamızdan, “Biliyor musunuz, ben de daha önce gazete işindeydim Sam! Belki sana birkaç tüyo verebilirim!” diye seslendi.

Sam’e, “Sirk meselesi neydi?” diye sorduğumda kaşlarını çatıp omzunu silkti.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BEŞ

Beacon Evleri 13 numaranın önünde, bir grup insan sıcaktan bunalmış bir vaziyette ayakta bekliyordu. Gölgele kaldirıma dökölüp erimış zift gibi yolda birikiyordu. Sam valizimi arabadan indirirken ağırlığından omzu çıkmış gibi numara yapıyordu. İkimiz de kibarca güldük.

“Kim bunlar?” diye sordum, başımla ilerideki kalabalığı işaret ederek.

“Bilmiyorum. Geçen hafta orada değillerdi.”

Sam’ın gömleğinin birkaç düğmesini açtığını fark ettim ve bir an için ıslak tenini, birkaç kıvrık göğüs kılını gördüm. Güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerini bana dikti.

“Son şansın,” dedi.

“Ne için?”

“Vazgeçmek için. Bir saat içinde Plymouth’a gidecek bir tren var. Ben mazeretini beyan eder, onlara hastalandığını söyleyebilirim.”

“Bunu neden yapmak isteyeyim?”

“Bilmiyorum. Belki tereddütlerin vardır. Belki korkmuşsundur ama gururundan bana söyleyemiyorsundur.”

“Oscar her zaman korkmamız gerekenin ölümler değil, diriler olduğunu söyler.”

Sam düşünceli bir şekilde gülümsedi, ardından önden yürümeme için elini yola doğru uzattı.

“Tamam Mina. Tamam.”

* * *

Kalabalıktan kendimi sakınıyordum –onlardan yayılan tuhaf, hafif parlayan bir enerji vardı– tam olarak heyecan denemezdi ama ona yakındı, görünenin arkasındaydı. Ateşliydi diyebiliriz belki. Biz yaklaşırken birkaç kafa döndü ve küçük kalabalığın içinden, “Yine o muhabir, bakın!” diyen bir ses yükseldi. Sorular kaynıyordu, sesleri alçak ve şüphe doluydu. Bize yol vermek için ayrılıyorlardı, ama sadece biraz, bu yüzden aralarında sıkışarak ilerlemek zorunda kalıyorduk. Güneş şapkası takmış ve sert beyaz ayakkabılar giymiş yaşlıca bir kadın öne atıldı, iri eklemleri bir parmak bana doğru uzandı ve beni arkaya doğru sendeletecek kadar sert bir şekilde göğsüme saplandı.

“Ufukta yangınlar görüyorum,” dedi her kelimedede ağzı büzülerek. “Kıpkırmızı yanıyorlar!”

Uzun boylu bir adam beni sıkıştırdı, kemikli kalçası belime baskı yapıyordu.

“Kız Donald’ı bulabilir mi? Ona bir bakmasını söyle. Lütfen! Sor ona!”

“Sam?” Kalabalık beni sıkıştırırken zayıf bir şekilde seslendim. Uzun boylu adam elime bir şey tutuşturdu. “Lütfen,” diyerek ısrar etti. BMX’in üzerinde bir erkek çocuğu yolun

aşağısında arka teker üzerinde zıplarken sırtıyordu. Bağırarak bir şey söylüyordu, ne dediğini pek duyamıyordum ama başlar ona döndükçe o da edepsiz bir şekilde gülüyordu. Beni sıkıştıran vücutların ağırlığı boğucuydu.

“Sam!” Bu sefer daha sert bir şekilde seslenirken ensemden yükselen bir baş dönmesini hissettim. Sanırım Sam’in, “Hey, kesin şunu!” diyen sesini duyabiliyordum, ama önümdeki vücudun baskısı, yüzümdeki küf kokulu nefesle birleşiyordu.

“Bir daha ürün vermemesi için toprağı tuzlamanız gerek,” dedi bana tepeden bakan bir adam. Boyu en az iki metre olmalıydı, uzuvları uzundu, kirli sakallıydı. Gözleri o kadar pörtlekti ki beyazı çepeçevre görünüyordu. “Kendinizi korumanız gerek. Biberiye ve baldıran otu!”

Elinde bulunan bir avuç dolusu kurutulmuş otu önümde yere serpti. Aşağıya bakmadım, durmadım. Adamı itip geçtim ve küçük tahta bahçe kapısının sürgüsünü el yordamıyla bulup tuttum. Güneş tepemize öfkeli bir hale gibi vuruyordu. Kafa derimin onun ateşiyle büzüldüğünü hissedebiliyordum. Kapı açıldı ve tökezleyerek bakımsız beton bahçeye girdim. Evin kapısının önündeki kahverengi saksı çiçeği kurumuş, hatta uzun zaman önce ölmüştü. Onun yanında, küçük defneyaprağı çelenginin dibine, yanan mumlardan geriye kalan parçalar bırakılmıştı. Onların arasına düşmüş bir oyuncak ayı vardı. Bu bana kaza yerlerini ve oralarda ortaya çıkan rüşvetleri hatırlattı. Arkamdan Sam’in sesini duydum, benim gibi zor bela kapıdan geçip vücutlarıyla baskı yapan insanlara rağmen güçlkle kapıyı kilitlerken sesi yükseliyordu.

“Kendinize gelin! Tanrım!”

“Beni bu konuda uyarmamıştın,” diye çıkıştım aç balık

sürüsü gibi açık ağızlı ve pörtlek gözlü olan sabırsız yüzlerin düşüncesizliğine arkamı dönerken. “Kim bu insanlar?”

“Bilmiyorum Mina. Ciddiyim. Geçen hafta burada değillerdi.”

Elime tutuşturulan şeyin ne olduğuna baktım. Soluk yeşil deriden bir köpek tasmaıydı. Üzerindeki yuvarlak pirinç isimlikte *Donald* yazıyordu. Sam evin kapısını çaldı, içinde bulunduğumuz acil durum sebebiyle yüzü kızarmıştı. Risk alarak arkamda, bahçe kapısının önünde amaçsızca dola nan insanlara doğru kısa bir bakış attım, donuk bakışları eve kilitlenmişti. Bu küçük bir gruptu, belki sadece bir düzine insan vardı, zar zor bir kalabalık teşkil ediyorlardı, fakat onlardan yayılan o tuhaf aura aslında yavaş yavaş yükselen bir voltajdı. Beklentilerinin ağırlığı cildimi kaşındırıyordu.

Kapıyı küçük bir erkek çocuğı –Billy olmalı– açtı, eşofman altı giymişti. Üstü çıplaktı. Solgun tenine baskı yapan kaburgaları görünüyordu. Bir dirseğinde bir de çenesinde sıyrık vardı. Bakışlarını benden Sam'e çevirdiğinde yüzündeki kızgınlık ve rahatsızlık ifadesi yok oldu. Sıfır numara kesilmiş saçlarını ovalarken sırtıyordu.

“Sam! Adamım!”

“Bildin, Billycik. Annenle baban evde mi?”

“Annem evde. Babam işte.”

Billy başını kaldırıp bana baktı, düşünceli bir şekilde yüzünü çevirdi.

“Bu, o mu?”

“Evet, o. İçeri girebilir miyiz Billy? Burada bir izdiham var da.”

Billy bağırarak kaçtı, Sam de eve önden girmem için bir

adım yana çekildi. İçerisi kasvetliydi, dışarıdaki meraklı gözler yüzünden bütün perdeler çekilmişti. Koridor yemek pişirme, kaynama, kavurma, kızartma, sıçrayan yağ, yanmış yağ emaresi gibi kokuyordu. Bir de alazlanmış deri. Ayağımın altındaki halı soluk sarı renkteydi, ince ve eskimişti.

“Merhaba. Sen Mina olmalısın.”

Sağımda kalan kapının eşiğinde bir kadın belirdi. İnce, solgun görünüşlüydü, sesi kısıktı.

“Evet. Siz de Bayan Webber olmalısınız.”

“Lütfen bana Lisa de. Bayan Webber denmesi kendimi çok yaşlı hissettiriyor.”

Onu süzdüm: Yanlış açıdan gelen bir ışıktaki gaddar görülebilecek kadar katı bir yüz, omuz hizasında saçlar, gözlere yansımayan gergin bir gülümseme. Bakışları arkama odaklandı.

“Hâlâ ön kapıdalar mı? Sıcak hava yüzünden çekip gideceklerini düşünmüştük.”

“Neler oluyor?” diye sordu Sam, valizimi merdivenin dibine bırakırken. “Kim bu insanlar?”

“Bana hiç nereli olduğunu söylemiş miydin Sam?”

Sam bir tuzak seziyormuş gibi tereddüt etti. Sonra, “Bristol,” diye cevap verdi.

“Ha. Peki o zaman. Banathel gördüğün gibi çok küçük bir kasaba ve küçük kasabalarda insanlar hep konuşur. Geçen haftaki ziyaretinden sonra ölü insanlarla konuşabildiği için Alice’in gazetede haber olacağı dedikodusu yayıldı. Bir delikanlı kapıyı çaldı, Alice’in hayaletlere bisikletinin nerede olduğunu sormasını istedi. Bir hafta önce çalındığını, bu yüzden annesinin deliye döndüğünü anlattı. Paul onu sert bir şekilde azarlayarak kovdu, fakat öğle vaktine kadar kasabanın yarısı bunu

konuşmaya başlamıştı bile. Ertesi sabah birkaç kişi dışarıda bekleyip seslerini yükseltti. Sonraki gün birkaç kişi daha geldi ve sonraki gün daha da fazla.”

“Sürü psikolojisi,” dedim. Lisa kaşlarını çatı.

“Bazıları buraya her gün Bodmin’den minivanla geliyor. Belki bir kilise veya başka bir yerden, bilmiyorum. Benimle konuşmak istemiyorlar, sadece Alice’i istiyorlar. Dün dışarıya bir şeyler bırakmaya başladılar. Ben temizliyorum, onlar geri koyuyorlar. Mumları yakıyorlar ama zaten onlar güneşin altında eriyor. Ayrıca kapıdaki kahrolası mektup kapağı aracılığıyla da içeri bir şeyler atıp duruyorlar. Bantlayıp kapatmak zorunda kaldık!”

“Ne gibi şeyler atıyorlar?”

“Küçük notlar, fotoğraflar. Hepsinin istediği bir şey var. Görünüşe bakılırsa Alice’in mucizeler yaratabileceğini düşünüyorlar.”

Uzun boylu adamın elime tutuşturduğu köpek tasmaına baktım. “Kız, *Donald’i bulabilir mi?*” diye sormuştu.

“Gel,” dedi Lisa. “Korkarım ki sadece meyve suyumuz ve sütümüz var, ama su ısıtıcısını çalıştırabilirim istersen?”

“Çay iyi olur.”

* * *

Lisa’yı takip ederek koridordan geçip küçük ve sıkışık mutfığa girdim. Plastik bir sepetin içinde bir yığın çamaşır, lavabonun altında da kahverengi su birikintisi vardı. Lisa kilere girip gözden kayboldu, sonra elinde bir bisküvi kutusuyla geri döndü. Teneke kapağı kanırtarak açtıktan sonra kutuyu bana uzattı.

“Al hadi,” diye ısrar etti neredeyse fısıldayarak. “O gördüğün delikanlı, kapağın açıldığını bir kilometre öteden duyar. Kısa bir süre sonra bir tane bile kalmayacak.”

Sam sigaralarını cebinden çıkarırken, “Senin neyin var neyin yok silip süpürüyorlar mı Lisa?” diye sordu. Lisa dudaklarını sıkarak gülümsedi.

“Yaz tatillerinde. Nasıl üstesinden geleceğimizi bilmiyorum. Çekirge sürüsü gibiler, yani çocuklarım. Eylül ayını iple çekiyorum. İşte o zaman hepsi okulun problemi olacak. Ah, işte oğlum geldi. Dün akşam seni yıkanmaya çağırıp durduğumda bir türlü beni duyamadın, ama şimdi bisküvi kutusunun kapağının açıldığını duymakta bir problem yok, ha?”

Billy mutfağa koşarak girip elini bisküvi kutusunun içine daldırırken, Lisa onun ensesine sevgiyle bir şaplak attı. Billy bir avuç kremalı bisküviyi kaparken başını eğerek kıs kıs güldü, ardından kaçıp gitti. Sam onu izledikten sonra elindeki kutuyu masanın ortasına bırakıp su ısıtıcısını musluktan dolduran Lisa’ya döndü. Borular gürültülü bir şekilde zangırdadı.

“Kızlar burada mı Lisa?”

Ellerini önlüğüyle kurulayan Lisa başını salladı. Lisa Webber benden sadece dokuz yaş büyüktü, ama ağır hareket ediyordu ve yüzünde çizgiler oluşmuştu. *O yorgun*, diye hatırlattım kendime. *Üç çocuğu var. Sen de yorgun olurdun*. Fakat sadece bu değildi. Bir ağırlık, bir yerçekimi söz konusuydu. Sanki bir şey onu aşağı çekiyormuş gibiydi. Çay kutusuna uzanırken omurgasının kütlediğini, buzdolabına eğilirken ah çektiğini duyuyordum. Bir rahatsızlığı olup olmadığını merak ediyordum. Artritti belki.

“Tamsin yukarıda, bir şeyler karalıyor. Alice de dışarıda, gü-

neşleniyor. Bunu yapmaya devam ederse on yıl içinde deri el çantasına benzeyecek, ama bilemeyiz tabii. Aslında hiç değilse evden çıktığı için minnettar olmalıyım, özellikle... özellikle de son birkaç haftadan sonra.”

Lisa, Sam’in ikram ettiği sigarayı alıp yemek masasında karşıma oturdu. Bu formika bir masaydı, annemle babamın evindeki gibi. Plastikte açılmış yanık izinin siyahlaşmış çukuruna parmağımın ucunu sokarken kendimi sıkıntılı ve keyifsiz hissediyordum. Lisa sigarasının dumanını macun rengindeki tavana doğru üflerken bana göz ucuyla bakıyordu.

“Sam sana anlattı, değil mi? Yani neler olduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. Gülümsedi.

“Biliyorum, kulağa delilik gibi gelebilir ama Paul dedi ki – kocam olur– belki de yüksek hava sıcaklığı hepimizin beynini eritiyordur.”

Birdenbire Sam’le oturduğumuz kafenin dışında bir adamın kısık sesiyle, “*Bana yüzebileceğini söyledi! Ben de onu suya attım!*” diye bağırışını hatırladım. *Belki Paul konuya doğru açıdan bakıyordur*, diye düşündüm. Lisa sandalyesinde arkasına yaslandı ve mutfak dolabının çekmecelerinden birini açıp sigarası parmaklarının arasında, içinde bir şeyler aradı. Dumanı hareli tavana doğru yükseldi.

“İşte.” Lisa küçük bir tomar kâğıdı çekmecedan çıkarıp önüne koydu. Etrafına lastik bant sarılmıştı. “Katlanmak zorunda kaldığımız şey tam olarak bu. Bunların hiçbirini biz istemedik, biliyorsunuz. Sadece küçük kızımızın durumu hakkında bizi dinleyecek birini istiyorduk.”

Lastiği çıkarıp Lisa’nın bana verdiklerine tek tek göz attım.

Bazıları benekli bir görünüme sahip olan eski siyah-beyaz fotoğraflar vardı; düğünlere, çocuklara ve köpeklere dairdi. Bir gazeteden kesilip katlanmış bir haberde motosiklete binmiş genç bir adam görölüyordu, kaskı elinde, gülümsüyordu. Şöyle manşet atılmıştı: ÖLÜM TUZAĞI KÖŞE, BİR CAN DAHA ALDI.

“O, Patrick Trevail. Geçen yaz öldü. Motosikletiyle beraber kamyonun altına girdi. Zavallı annesi. Cenazede yere yığıldığını duydum. Patrick onun tek çocuğuydu.”

“Çok üzücü,” dedim katlı bir kâğıt parçasını açarken. Bir dizi harf ve numara vardı, onun altında da mürekkeple yazılmış tek bir kelime: *Martı*.

“Bildiğimiz kadarıyla bu bir tekne,” dedi Lisa. “Üstündeki numaralar denizlere göre koordinatlar. Paul, Mousehole yakınlarında sisin içinde kaybolan *Martı* isimli bir tekne olduğunu söyledi, ama bu yüz yıldan fazla bir zaman önceydi.”

“Tüm bu insanlar,” dedim herkesten çok kendime. Vaftiz elbiseleri içinde bebekler, bir hastane yatağında kafası bandajlı bir halde yatan bir adam, yüzü gökyüzüne dönük bir şekilde gülerken kumsalda uzanmış bir kadın. Arkasına geniş bir el yazısıyla, *Linda, Algarve, '78* yazılmıştı. Tüm bunların arasında çizgili ve solmuş bir kurdeleye geçirilmiş yıldız şeklinde bir madalya vardı.

“O bir Burma Yıldızı, İkinci Dünya Savaşı’ndan.” Sam kâğıtları ve fotoğrafları inceledi, madalyayı alıp ışığa tuttu. “Lisa, buradakiler psikometri yadigârları.”

“Ne?” Lisa kahkahasını bastırırken burnundan komik bir ses çıktı, ama sanırım ben ne olduğunu çoktan anladım. Sam bana medyuma gittiğini anlatırken iletişim kurabilmek için medyumun ondan Maggie’ye ait bir eşya istediğini hatırladım.

“Ölen kişiye ait olan ya da onu temsil eden bir nesne,” diye açıkladım ve Sam başını sallayarak beni onayladı. “Görünen o ki ölülerle iletişim kurmada yardımcı olabiliyor.”

“O halde, bunun işe yaramayacağını birinin onlara söylemesi gerek,” dedi Lisa sinirli bir şekilde ve sonra sigarasını kül tablasında sertçe söndürdü. “Benim kahrolası çekmecemde yer kaplamaktan başka işe yaramıyor.”

“Neden onun ölülerle konuştuğunu düşünüyorlar Lisa?” diye sordum.

Lisa kaşlarını çatıp düşündü. Yanaklarının üst kısmı kızardı.

“Öyle tuhaf şeyler söylüyordu ki. Sabah okulda, sonra evde. Bazen Alice sanki sizin duyamadığınız bir müziği dinliyormuş gibiydi, anlıyor musunuz? Onu şömineye gözlerini ayırmadan bakarken yakalıyordum, dudakları hareket ediyordu ama ağzından bir ses çıkmıyordu. Ona ne yaptığını sorduğumda bana dedi ki...” –Lisa iç çekti, rahatsız ve endişeliydi. Bu konu hakkında konuşurken rahat olamadığı çok açıktı– “ölü ondan boğazını açmasını istemiş.”

Sam bana kısa ama oldukça endişeli bir bakış attı. Lisa yüzüne gelen sigara dumanını eliyle dağıtırken yorgun ve kuru bir şekilde güldü.

“Hastanedeki uzmanlardan biri şizofreniden bahsetti. Tüm bu ses duymalar falan. Beni ölümüne korkuttu. Sonra tüm o diğer şeyler de var.”

“Nedir o diğer şeyler?”

O esnada arka kapı açıldı, annesininki gibi koyu sarı ve dalgalı saçları olan uzun boylu, genç bir kız içeri girdi.

“Alice.” Lisa ona doğru bir el hareketi yaptı. “Gel ve misafirlerimizle tanış.”

Ne beklediğimden emin değildim ama gözümde canlandırdığım Alice narin, dal gibi ve gotik görünüşlüydü; iki yandan dökülen düz, uzun ve siyah saçların arasından azıcık görünen solgun bir yüz hayal etmiştim. Tahminimde ne kadar yanıldığımı görmekten neredeyse utandım. Alice sarışındı ve bronzlaşmıştı, üzerinde şort ve alt kısmına bel hizasından düğüm attığı MİMSE KÜKEMMEL DEĞİL! baskılı bir tişört vardı. İncecik beli kesme şortunun kuşağının üzerinde görünür vaziyetteydi, bacakları uzun ve tay gibiydi. Alice otobüsün arka koltuklarında arkadaşlarıyla birlikte kıkırdayan veya atari salonlarında takılan kızlardandı. Normaldi. Sıradandı. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış durumdaydım. Bu Sam'in ve Lisa'nın şimdiye kadar anlattığı musallat olunmuş genç kız nasıl olabilirdi?

Alice çıplak ayaklarıyla buzdolabına doğru yürüyüp kapısını açtıktan sonra içine bakmak için çömeldi. Kulaklıklarından yayılan tiz madeni müzik sesini duyabiliyordum.

“Merhaba Alice,” dedim. “Benim adım Mina Ellis. Burada olduğum süre zarfında birbirimizi tanıma fırsatı bulacağımızı umuyorum.”

Hiç tepki vermedi. Portakal suyu kutusunu buzdolabından çıkardı.

Lisa, “Alice!” diye bağırdı.

Alice hiç konuşmadan dönüp bize baktı. Kulaklığını yavaşça çıkardı. O esnada bir tomar sakızın parmağına yapışık olduğunu fark ettim, o da sakızı ağzına attı.

“Ne?”

“Bu, Mina. Seninle konuşmak istiyor.”

Alice karton kutuya ağzını dayayıp hızla üç yudum aldı.

Bana yavaş, sinsi bir gülümsemeyle bakıyordu. Bir an için acaba onda bir şeyler, sanki Tanrı vergisi bir yetenek gibi içine işlemiş bir tuhaflık mı var diye düşündüm. Bu onun gülüşünün kıvrımında, dişlerinin o ani görünüp kaybolmasında kendini belli ediyordu. Yüzeyin altında bir şey saklanıyormuş gibiydi. İçimden, *Kendine hâkim ol*, dedim. Sadece sıcaktandı. Sam'in anlattığı tüm o hikâyeler üstüme geliyordu. Oturduğum sandalyede Alice'e doğru döndüm ve kavuşturduğum kollarımı çözdüm. Bir tehdit olmadığını ona göstermek için gülümsedim.

"Ortak bir yönümüz var Alice."

"Neymiş o?"

"İsimlerimiz. İkisi de kitaplardan."

Alice kulaklığını tekrar takarken ve bakışları bir süreliğine üzerimde gezinirken bile gülümsemeye devam ettim. Başka tek kelime etmeden açık kapıdan dışarı çıkarken sakızı dişlerinin arasında patlattı. "Kusura bakma," dedi Lisa sakın bir şekilde. "Korkarım tam o yaşlarda. Hastalık başladığından beri daha da kötüleşti. Ben onun yaşındayken günlerce sürecekmış gibi gelen berbat baş ağrıları çekerdim ve şimdi tüm bunları ona geçirmişim gibi görünüyor. Ne kör talih. Senin çocuğun var mı Mina?"

Başımı iki yana salladım.

"Belki bir gün. Bu yılın sonlarına doğru evleniyorum." Parmığımdaki nişan yüzüğünü görebilmesi için elimi kaldırdım. Lisa, "Ooo," deyip yüzüğü daha iyi görebilmek için bana doğru eğildi.

"Bir kış düğünü mü? Ne kadar hoş. Onunla ne kadar zamandır birliktesin? Şeyle..."

“Adı Oscar. Yaklaşık üç yıldır birlikteyiz. Bir yıldır da nişanlıyız. Onunla üniversitede tanıştım.”

Aslında Oscar’la öğrenci birliğinde tanışmıştım. Ben sarhoştum, o ise ayıktı, kampüsteki odama dönerken bana eşlik etmişti ve ben bir öpücük için ısrarla sokulduğum halde beni öpmeye yeltenmemişti. Benden on yaş büyüktü, Zodyak toz bulutları üzerine araştırma başlatmak için bir hibe almış olan fizik mezunu yetişkin bir öğrenciydi. Bir hafta sonra nihayet bana çıkma teklifi ettiğinde soğuk, rüzgârlı kayalıkların üzerinde bir meteor yağmurunu seyretmek için deniz kenarına gitmiştik. İçten, dürüst bakışları ve kendinden –bizden– o kadar emin oluşuyla Oscar, çıktığım diğer erkeklerden, diğer öğrencilerden, boş cüzdanları ve ağzımın içinde ağır, sondaj yapan dilleriyle benim yaşımdaki delikanlılardan farklıydı. Parlak kapyra biber turuncusu iç mekânı olan bir Austin Metro’su vardı ve beni Herstmonceux’daki gözlemesine, tarih açısından zengin yerler olan Rye ve Bath’ta akşam yemeklerine götürdü. İlk yurt dışı tatillerime Oscar’la çıktım; Fransa ve Almanya’daki gotik manastırları, Pompei’nin ürkütücü kalıntılarını gezdim. Tüm akranlarım Eurythmics ve Gary Numan dinlerken Oscar beni Carpenters ve bizim yıldız tozu, milyarlarca yıllık karbon olduğumuzu şarkılarında dile getiren Joni Mitchell’la tanıştırdı.

“Her nasıl olursa olsun, Paul’la benim düğünümüzden daha iyi olacağı kesin.” Lisa’nın gülüşü düşüncelerimi böldü. “Ben sekiz aylık hamileydim ve annemin tafta firfırları olan, sırtında yetmiş dokuz numaranın iğneli olduğu eski dans elbiselerinden birini giymiştim. Adımı yanlış anlayan evlendirme memuru bana Laura diye seslenmişti. Paul’un yarı yoldan geri

döneceğini, lanet olası trafiğe bile aldırmadan çekip gideceğini düşünmüştüm.”

Başımı salladım, aniden yüreğim sıkıştı ve evimi özlediğimi hissettim. Sıcak, bu yabancı ev, ön kapının dışındaki o garip insanlar... Buraya gelmekle korkunç bir hata yaptığımı dair içimde ürkütücü bir his vardı. *Oscar'ı dinlemeliydim*, dedim kendime sert bir şekilde.

“Neden eşyalarını yukarı çıkarmıyorsun Mina? Seni ön taraftaki Billy'nin odasına yerleştireceğiz. O bizimle yatacak. Yan odada kızlar yatıyor. Sam, korkarım ki senin kanepede yatman gerekecek. Biraz sıkışık olacak ama hallederiz.”

“Teşekkür ederim,” dedim ev özleminin bir dalgası daha beni vururken. “Çok nazıksın.”

ALTI

Üst kata çıktığımda kendimi eskimiş süpürgelikler ve solmuş çiçekli duvar kâğıtlarıyla iç karartıcı bir koridorda buldum. Bir ucunda hardal sarısı küveti, buzlu camlı dar penceresi, üst köşede üzerine elektrik bandı yapıştırılmış çatlağıyla küçük bir banyoya açılan kapı bulunuyordu. Koridorun diğer ucunda da Billy'nin odası vardı. Kutu gibi küçük, karanlık ve bunaltıcıydı; dar bir yatak futbolcularla ve yarış arabalarının posterleriyle kaplı duvara yaslanmış, duvar kâğıdı yırtılıp uzun ve kıvrık şeritler oluşturmuştu. Valizimi açıp makyaj çantamı çıkardım ve dikkatlice yatağın üzerine koydum. İçinde, önceki gün doktorun bana verdiği küçük paket vardı. Doktor randevusundan Oscar'a bahsetmedim. Randevu gününü takvimde işaretlemedim ya da telefonun yanındaki not defterine kaydetmedim. Gidebilecek kadar cesur olacağıma hemen hemen hiç inanmıyorken bunu bir sır olarak sakladım, hatta sıcaktan bunalmış bir vaziyette muayenehanenin kapısının önünde dururken kalbim hızla atıyordu. "Hamilelik korkusu yaşadım," dedim doktora. Dizlerimin arasına sıkıştırdığım parmaklarımı birbi-

rine dolarken, deri koltukta öne doğru eğilip sözlerime devam ettim: “Ve ben gerçekten... *Yapamam*. Bunu anlıyor musunuz? Hamile *kalamam*, şimdi olmaz.”

Kadın doktor bana anlayışlı bir şekilde baktı, bakışları kısa bir süreliğine nişan yüzüğüme kaydı. İlaç için bana bir reçete yazarken daha fazla soru sormadı, ben de rahatladım. Sonuçta, evlenmek üzere olduğum bir adamdan çocuk sahibi olma düşüncesinin beni kaygıya sürüklediğini nasıl açıklayabilirdim? Oscar’ın –tedbirli, sorumluluk sahibi, uysal bir– baba olacağı fikrinin beni adlandıramadığım ve sorgulamaya cesaret edemediğim, ne anlama gelebileceğinden korktuğum büyük bir dehşetle titrettiğini nasıl izah ederdim? Bunun yerine eczane-den aldığım küçük beyaz kutuyu eşarba sarıp el çantamın dibine saklayarak sessizce eve getirdim. Ne de olsa dikkatli olursan güvende olursun, doğru değil miydi? Valizime geri döndüm, katlı kıyafetlerimi yana itip küçük iç cebin içine elimi attım. Dikkatli ve saygılı bir şekilde katlanmış fotoğrafı çıkardım; Girit’teki bir restoranda, arkamda, hemen omuzumun gerisinde erkek kardeşimin görüldüğü fotoğraftı bu. Dikkatle inceledim, parmaklarımı Eddie’nin suretinin üzerinde nazikçe gezdirdim. *Kendime ait bir psikometri yadigârı*, diye düşündüm.

“O senin kocan mı?”

Aniden sarsıldım, başımı kaldırdığımda kapıda küçük bir kızın durduğunu gördüm. Çıplak ayaklıydı, ayak parmaklarını halıya bastırıyordu. Kesik kot şortu ve buğday renkli saçlarıyla Alice’in minyatürüydü. Sadece bu kız samimi, dürüst bakışlara sahipti ve ablasının aksine meraklıydı.

“Hayır, erkek kardeşim. Sen, Tamsin olmalısın.” Fotoğrafi çabucak katlayıp ortadan kaldırdım. “Beni korkuttun.”

“Billy’nin odasındasın. Zavallı sen. Billy deli gibi osurur.” Bastırdığı kahkahasını saklamak için elini ağzına götürdü.

“Aman Tanrım! Fakat sanırım Billy annen ve babanla uyuyacak, bu yüzden güvende olacağım. Sen ablanla aynı odada mı kalıyorsun?”

Tırnağını yerken başını salladı. Kolunun ön kısmına yumuşak bir oyuncak asmıştı, uzuvları sallanıyordu.

“Bu güzel olmalı. Küçükken ben de erkek kardeşimle aynı odada kalırdım.”

“Alice bundan nefret ediyor. Evden ayrılmak için sabırsızlandığını söyledi.”

Onu inceledim. Webber çocuklarının üçünde de benim çocukken asla sahip olmadığım bir özgüven, sorgulamalarından korkmadan yetişkinlerin gözlerinin içine bakmaya istekli olma hali vardı. Bu biraz rahatsız ediciydi. Her zaman çoğu çocuğun, Eddie ve benim gibi sessiz itaatkârlığa zorlandığını varsayırdım. Bu benim için bir şoktu.

Tamsin odaya adım attı. Oda zaten küçüktü, bu yüzden kız birdenbire çok yakınıma geldi, hafiften ekşi nefesini alabileceğim kadar yakına. Burun kıvrarak erkek kardeşinin oyuncaklarına ve dağınıklığına baktı. Ceplerine soktuğu ellerini yumruk yaptı ve bir yoga uzmanı gibi bir bacağını öbürüne sardı.

“Alice’de bir sorun olduğu için buradasın. Öyle değil mi?”

“Evet. Fakat tam olarak...”

“Gazeteye çıkacak mıyız?”

“Bu bana bağlı değil Tamsin. Neler olacağına bir bakmamız lazım.”

“Hı.” Sonra ilgisini kaybedip Billy’nin oyuncak arabalarından birine uzandı. Tekerlekleri avucuna sürterek çevirdi. Bur-

nunu kırıştırdı. “Bu odayı sevmiyorum. Çok küçük. Babam diyor ki yeni evimizi aldığımızda *her birimizin* ayrı odası olabilecekmiş ve sadece bana ait bir kedim olacaktı.”

“Bu doğru mu?”

“Evet. Tilt oyunu makinesi ve bilardo masası koymak için yerimizin olacağını söylüyor. Annem bir sürü ayarı olan bir çamaşır kurutma makinesi istediğini söyledi. Sen de gelip bizimle yaşar mısın? Billy’nin tiksindirici eski odasında kalman da gerekmeyecek.”

“Fakat ben o zamana kadar evlenmiş olacağım Tamsin, o yüzden sanırım kocamla yaşamam gerekecek.”

“Eğer isterse o da gelebilir.”

Heyecanlı bir şekilde gülümsedi. Şaşırdım. Şimdiye kadar Alice’in başına gelenler kulağa epey travmatik geliyordu, yine de ebeveynlerinin Tamsin’i bu meselenin olumsuz yönlerinden korumuş olması mümkündü. Yine de. En azından bir korku, bir endişe beklemiştim.

“Fakat buradan ayrılmak seni üzmeyecek mi? Sonuçta burası senin evin.”

Başını kaldırıp bana gözlerini ayırmadan baktı.

“I-ıh. Bu kasaba korkutucu.”

“Tamam Tamsin, bu kadar yeter.” Bu, Lisa’ydı. Kollarında bir yığın kirli çamaşır ile merdivenden yukarı çıkıyordu. “Zavallı kadını bırak da eşyalarını yerleştiresin.”

Tamsin gönülsüz bir şekilde yürüyüp kapıya geldiğinde bir anlığına durdu, belki de annesine karşı çıkacak bir şey söylememi bekledi. *Hayır, sorun yok, bırak kalsın.* Ben buna benzer bir cümle kurmayınca o da bana yavaşça el salladı. Ben de ona el salladım.

Lisa, Tamsin elini duvara sürterek merdivene doğru yürürken, “Bunun da işte böyle çenesi düşüktür,” dedi. “Burada rahat edebilecek misin Mina? Biraz sıkış tıkiş ama.”

“Ah, evet, rahat ederim. Çok naziksin. Teşekkür ederim.”

“Hayır, *ben* teşekkür ederim. Buraya kadar gelerek değerli zamanını bize adıyorsun. İşte.” Lisa elindeki gümüş renkli anahtarı odanın kapısının kilit yuvasına soktu. “Normalde bu anahtarları çocuklardan saklıyoruz, yoksa ya birbirlerini ya da kendilerini odalarına kilitleyerek kâbusu yaşıyorlar, ama senin bunu mahremiyet açısından işe yarar bulabileceğini düşündük. Biliyorum, bu tımarhaneye gelmek seni az da olsa şoka uğratmıştır.”

İtiraz etmeye başladıysam da o bana anlayışla gülümsedi.

“Endişelenme Mina. Bunların senin açısından nasıl görüldüğünün farkındayım. Sam sana ne kadar anlattı bilmiyorum ama senin bize Alice hakkındaki bazı cevapları verebileceğini gerçekten umut ediyorum. Hepimiz çok endişelendik.”

“Sam bana Alice’i okuldan aldığınızı söyledi.”

“Mecbur kaldık Mina. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Alice’in söylediği şeyler insanları korkutuyordu, sadece diğer çocukları değil, aynı zamanda öğretmenleri de. Bu iş öğle yemeği arasında Alice’in herkesten izole edilmek zorunda kalındığı bir noktaya kadar vardı. Sınıfta kimse onun yanında oturmuyordu.”

Lisa’nın sesi alçak ve hafiften gergindi. Kollarındaki çamaşırları çekiştirip duruyor, gözlerime bakamıyordu.

“Alice böyle bir şey yaşadığı için çok üzgünüm. Ergenlik çağındakilerin zihinsel sağlığı benim gerçekten ilgi duyduğum bir alan, özellikle de nasıl...” Lisa yumuşak bir şekilde gülerek

lafımı keserken kafam karıştığı için sözcükler ağzımda azalarak kayboldu.

“Ne?”

“Pardon, sadece... ‘zihinsel sağlık.’ Alice’in beyninde bir bozukluk olması ya da buna benzer bir şey gibi.” Lisa’nın içini rahatlatacak bir gülümsemeyle başımı salladım. Bu savunuculuğu ve inanmayışı bekliyordum. Klinik bir çevrenin dışındaysanız ve buna aşina değilseniz “zihinsel sağlık” korkutucu bir terimdir, hemen hastalıklı bir beyni çağrıştırır. Ona doğru eğilerek ses tonumu onunkiyle aynı seviyeye getirdim.

“Bu sadece çok sayıda sağlık durumunu tanımlamak için bir terimdir.”

“Biliyor musun, bana hep anne tarafımda bir zihinsel hastalık geçmişi olduğu anlatılırdı, çünkü büyük büyükannem kendini St. Lawrence’s Hastanesi’nde bulmuş ama anlaşıyor ki o deli değilmiş, sadece yoksulmuş. Bunun eskiden çok yaşandığını biliyor musun? Kadınların çocuk sahibi olmadıkları, evlenmek istemedikleri ya da çok az paraları olduğu için hastanelere gönderildiklerini? İnsanların hâlâ her şeyin bu şekilde olmasını isteyip istemediklerini merak ediyorum.”

Onun endişelerini hissedebildiğim için dikkatli konuştum.

“Alice’in kilit altında tutulması gerektiğini ima etmek istemedim.”

“Onda bir sorun olduğuna çoktan karar vermişsin gibi. Demek istediğim, kafasının içinde.”

“Dinle Lisa... Buradayım, çünkü Sam gelmemi ve Alice’i psikolojik bir bakış açısıyla değerlendirmemi istedi. Onun davranışlarının temelini oluşturan şeyin ne olduğunu tespit etmek benim işim ve bunu yapmak için kullanabileceğim

testler, metotlar var. Bunun ne olduğu hakkında herhangi bir ön yargım yok.” Lisa’nın bakışları arkama, pencereye yöneldi. Tam konuşmaya devam etmek için ağzımı açmışken aşağıdan evin kapısının çarpıldığı duyuldu ve ardından bir erkek seslendi. Tamsin, “Babaaa!” diye bağırarak odasından fırladı ve Billy koridorda gürültüyle koşturdu. Lisa sesin geldiğı yere doğru döndü.

“Hah!” dedi Lisa, yüzü parlıyordu. “Anlaşılan Paul geldi. Her gün böyle olur. Paul eve gelir, küçükleri havaya fırlatıp döndürür, sonra da neden haddinden fazla heyecanlı olup uyumadıklarını merak eder. İşin bittiğinde aşağıya gel de onunla tanış.”

Lisa giderken ona arkasından baktım, kendimi rahatsız ve sıcaklamış hissediyordum. Üzerimizden *pata pata pata* diye dönen pervaneleriyle helikopterler geçiyordu. Fundaların çıra gibi kuruduğı ve kıvılcımlar çıkararak hızlı, yıkıcı bir yangın çıkarmaya yatkın olduğı bölgeleri ve tarlaları suluyorlardı.

YEDİ

Küçük yemek masasının etrafında bir sıkışma hali vardı. Hepimizin oturabilmesi için bahçeden iki tane katlanır sandalye getirilmişti. Çocuklar kızarmış balık ve patatesi doğrudan paketinin içinden yiyordu. Billy'nin ağzı yüzü ketçap içindeydi, ağzındakini zar zor çiğniyor, kızarmış patatesi annesini dehşete düşürecek şekilde iki eliyle birden avuçluyordu. Odanın havasına sirke ve tuz kokusuyla birlikte masanın etrafına toplanmış bir sürü vücudun yol açtığı ısı hâkimdi. Lisa'nın kocası Paul kısa boyluydu, esmerdi ve güneşten yanmış yüzü kırışık bir kahverengi kâğıt gibi yıpranmıştı. Kıvrıkcık saçları ensesinde uzun bukleler oluşturmuştu. Bu saçları ve bıyığı bana babamın sevdiği boksör Barry McGuigan'ı anımsatıyordu. Paul lokmalarının arasında kutu koladan büyük yudumlar alırken masadakileri dikkatle izliyordu. Webber ailesinin diğer üyeleri olan Lisa ve çocukların ilgisi üzerimdeydi, hatta meraklıydılar, ama varlığımı kabullenmiş durumdaydılar. Paul bana bu hissi vermiyordu. Kâğıdı yemek artıklarının üzerine katlar ve bir sigara yakıp dumanı genişlemiş burun deliklerinden dışarı

verirken gözlerinde bir meydan okuyuş vardı. Bakışları üzerimdeydi.

“Psikolog musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Yeni mezun olmuşsun, Sam söyledi.”

Başımı salladım. Bakışlarının beni oturduğum sandalyeye çivilediğini hissediyordum ve kıvrınma isteğime direniyordum.

“Evet.”

Paul elindeki çatalla Alice’i gösterdi.

“Peki, onun nesi var?”

Alice’in yüzü rahatsız olmuş bir şekilde kızardı.

“Bu, akşam yemeğinde tartışmak istemeyeceğim bir konu,” dedim. Alice’e belli belirsiz, güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Kulaklığı boynunda asılı durmasına rağmen müziğin yumuşak perküsyonunu duyabiliyordum.

“Bu konuda iyi, öyle değil mi?” Paul, sanki ben aniden odaya çıkıp gitmişim gibi Sam’e sordu. “Konuştuğu konuya hâkim mi?”

“Hâkim, Paul. Evet.”

“*Sunday Mirror*’ın benimle iletişime geçtiğini biliyor musun?” Paul arkasına yaslanırken sandalyesini duvara dayadı ve Sam’in ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğneyişini izledi. “Bunun büyük bir haber olacağını düşündüklerini söylediler. Hatta belki baş sayfa haberi.”

“Bahse girerim iyi de para verirler,” diye cevap verdi Sam. “Bunu düşünmelisin.”

Tansiyonun hafiften yükseldiğini hissediyor, derinliğini henüz kestiremesem de bir güç savaşının cereyan ettiğini sezinliyordum. Paul bakışlarını tekrar bana yöneltti.

“Mina. Demek Sam’in foyamızı ortaya çıkarmaya çalışmak için getirdiği kişi sensin, ha?”

Şaşkınlığa uğramış bir şekilde kaşlarımı kaldırıp bir ona bir Sam’e baktım.

Sam bana dönüp, “Onların hikâyesini itibarsızlaştırmaya çalıştığını düşünüyor,” dedi.

Paul’a gülümseyerek, “Açıkçası bunu sebepsiz yere yapmazdım,” dedim. Lisa’nın, “*Onda bir sorun olduğuna çoktan karar vermişsin gibi,*” deyişi aklıma geldi.

Paul genzinden çıkan küçük bir horultuyla küçümseyici, kısa bir kahkaha atarken geriye doğru yaslanıp sandalyesini arka iki bacağı üzerine kaldırdı ve koltukaltını kaşdı. Zayıf vücudu kaslıydı ve teni kösele gibiydi.

“Bunların numara olduğunu düşünüyorsun.”

“Ben bunun teyit edilmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Teyit etmek ne demek?” diye sordu Tamsin.

Paul gözlerini benden ayırmadan, “O bize inanmıyor demek,” diye cevap verdi.

“Mina’ya bir şans ver,” dedi Sam gülerek. “Daha buraya gelmeli iki dakika oldu.”

Tamsin birdenbire, “Erkek kardeşinin fotoğrafı var!” dedi sandalyesinde zıplarken. “Fotoğrafı gördüm. Bavulunu boşaltırken ona bakıyordun.”

Alice, “Umarım erkek kardeşin bizimki kadar sinir bozucu değildir,” dedi dudak bükerek.

“Hey!” Billy itiraz etti.

Lisa, “Nişanlınının fotoğrafı yanında mı Mina?” diye sordu. Billy masanın altından tekmelediği için ciyaklayan Tamsin yüzünden sesi zor duyuluyordu.

“Yanımda değil.”

“Nasıl oluyor da nişanlıninkinin yerine erkek kardeşinin fotoğrafını yanında taşıyorsun?” Bu, çatalını patates kızartmasına batıran Alice’ti. “Bu çok garip.”

Lisa, “Senin için inanmanın zor olduğunu biliyorum Alice, ama *bazı* ailelerde kız ve erkek kardeşler birbirlerini gerçekten sevebilirler,” diye çıkıştı, bir yandan da kıpırdanmasına bir son vermek için kolunu Billy’ye bastırdı. Burası o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı kapatmak istiyordum.

Tamsin cansız bir şekilde, “İyyy, Billy’nin bir fotoğrafını yanında taşıdığını hayal etsene! İğrenç!” derken ve hatta Billy kıpkırmızı kesilip itiraz edercesine bağırmaya başlarken, Alice kıs kıs gülüyordu.

“Erkek kardeşinle mi evleneceksin Mina?”

“Fotoğrafı geceleri yastığının altına koyuyor musun?”

İçimdeki ateş tutuşuyor, alevleniyordu.

“Ben Billy’nin fotoğrafıyla *kıçımı* bile silmem.”

“Hey!”

“O öldü...” dedim düz bir şekilde. Kelimeler ağzımdan eski taşlar gibi yuvarlandı. Ağır bir sessizlik çöktü ve tüm gözler bana döndü. Bunu yapmak istememiştim. Onları şoke etmek istememiştim. Sadece bocalamıştım. Ben bu gürültüye, birbirine çok yakın olan bedenlerin baskısına ve onların ekşi ter, sıcak nefes, güneş kremi kokularına alışkın değildim. Başka bir şey daha vardı, daha yoğun bir kokuydu. Daha olgundu. Eski peniler gibi keskin ve metalik bir tadı vardı. İnsanların birbirlerinin arkasından konuşmalarına, birbirlerinin sözlerini kesmelerine alışkın değildim. Evde yalnız Oscar ve ben vardık. “Uzun zaman önce öldü. Neredeyse altı yıl oldu.”

Tamsin, “Kaç yaşındaydı?” diye sordu.

“On dört.”

Gözler Alice’e döndü. Ölümün sadece yaşlılara ve hastalara gelmediğini fark etmek insanı sarsıyordu. Alice sandalyesinde kıpırdanıyor ama gözlerini kaldırmıyordu. Omuzları güneşten yanmıştı, burnunun üstü ve alnı kıpkırmızı olmuştu. Kulaklarım da radyo paraziti gibi bir çınlama vardı.

“Üzüldüm Mina. Eminim annenle baban çok kederlenmiştir,” dedi Lisa.

“Öyleydiler. Hâlâ öyleler.” Billy’nin üzgün, yuvarlak gözlerle bana baktığını fark ettim. Gülümsemek için kendimi zorluyordum. “Uzun zaman önceydi. Hepsi geride kaldı.”

Paul’un gözleri kara batmış sıcak, parlak kömürler gibiydi. Alice’i işaret ediyordu.

“Biliyor musun, okulu bırakmak zorunda kaldı. O böyleyken onu okula göndermeye devam edemezdik. Abuk sabuk konuşuyor, tuvalette kendinden geçiyor. Bu doğru bir şey değil, öyle değil mi? Tıpkı benim onun yaşında olduğum gibi arkadaşlarıyla birlikte dışarıda gezmesi gerek.”

“Paul...” Lisa nazik bir şekilde araya girmeye yeltense de Paul ona aldırış etmeden tekrar bana döndü.

“Şu halde ona yardım edebileceğini mi zannediyorsun?”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” diye cevap verdim. Yine genzinden homurtu çıkararak gülerken balık ve patates kızartmasının paket kâğıdını sıkarak elinde top yaptı.

“Öyle olmasını umarım. Akıllı birine benziyorsun. Sence de akıllı görünmüyor mu Lisa? Bize biraz daha bilgi sahibi birini gönderebilirdin Sam, ha?”

Paul ellerini göğsünde birleştirip gülerken yüzümün kızar-

dığımı hissediyordum, ısı cildimde parlak pembe izlere sebep oluyordu. Lisa kocasını ayıplar şekilde söylenirken ona dik dik bakıyordu.

“Ona bakma sen,” dedi Lisa bana dönerek. “Senin Sam Fox’a benzeyeceğini umuyordu.”

“Benim sadece şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi Mina?” Paul cevap vermeme beklemeden kollarını kavuşturup Sam’e baktı. “Yalan söylediğimizi falan mı düşünüyorsun?”

“Bunun benim ne düşündüğümle ilgisi yok. *The Herald* beni musallat olunmaya dair bir kanıt bulmam için gönderdi, şahsi fikrimi sormuyorlar.”

Lisa titreyen umut dolu sesiyle, “Fakat bunun bir olasılık olduğunu düşünmüş olmalısın, yoksa tekrar gelmezdin,” dedi. Oda birdenbire fazlasıyla sessiz, fazlasıyla sıcak geldi. Neredeyse boğucuydu. Arka kapıdan, bahçe bir sıcak dalgasıyla loş görünüyordu.

Sam, “Ön yargılı olmamaya çalışıyorum Lisa,” diye cevap verdi.

Paul bir bana bir Sam’e bakarken bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi dudağı hafifçe büzülüyordu.

“Bir süre önce Enfield’daki o hayaletle ilgili haberi okuduğumu hatırlıyorum. O aile, olayı araştırmak için hayalet avcılarından ve uzmanlardan oluşan bir ekip getirtmişti. Ulusal bir haberdi.”

Sam tekrar güldü. “Korkarım ben ve Mina şimdilik başına kaldık. Gerçek kanıtlar bulursak –yani faal bir dadanma belirleyebilirsek– ihtiyacın olan yardımı almak için daha iyi bir pozisyonda olacaksın.”

Paul hevesli bir şekilde öne eğilip dirseklerini masaya koydu. “Ne tür bir yardım?”

Sam omzunu silkti. “En kötü senaryoda, insanların evlerinde kötü ruhları dualarla ve ritüellerle kovduklarını ya da evlerinden taşındıklarını duydum.”

“Baba...” Alice seslendi, ama Paul elini kaldırıp onu susturdu.

“En kötü senaryonun gerçekleşmesi için ne gerekiyor?”

“Daha oraya kadar uzun bir yolumuz var Paul, endişelenme.” Sam ellerini birbirine sürttü. Rahatlamış, neredeyse cüretkâr görünüyordu. Hâlâ gülümsüyor, o hafifçe rengi dönmüş eğri dişini ortaya seriyordu.

Alice’e doğru baktım. Önündeki tabağı iki yanından öyle sıkı tutuyordu ki eklemlerinin rengi beyaza dönmüştü. Başını kaldırmıyordu. Paul’un lavaboya attığı izmarit tısladı.

“O halde, Beacon Evleri’ne hoş geldin Mina. Umarım zilini, kitabını ve mumunu yanında getirmişsindir.”

SEKİZ

Ev sessizdi, gecenin havası yapış yapıştı ve insanın tenine sıcak, nemli bir nefes gibi temas ediyordu. Yatağa girip karanlıkta ellerim göğsümde birleşmiş bir şekilde uzanırken açık pencerenin önündeki ince perdeler hareketsiz duruyordu. Uykuya dalmak zordu, beynim kırık bir saat gibi tıklıyor, vınlıyor, sarsılıyordu. Saat biri biraz geçte uykuya dalmaya başlamış olmalıydım ki odanın kapalı kapısının ardındaki bir sese uyandığımda bana sanki saniyeler geçmiş gibi geldi.

Yarı uyanık bir şekilde bir dakika kadar yattım. Tırmalayan pençelerin ahşabı eşelemesi gibi bir sestti bu. Kafam dalgın, uykulu bir şekilde Eddie'ye kaydı. İkimiz Clovelly'deki eski evimizdeydik, her zaman biraz naftalin ve rutubet kokan çatı arasının güneş alan noktasında armut koltuklarda oturuyorduk. Eddie oraya "Fare Boku Köşesi" adını takmıştı, çünkü annem ne kadar fare kapanı koyarsa koysun orada düzenli olarak fare pisliği bulurduk. Babamızın *Mysteries of the British Isles* [Britanya Adaları'nın Gizemleri] adlı kitabını elimize alıp şeytanlar ve hayaletler hakkındaki hikâyelere sessiz, korkutu-

cu bir merakla dalar giderdik. Eddie özellikle karanlık Suffolk sokaklarında alev alev yanan kırmızı gözleriyle sinsice dolaşan efsanevi şeytani köpek Black Shuck'a bayılırdı, o köpeği görmek ölümün ve hastalığın habercisiydi.

Gürültü yine başladı. Sanki orada bir köpek var gibiydi. Ağzından salyaları akan büyük bir köpek. Hırlıyordu, hızlı hızlı soluyordu. Ahşabı tırmalayıp duruyordu. Kapının altındaki boşluktan içeri girmenin yolunu arıyormuş gibi ıslak bir homurtu duyuluyordu. Beni avlamanın peşindeydi. Kaskatı kesilmiş kaslarımı hareket etmeye zorluyordum; omurgamın kütürdeyişini, ciğerlerimdeki keskin ve sık nefesi duyuyordum. Sam'e seslenmeyi düşünüyordum, ama aşağıda yatıyordu ve bütün evi ayağa kaldırmadan onu uyaramazdım. Gözlerim, Lisa'nın bana daha önce verdiği oda anahtarına takıldı. Yatağa girmeden önce kapıyı kilitlememiştim ve büyük bir gölgenin kapının altındaki boşluktan giren ışığı kısa bir süreliğine engellediğini görünce keşke kilitleseydim, diyordum. Acaba bir sokak köpeği bir şekilde eve girmiş olabilir mi diye düşünüyordum ("Kız, Donald'ı bulabilir mi? Ona bir bakmasını söyle. Lütfen! Sor ona!") ve yavaşça yan yan kapıya doğru yürürken elimde olmadan oradakinin yere yakın, yırtıcı bir varlık olduğunu hissediyordum. O boğuk sık nefes alışları tekrar duydum, tuzağa yakalanmış bir hayvan gibiydi. İyice yaklaşıncı sesler de daha ağır, daha ilkel geliyordu. Domuz. Bana bir köpeği değil; kalın, çirkin dişleri yerde sürünen fırça gibi sert kıllarla kaplı bir yaratığı hatırlatıyordu.

Elimi kapıya bastırdığımda sanki beni sezinlemiş gibi hareketi durdu. İçimden zor duyulur bir ses bana, *Orada olduğunu biliyor Mina*, dedi. Kısa bir nefes aldım, sonra bir tane daha.

Heykel gibiydim, tamamen hareketsizdim. Yaratığın kalbimin ne kadar hızlı attığını duyup duymadığını merak ediyordum. Sonra tüm cesaretimi toplayarak kapıyı açtım.

Koridor boştu, hava dingindi. Karanlıkta ensemdeki tüyleri kaldıran ve ciğerlerimi sıkıştıran bir statik elektrik vardı. Karanlığın içine gözlerimi dikip baktım, herhangi bir hareketi algılamak için kendimi zorladım, ancak koridor boyunca hızla hareket eden ya da duvardan çıkıp uzaklaşan bir gölge yoktu; yerde sürünerek gelip ayak bileğimi sertçe kavrayan bir el de yoktu. Birkaç saniye sonra kendime orada hiçbir şeyin olmadığını söyleyip kapıyı kapattım ve Billy'nin dar, çökmüş yatağına yattım. Orada hiçbir şey yoktu, şapşal.

Sonrasında uzunca bir süre uyanık bir şekilde yattım, karanlıkta gözlerim açık, orada duyduğumu sandığım şey her neyse içeri girmenin bir yolunu bulurken çıkaracağı bir kapı kolu gıcırtısını veya kapı mandalının sessiz tıkırtısını duymayı bekledim.

DOKUZ

Ertesi sabah evin ön kapısını açtığımda bahçe kapısının önünde duran orta yaşlı bir adamla karşı karşıya geldim. Bir kolu yoktu, boş gömlek kolu göğsüne iğnelenmişti. Yüzü sertti ve saç çizgisine kadar çıkan düğüm düğüm pembe yara izleri yüzünden pürüzlüydü. Dışarı adımımı atarken beni izliyordu, ayağımın altındaki yer çoktan ısınmıştı bile. Bugün küçük bir kalabalık vardı, sadece bir avuç insan. Fakat büyüyecekti. Bir şeylerin inşa olduğu hissi daha şimdiden vardı. Basınç ya da fırtına gibi. Kaldırım taşlarının aralarındaki küçük boşluklara sokulmuş tütsü çubukları yanıyordu. Birisi, üzerinde ÖLÜYE DİLİNİ VER yazılı bir pankart taşıyordu. Kalabalığa hâkim olan hava kasvetliydi, solgun yüzler yorgun gözlerini ovuşturuyordu. Çiçekli yazlık bir elbise giymiş bir kadın, köpeğinin evin kapı dikmesine işemesine ses çıkarmadı. Koyu iz kaldırırma yayılırken buharı havaya yükseldi.

“Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum onlara. “Ne istiyorsunuz?”

Onlara yaklaşırken pankartlı adam beni izledi. Sesi oldukça

derinden geliyordu ve tonu en ufak bir şekilde değişmiyordu, dudaklarıysa çok az hareket ediyordu.

“Kızı görmek için buradayız. Onu dışarı getir, böylece bizimle konuşabilir.”

“Kesinlikle olmaz.”

Sağımdan gelen başka bir ses, “Doğru mu?” diye sordu. Ona doğru döndüm. Bu, köpeği işeyen kadındı. Beni yukarıdan aşağıya süzüp değer biçti. “Yani kız hakkında söylenenler doğru mu?”

“Sanırım ne söylendiğine bağlı.”

“Kızın güçlerinin olduğu söyleniyor,” dedi pankartlı adam.

“Ne gücü? Daha fazla ayrıntı vermeniz gerek,” diye cevap verdim sakince.

“Topallıyorum.” Bu başka bir adamdı, daha yaşlıydı ve kalça hizasından hafifçe bükülmüştü, çocuk felcinden kaynaklanmış gibi görünüyordu. Bastonuna yaslanıyordu. “Çalışamıyorum. Sence kız bana yardım edebilir mi? Buraya gelmemi, beni iyileştireceğini söylüyordu.”

“Karımı kazada kaybettim.” Bunu söyleyen, tek kollu ve yüzü yaralı adamdı. Bakışları hüznüydü. “Cenazeden sonra karımın mücevheri kayboldu ve oğlumun onu gizlice alıp sattığını düşünüyorum. Bunu kıza verir misin? Ne yapacağımı bilmiyorum, yardıma ihtiyacım var!”

Adam bana bir şey uzattı ama almadım. Onu istemiyordum. Mutfak çekmecesinde bulunan tüm o psikometri yadigârlarını öyle derin bir üzüntüyle düşünüyordum ki ağlamaya başlayabilir ve hiç susmayabilirdim.

“Bu delilik,” dedim hepsine tek tek bakarak. “Lütfen evlerinize gidin. O bir genç kız, daha ergenlik çağında. O özel biri değil, sadece hasta.”

Köpekli kadın bana gözlerini kısarak baktı. Metale vuran güneş ışığı kadar parlak olan boncuk gibi gözleri vardı.

“Sen o muhabir değil misin?”

“Hayır, değilim.”

“O halde buraya muhabirle birlikte geldin?”

“Evet.”

“Neden?” Bunu soran bastonlu yaşlı adamdı.

Hepsinin ay gibi yuvarlak ve boş yüzü bana beklentiyle bakıyordu. Yutkundum.

“Alice’i değerlendirmek için buradayım.”

“O da bizimle aynı sebeplerle burada,” dedi kadın. Köpek nefes nefeseydi, uzun pembe dili dışarıdaydı. Kadın tasmayı çekti. “İnsanların tüm o söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek için burada.”

Kadının gözlerinin içine bakamadım çünkü haklıydı, öyle değil mi? *Bu* yüzden buradaydım; fotoğrafım, beklentilerim ve kırılgan, güzel *umudumla* birlikte. Oscar’a bunun bir araştırma, Sam’e de bunun bir öğrenme deneyimi, yeterliliğimi destekleyecek bir şey olduğunu söylemişim... Fakat tüm bunların altında yatana baktığımda tıpkı cevaplara ihtiyaçları olan bu insanlar gibiydim. Birdenbire kendimi tam olarak Oscar’ın söylediği gibi hissettim. Hazırlıksız ve başa çıkamaz.

Lisa bana kapıyı açtı. Küçük kalabalığa küçümseyici tek bir bakış attıktan sonra beni içeri aldı.

Lisa, “Sabahın altısından beri oradalar,” dedi buruk bir şekilde. “İçlerinden biri Alice’in ona uykusunda mesajlar gönderdiğini iddia ediyor. Saçından tutamlar kesip bir zarfın içine koymuş.”

Lisa küçük zarfı açıp içindeki kıvrık, kalın telli siyah saç gösterdi. Tiksintiyle geri çekildim.

“Artık böyle şeyleri kapının önünde bulduğumda açmaya çekiniyorum. Bir sonraki sefer ona ne gönderecekler? Bu nerede sona erecek? Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum Mina. Tıpkı akvaryumda yaşamak gibi, mahremiyetin olmadığı bir hayatımız var. Sadece şu köşedeki dükkâna gitmek için bile o tuhaf tiplerle kavga etmek zorunda kalıyorum.”

Halden anlayan bir gülümsemeyle karşılık verdim. Lisa kıpırdamadı, o soğuk gri gözlerini bana dikti.

“Doğru söyle Mina, kızıma neler oluyor? Ya ciddiye? Ya küçük kızımda bir sorun varsa?”

Sesi çatallaştı, eliyle ağzını kapattı. Onun dar omuzlarına bir kolumla sarıldım, o hıçkırıklarını bastırırken kemikli omuzlarının sarsılışını hissettim. Muhtemelen küçüklerin onu duymaması ve görmemesi için bana dönerek yüzünü sakladı. Ona sessizce, “Lisa, sorun her neyse bulacağım. Sana söz veriyorum. Bunun için buradayım,” dedim.

“Biliyorum, biliyorum.” Yüksek sesle burnunu çekti, sesi boğazında çatallaşana kadar birkaç derin nefes aldı. “Kusuruma bakma. Bütün bu korkunç işler yüzünden... Sıcak hava dalgası bir yandan, Alice bir yandan, şimdi de telefon kapandı ve ülke genelinde elektrik kesintileri olacağını söylüyorlar. Artık çok yoruldum.”

Sam mutfağın kapısında belirdi. Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı, elinde bir fincan kahve vardı.

“Çok yakında içeri girmek zorunda kalacaklar. Demek istediğim, kanunen. Biraz önce haberlerdevdi.”

“Ne oldu?”

“Sokağa çıkma yasağı. Biraz önce radyoda duyurdular. Hepimiz öğlen ile saat dört arasında kapalı alanda kalmalıyız. Görünüşe göre günün en sıcak saatleri. Önümüzdeki birkaç gün, hava durumuna göre sıcaklıklar yükselecek.”

Sam sözlerine devam ederken Lisa ve ben kocaman açılmış gözlerle birbirimize baktık. “Eğer tüm gün dışarıda beklerlerse ya tutuklanırlar ya da sıcak çarpmasından hastaneye kaldırılırlar. Her iki durumda da sizi rahat bırakacaklar.”

Bu düşünceyi rahatlatıcı bulmadım. Bana saklanan, tekrar ortaya çıkmak için karanlığın çökmesini bekleyen ve akşamın gölgelerinde toplanan tüm o çaresiz insanları hatırlattı.

ON

Sam, Webber ailesinin diğer üyeleriyle röportaj yapmak için video kamerayı oturma odasına kurarken ben de Alice'in odasının kapalı kapısının önünde durdum. Ağzımın içi yapış yapıştı ve gerginliğimden dolayı kuruydu, kalbim boğazımda atıyordu. Sol elimde Sam'in diktafonunu tutuyordum, sağ elimde de bir defter vardı. Sam her şeyin kayıt altına alınmasını istiyordu, gördüğümüz rüyalara kadar. Geçen gece odamın hemen dışında duyduğum seslerden ya da kapıyı aniden açtığımda karşılaştığım o yoğun ve boş sessizlikten ona bahsetmedim. Önce Alice'le konuşmak istiyordum.

Kapıya yavaşça vurdum, cevap gelmeyince Alice'in odasının kapısını nazikçe açtım ve geçen akşam yemekte fark ettiğim ağır koku anında yüzüme çarptı. Bakır gibiydi, mineral açısından zengin bir kokuydu, hareketsiz bir gölün güneş görmemiş suyuna benziyordu. Bu havasız ve kasvetli odada koku daha güçlüydü, ayrıca neredeyse badem ezmesi kadar tatlıydı. Alice dizlerinin üstünde bir dergiyle yatağında oturuyordu, sırtını yatak başına dayamıştı. Güneş yanığının

soyulmaya başladığı burun kemeri ve omuzları dışında teni koyu ve çirkin bir kırmızılıkla parlıyordu. Saçları yıkanmamış ve açık bırakılmıştı, odasına girdiğimde bana gülümsemesine rağmen yüz hatlarından ne kadar gerildiğini fark edebiliyordum. Ben arkamdan kapıyı kapatırken o da kulaklığını çıkarıp dik oturdu.

Canlı bir şekilde, “Burcun ne?” diye sordu.

“Efendim?”

“Burcun diyorum Mina. Nedir?”

Önünde açık duran dergiyi gösterdi. Hafifçe dalgalanan perdelerin önünden geçip diğer yatağın ayakucuna oturdum.

“Hımm, sanırım balık. Neden sordun?”

Alice önce boğazını temizledi, ardından yüksek sesle okumaya başladı.

“Temmuz ayı yıldız falın. ‘Zor zamanlar sert önlemler gerektirir ve zorluktan ne kadar nefret ettiğinizi hepimiz biliyoruz. Kızıl saçlı bir adam dikkatinizi çekecektir ama bu kişi tehlike anlamına gelebilir.’”

Alice başını kaldırıp bana bakarken hafifçe gülümsedi. “Çüş. ‘Kızıl saçlı bir adam.’ Ürpertici! Kızıl saçlı kimi tanıyoruz, merak ediyorum?”

“Alice...” Ses tonumu yumuşak tuttum, ama ona attığım bakış sertti.

Alice beni görmemezlikten geldi, neredeyse rahatsız olmam karşısında aldığı zevkten ayak parmaklarını kıvırıyordu. “Ben sadece söylüyorum.” Bir kalp atışı. “Sam’in saçlarına kızıl mı derdin yoksa sadece *kestane rengi* mi?”

“Çok komik. Ben nişanlıyım, unuttun mu?”

Alice gülüyor, hatta neredeyse kıkırdıyordu.

“Nişanlını, onunla evlenmek isteyecek kadar çok seviyor olmalısın.”

“Elbette.”

“Bahse girerim güzel bir eviniz vardır. Yakışıklı mı? Ah, elbette öyledir. Sen çok tatlı olduğuna göre.”

“Görünüşe göre baban benim çok daha tatlı olmaya gereksinim duyduğumu düşünüyor.”

Alice parmağını yalayıp derginin sayfasını çevirdi.

“Onu kafaya takmamalısın. Kesim yerinde olduğunda hep böyle olur.”

Onun o kelimeleri –kesim yeri– söyleyişindeki fazlasıyla hafiflik, neşelilik ve umursamazlık kanımı dondurdu.

“Nerede?”

“Babam fabrikanın bu kısmında çalışıyor. Bir ineğin alnına cıvatalı tabancayı dayayıp tetiği çekmenin güçlü bir mideye ve kararlı bir ele ihtiyaç duyduğunu söylüyor. Orada bir seferde ancak kısa bir süre çalışabilirsin. Üç gün çalışırsın, dört gün izin yaparsın. Aksi takdirde kesim yeri beyne kötü bir şekilde zarar verir.”

Alice’i dikkatle inceliyordum. Hâlâ parmağının ucunu diline değdirip dergiyi karıştırıyordu. Ses tonu çok ilginçti, neredeyse bir kahkahanın eşiğindeymiş gibiydi.

“Kesim yeri, tüm pis işlerin yapıldığı yerdir. Kan, bağırsaklar ve bunun gibi şeyler. Babam bazen bize hikâyeler anlatır. Aslında korkunç hikâyeler, ama ona göre komiktir. Bir gün, çalışanlardan biri babamın sefertasına bir inek dili koymuş ve babam onu bize gösterirken neredeyse gülmekten bayılıyordu. Annem bu işin onu acımasız birine dönüştürdüğünü söylüyor. Bu yüzden sana söylediklerine aldırmamalısın. Yani şakaları-

na ve diğer laflarına. Kırdığının ya da korkuttuğunun farkında değil.”

Alice ışıldayan gözlerle yüzüme öyle bir anlayışla bakıyordu ki neredeyse rahatsız ediciydi. Sam’in diktafonunu şömüne rafının üzerine yerleştirdim, kırmızı ışığı yanıyordu ve içindeki makaralar alçak bir tıkırdamayla dönüyordu.

“Biz konuşurken bazı notlar alacağım Alice. Bu sadece bana neler konuştuğumuzu hatırlatması için.”

“Sam senin psikolog olduğunu söyledi.”

“Bu doğru. Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Ben aptal değilim Mina.” Bunu dudak bükerek söyledi. “Bu, benim deli olduğumu düşünüyorsun demek.”

Dizlerini kendine çekip içine kapandı. Dergisini bir kenara ittiği sırada sesinde düz ve yorgun bir etki hissedilirken bu konuşmayı yapmaktan ve odağın kendisinde olmasından çoktan yorulduğunu fark ettim. Onu suçlamıyordum. Ona gülümsüyor ve defterimi kapatıyordum.

“Biliyor musun Alice, ben senin zihinsel açıdan çok sağlıklı olduğunu düşünüyorum.”

“O halde bana ne oluyor?”

“Bazen cevaplar apaçık karşımızda durmaz. Benim burada olma sebepim de bu. Senin ev hayatına, sağlığına, arkadaşlıklarına; seni şekillendiren her şeye bakmak.”

Ona yüreklendirici bir gülümsemeyle bakıyordum. Dizleri hâlâ çenesine kadar çekiliydi ama kirpiklerinin altından beni izlemesini iyi bir işaret olarak alıyordum. Meraklıydı.

“Uykuların nasıl Alice?”

“İyi değil. Kötü rüyalar görüyorum.”

“Bana onlardan bahsedebilir misin?”

Alice omzunu silkti. “Kulağa aptalca geliyor.”

“Mesele şu Alice, rüyalar bazen bir problemi çözecek bir alet olabilir. Kötü olanları bile.”

Alice kollarını kavuşturup kısa bir süre düşündü.

“Bunu kaydediyor musun?” diye sordu bana. Diktafonu işaret ederek başımı salladım.

“Bu sadece bana nelerden konuştuğumuzu hatırlatması için. Eğer istersen durdurabilirim.”

Alice cevap vermedi, sadece ojeli ayak tırnaklarına baktı.

“Bana rüyalarını anlatabilir misin?”

Alice üzgün bir şekilde başını iki yana sallarken dizlerini biraz daha kendine çekti.

“Alice?”

“Yapamam...” dedi sessizce.

“Neden?”

Sessizlik. Teybin vızıltısı. Alice başını kaldırıp bana baktıktan sonra, “O kadın tuğlaların çatlaklarından beni izliyor. Şu anda orada. Bu yüzden bu konuda konuşamayız,” dedi.

Başımı salladım, sesimi kayıtsız tutmaya çalıştım. Korkmuyordum, henüz değil, ama bir örümcek sırtımdan yukarıya tırmanıyormuş gibi hissediyordum.

“O ‘kadın’ kim Alice?”

Alice tek kelime etmedi. Tekrar denedim.

“Daha önce bahsettiğin kişi mi? Şu yüzü tersyüz olan cadı?”

Alice, “Evet,” diye mırıldandı. “Bacada, yukarıda yaşıyor.”

Alice dümdüz karşıya bakıyordu, tüm vücudu hakikaten gerginlikten titriyordu. Etrafımızdaki havanın yoğunlaştığını, toz zerreciklerinin garip, bükülen tılsımlara dönüştüğünü hissedebiliyordum.

“Annen Sam'e bu konuda bir şeyler anlattı. Bacanın içinde bir eşek arısı kolonisi varmış, değil mi? Sence bununla bir bağlantısı olabilir mi?”

“Deliklerin içinde kadının gözlerini görüyorum.”

“Rüyada mı?”

Alice dudaklarını yaladı. Günün yumuşak, rutubetli sıcaklığı artıyordu, perdelerin arasından sızan güneş ışığı soluk turuncu renkteydi, tıpkı sodyum buharlı lambalar gibi. Alnımda boncuk boncuk biriken ter damlaları yakama kadar iniyordu. Birdenbire kalbimin boğazımda ne kadar hızlı attığını fark ederek bacağımı diğerinin üzerinden kaldırdım.

Alice dudak hareketleriyle, *Durmada*n, dedi. Onun bunu söyleyiş tarzıyla tenim buz kesti. Parmağıyla başımın hemen arkasını işaret etti. *Tam orada*.

Başımı arkaya o kadar yavaş çevirdim ki boynumdaki tendonların gıcırdayışını duydum. Şöminenin baca çıkıntısında duvar kâğıdı veya boya yoktu. Sadece tuğla ve harçtan oluşuyordu. Harcın un ufak olduğu yerlerde, tuğlaların arasında küçük siyah boşluklar vardı. Daha net görebilmek için iyice eğildim, çılgın gibi atan kalbimin boğazımdan dışarı fırlayabileceği duygusuyla dişlerimi sıkıyordum, avuç içlerim karıncalanıyordu. Dar boşluğa dikkatle baktım.

Eğer bir şey oradan sana bakarsa ne yapacaksın Mina? Yine o iç sestir, bu sefer paniğe kapılmıştı. Ya o boşluğun karanlığının içinde parlayan bir göz görürsen?

Bir parça rahatlamayla geri çekilirken Alice'e, “Ben bir şey görmüyorum,” dedim. “Sanırım bu muhtemelen beyninin sana oyun oynamasına bağlayabileceğimiz şeylerden biri. Bu düşündüğünden daha sık oluyor.”

Tam o esnada önemsiz denebilecek küçük bir ses duyuldu, belki bacadan giren bir rüzgârdandı belki de çatıya konan bir kuştan. Rahatsız olmuş bir şekilde güldüm ama Alice gülümsemedi.

“Deliriyor muyum Mina? Beni Bodmin’e mi götürecekler?”

“O nedir?”

“Tımarhane, sadece oraya artık böyle demiyorlar. St. Lawrence’s Yerel Hastanesi diyorlar, böylece insanları korkutuyor. Özünde aynı şey. Orası bütün tuhaf tipleri kilit altına aldıkları yer. Yani benim gibileri.”

St. Lawrence’s. Lisa büyük büyükannesinin oraya götürüldüğünü söylememiş miydi?

“*Sen deli olduğunu düşünüyor musun Alice?*”

Dergi dizinden kayıp yere düştü. Onun elini tuttum –Tanrım, eli hâlâ çok sıcak, ateşi çıkmış olmalı– ve nazikçe sıktım. Alice kocaman açtığı ıslak gözleriyle bana baktı.

“Sesler duymak o anlama geliyor, yanılıyor muyum? Herkes öyle söyledi.”

“Mesela kim?”

Alice yukarıya, yatağının yanındaki duvara asılmış mantar panoya raptiyelenmiş bir dizi fotoğrafa baktı. Kameraya soytarılık yapan bu ergen grubundaki yüzleri görebilmek için panoya doğru eğildim. Alice vardı, uzun saçları tek omzunun üzerine toplanmıştı; uzun boylu, kahverengi saçlı bir delikanlının kucağına oturmuştu. Başka bir fotoğrafta yine onu görüyordum, üzerinde bikini vardı, aynalı camları olan bir güneş gözlüğü takmış arkadaşıyla birlikte kameraya poz verirken dudaklarını büzmüştü. Alice ve gördüğüm kadarıyla aynı kıza ait pek çok fotoğraf vardı, kızın sararak elde ettiği belli olan kü-

çük ve sıkı bukleleri vardı, teni beyazdı. Çiller, dişler ve neon bileklikler. Gençliğe özgü parlak şeyler dikkat çekiyordu.

“Alice, kim bu?”

“Vicky.”

Alice’in sesi soğuktu, daha fazla bilgi de vermiyordu. Fotoğrafların altlarına kargacık burgacık yazılmış kelimeleri okuyabilmek için biraz daha eğildim: *Sonsuza Dek En İyi Dostlar!* Helezoni bir yazı stiliyle yazılmıştı. Bir diğerinin altında da şöyle yazıyordu: ‘88’de *Harika Hissediyorum!*

“Evin önündeki insanlar, son birkaç gündür orada bekleyenler... benim *kutsal* olduğumu söylüyorlar. Bana mektuplar yazıp kapının posta aralığından içeri atıyorlar. Oraya küçük heykeller, oyuncaklar bırakıyorlar. Bunu biliyor muydun?”

Beacon Evleri’ne geldiğimde gördüğüm küçük adakları düşündüm; kuruyup koyu yeşile dönmüş küçük defneyaprağı çelengini, dolgu malzemesi dışarı çıkmış pis görünümlü oyuncak ayıyı. Başımı salladım.

“Fakat okuldakiler öyle düşünmüyor. Onlar benim özel olduğum fikrini taşımıyor. Hepsi de kaçık olduğum konusunda hemfikir. Öğretmenler bile.”

“Eminim öyle düşünmüyorlardır,” dedim ama bu doğru değildi. Okul ortamının nasıl olabileceğini biliyordum. Okul bana karşı da nazik olmamıştı. Erkek kardeşi ölmüş olan kız ve alışveriş merkezinin girişinde kahverengi paltosu ve ayakkabılarıyla dini kitapçıklar dağıtan, keder içinde derin düşüncelerle yüzleşen babası. Ben de acı çektim.

“Yanı sıra, artık o okula gitmeyeceksin, öyle değil mi? Sam bana eylülde üniversiteye gideceğini söyledi.”

Bunu duyunca yüzü biraz aydınlandı, şönil yatak örtüsünün ipliklerini çekiştirdi.

“Evet! Saç tasarımı ve güzellik okuyacağım. Sınıfın tasarımını tıpkı kuaför ve güzellik salonu gibi yapıyorlar, bu çok havalı.”

Başımı sallarken gülümsedim ve defterimi tekrar elime aldım. Çalışmalarım sırasında ergenlerin kendi geleceğini tayin etme hakkına değer verdiklerini öğrenmiştim. Profesörümüz gömleğinin kollarını yukarı kıvrırken bize, “*Gündemi belirlemelerine izin verin,*” demişti “*ve onlarla, onların şartlarına göre yakın ilişkiler kurun.*” Yanı sıra, o baca çıkıntısını ve tuğlaların arasındaki kara çatlakları, Alice’in bana, “*Deliklerin içinde kadının gözlerini görüyorum,*” diye fısıldayışını düşünüp durmak istemiyordum.

“Bu hep olmak istediğin şey mi? Yani kuaförlük?”

“Kesinlikle. Elime bir makas geçirir geçirmez Sindy bebeklerimin saçlarını keserdim. Daha bebekken zavallı Tamsin’in saçlarını kesmiş, o güzel buklelerini ondan almıştım. Dürüst olmam gerekirse annem bu olayı unutacak mı bilmiyorum ama geçenlerde saçını kesmemi istedi, bunun affedildiğim anlamına geldiğini umut ediyorum. Komşumuz Mary’nin saçını kesiyorum, Noel’de Bert ve Mary bana üniversiteye götürmem için özel bir saç kesim seti aldılar.”

“Dün kilisenin bahçesinde Bert’le tanıştım. Karısının hasta olduğunu söyledi.”

“Evet, gerçekten yazık oldu. Annem onun birkaç yıl önce ağır bir şekilde hastalandığını ve artık daha iyi olmayacağını söyledi. Garip konuşuyor, dili pelteye dönmüş gibi, ayrıca bir yerden bir yere gitmek için Bert’in yardımına ihtiyacı var.

Onun saçını hâlâ kesiyorum ama bazen benim orada olduğum farkında mı, bilmiyorum. Bu beni üzüyor. Özellikle de Bert için üzüldüğüm. Mary'yi her şeyden çok seviyor."

Alice başını kaldırıp bana zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Billy doğduğunda bana ve Tamsin'e çok baktılar. Billy'yi doğurmak annemi üzmüştü. Her gün ağlıyordu. Bert bazı kadınların doğumdan sonra böyle hissettiklerini söylemişti. Hamileliğin onları mutsuz edebileceğini, ama zamanla düzeldiklerini anlattı. Billy ele avuca sığmayan bir çocuktü, azgındı. Gerçi hâlâ öyle, ama artık bunu çok fazla önemsemiyorum. Bilererek yapmıyor, ama bazen içine şeytan kaçmış gibi, Bert öyle söylüyor. O zamanlar çok fazla umursamadım, çünkü Bert ve Mary bize güzel yemekler yaparlar ve dondurucudaki çikolata kaplı dondurmalarından yememize izin verirlerdi. Kötü bir dönemdi ama aslında kötü bir dönem değildi, bu bir anlam ifade ediyor mu?"

Alice'e bunun epey anlam ifade ettiğini söyledim.

"Birkaç yıl önce bazı akşamlar Mary'nin saçını yapmak için oraya gitmeye başladım, Bert geliyor ve bize eski plaklarını çalıyordu. Sanki beğenmemişim gibi yapıyordum, ama aslında pek de umurumda değildi. Bert bize portakal suyu ve konserve ananastan küçük komik kokteyller hazırlıyordu. Onlara *Bertinis* adını takmıştı ve içlerine küçük kâğıt şemsiyeler yerleştiriyordu. Bu Mary'yi hep güldürüyordu. Bazen Bert düğünlerinde ilk dans ettikleri parçayı çalıyordu, fakat yavaş bir şarkı olduğu için daha sonuna gelemeden Mary hemen her seferinde uykuya dalıyordu."

Alice göğsüne dayalı dizlerine sarılırken iç geçirdi.

"Mary'nin saçını kesmeye başladıktan sonra benden saçları-

nı yapmamı isteyen başka insanlar da oldu. Çoğunlukla bizim caddede oturanlar, annemin arkadaşları. Onların evlerine girdim, çok da para almazdım, çünkü tek ihtiyacım olan pratik yapmaktı. Noel'de kasabanın diğer tarafındaki bir adrese saç yapmak için gitmem gerekiyordu. O akşam hava yağmurluydu, belki gitmeyebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Gerçekten isteksizdim, ıslanmak istemiyordum. Keşke gitmeseydim. Gerçekten, ama gerçekten bunu dilerdim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Alice yüksek sesle yutkundu.

“Şu anda bundan bahsetmek istemiyorum Mina. Yorgunum.”

Ah! İşte buydu! Alice'in kollarını kavuşturduğunu, çenesini sıkarak alt dudağını dışarı ittiğini gördüm. Bu tükenmiş genç kız dışında herkeste yapmacık duracak asık suratlı, huysuz bir duruştu; göz kapakları birdenbire düşüyor, bakışları donuklaşıyordu. Öne doğru eğildim, sakinlikle konuşurken onun bakışlarını üzerimde tutmaya çalıştım.

“Alice, bana bilgi vermediğin sürece sana yardım edemem. Burada, karanlığın içinde çabalıyor olurum.”

Alice arkasındaki yastıklara yaslanıp gözlerini kapatarak söylediklerimi bir süre düşündü.

“Gittiğim yer Tanner's Sıra Evleri'ndeydi, kasabanın tam sınırında. Arabayla sanırım yaklaşık on dakikalık bir mesafe, ama bisikletle biraz daha uzun sürer. Tüm o evlerin boş olduğunu bilmem gerekirdi –ki daha sonra babam haftalar boyunca bana bunu söyleyip durdu– ama ben sadece alacağım parayı düşünüyordum. Yeni bir teyp almak için para biriktiriyordum, benimki eski püskü ve arızalıydı. Karla karışık yağ-

murun altında ve soğukta tüm yolu bisikletle gitmekten dolayı parmaklarım uyuşmuştu, onları zor hissediyordum, fakat oraya gider gitmez evlerin bomboş olduğunu fark ettim. Bir kere hiçbirinde ışık yanmıyordu, tek bir sokak lambası bile. Artık kimse Tanner's Sıra Evleri'ne girip çıkmıyordu. Oradaki kır evlerinin hepsi bir müteahhite satıldı ve altısı birden orada öylece çürüyüp parçalanıyor, yıkılacakları günü bekliyor. Babamın bu kadar sinirlenmesinin sebebi bu. Kaliteli Cornwall granitlerinin ziyan olacağını söylüyor. Sıranın en sonundaki eve, altı numaraya gidiyordum. Oraya vardığımda ön kapının açık durduğunu gördüm.”

Duraksadı. Bakışları panodaki fotoğraflara yöneldi, kendisine ve o kıza, o yüz wattlık gülümseyişlere.

“İçeride duran biri beni çağırıyordu. O kişinin arkadaşım Vicky olduğunu anlamam biraz zaman aldı.”

Fotoğraflara tekrar baktım; Alice ve Vicky yanak yanağaydı, gözleri ergenlik çağının coşkusuyla parlıyordu.

“Vicky’de el feneri vardı. Bana sanki heyecan verici bir şey oluyormuş gibi, ‘Haydi,’ diyordu, ‘haydi gel, biz de seni bekliyorduk.’ Gülmüyordu. Fakat ben gülmüyordum. O anda tepem atmıştı. Kafam da karışmıştı. Hâlâ ters giden bir şeyler var gibiydi, ama biliyorsun, soğukta onca yolu gelmiştim. Ayrıca neler olup bittiğini görmek iyi olabilirdi. Bisikletimi duvara yasladım. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada. Oraya bisikletimi almaya bile gitmedim.

“Eve girdiğimde çökmüş tavan yüzünden başımı eğmek zorunda kaldım. Her şey iğrenç kokuyordu, tıpkı pis su gibi. Yerde halı vardı ama mobilya yoktu, o yüzden içeridekiler yere serdikleri poşetlerin üzerinde oturuyorlardı.”

“Kimdi bunlar?”

“Büyük kısmı okulumdan. Karanlıkta görmek zordu. Vicky’nin ağabeyi oradaydı, üniversiteye gidiyor, sanırım birkaç arkadaşı da oradaydı. Sınıfımdan birkaç kız vardı. Onların da el fenerleri vardı, şişelerce Thunderbird şarabı içiyorlardı. Hepsinin bana şaka yapıldığını bildiği çok açıktı, çünkü ben geldiğimde biri, ‘Kuaförü kim çağırdı?’ diye sordu ve o an hepsi birden gülmekten az daha altlarına yapacaklardı. Vicky bile. Vicky şarap şişesinden bir fırt almamı teklif etti ama ben istemedim. Oradan gitmek istedim. Ev iğrençti, çok karanlık ve rutubetliydi. Bütün duvarlarda grafiti vardı, yerler boş teneke kutularla doluydu. Kızlardan biri ayağa kalktı, hafiften sarhoştı. Gerçi sanırım hepsi o haldeydi. Kız eve çağrılmanın ücretini bana uzattı: beş pound. Bu sadece bir şaka olsa da bana paramı ödeyeceklerini söyledi. Fakat önce bir şey yapmam lazımmış, yani bana parayı vermeden önce.”

“Senden ne yapmanı istediler?”

Alice yatak örtüsünü çekiştirirken iç geçirdi. Sesi yumuşaktı, lafı neredeyse ağzında geveliyordu, anıya o kadar derin gömülmüştü ki. Gözleri ıslak ve bakışları mesafeliydi, dudak kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı.

“Şöminenin bacasından bir şeyi çıkarmam gerekiyordu. Bunu yapmak istemedim. Bunu onlara söyledim. ‘Kesinlikle olmaz,’ dedim. ‘O her neyse elimi oraya sokmayacağım, neden bunu başka biri yapamıyor?’ İşte o zaman Vicky ayağa kalktı. Benimle konuşmak için iyice sokularak, ‘Hadi ama Alice. O sadece cam bir şişe. Çıkar gitsin, sonra da sana parayı versinler. Lütfen Alice, aramızda bunu yapmaya cesareti olan tek kişi sensin.’ Böyle şeyler söyledi durdu, ta ki ben, ‘Kahretsin, iyi,

yapacağım,' diyene kadar. Herkes sevindi. Hatta gençlerden biri bana kolunu doladı, bilirsin, hoş bir şey. El fenerlerini bacaya doğru tuttular, böylece görebildim. Bana böyle edebiyat yapılıncaya hiç korkmadım. O sadece bir şömine bacasıydı. Tuğlalar, örümcek ağları ve kurum. İçi kötü kokuyordu, ama sanki içindeki her şey sıırılsıklam olmuş gibi bütün ev kötü kokuyordu. Arkadaşlarımla bunu yapmaktan neden bu kadar korktuğumu anlayamıyordum. Kolumu, omzuma kadar içeri soktum. Bu tuhaftı ve sonrasında uzun bir süre boyunca sızladı, ama sonunda şişeyi tuğlaların içinde bir delikte, tam da bana söylenen yerde buldum."

Bir kalp atışı. Onu dikkatle izliyordum. Ellerinde hafif bir titreme vardı, sesi ağlamanın eşiğindeymiş gibi dalgalanıyordu.

"Devam et Alice."

"Bu cam bir şişeydi." Yutkundum, gözleri yuvalarına gömülmüş, gölgeyle çevrelenmişti. "Delikten çekip çıkarmayı başardım, fakat sanırım parmaklarım öyle üşümüştü ki onu doğru dürüst kavrayamadım. Elimden şömineye düşürdüm, paramparça oldu.

"Herkes çığlık çığlığa bağırdı. Sanırım Georgia, 'Aman Tanrım! Hasta olacağım,' dedi. Oğlanlardan biri doğruca ön kapıdan kaçan ilk kişi oldu, diğerlerinin büyük çoğunluğu onu takip etti. Sadece Vicky tereddüt etti, o kadar korkmuştu ki sesinin titrediğini duyabiliyordum. Sorunun ne olduğunu, neden herkesin dehşete kapıldığını ona sorup durdum. Vicky, 'Cadının şişesini kırdın Alice,' dedikten sonra koşarak kaçtı. O olaydan sonra birbirimize iki tatlı söz etmişliğimiz yok ve beş poundumu da hiçbir zaman alamadım."

Nefessiz bir şekilde oturuyor, onu izliyordum. Dizleri, içine kapanıyormuş gibi çenesinin altına kadar çekiliydi.

“Alice, ben psikoloji okurken bir grubun içindeki insanların aynı anda sahip olduğu ruhsal kökenli hastalık hakkında bilimsel bir yazı yazdım. Teori şuydu; bir fikir veya bir duygu –özellikle de dehşet veya heyecan gibi güçlü olanlar– bir kalabalığa hastalık gibi yayılabilir. Hatta insanların davranışlarını değiştirebilir.”

Alice’e doğru eğilirken ensemdede sanki biri beni izliyormuş gibi hafif bir baskı hissettim. Belki tuğlaların arasındaki yuvarlak bir delikten ya da çatlaklardandı. Ne olduğunu umursamamam Alice’in elini ellerimin arasına aldım.

“Salem cadısı yargılamalarında ve Orta Çağ dans çılgınlığında olan şey buydu. Hatta hayvanlarda da gözlendi, bu yüzden buna ‘sürü psikolojisi’ diyorlar. Bu, sende bir sorun olduğu anlamına gelmez. Aslında tam tersi. Bu paylaşılmış bir deneyim, hepsi bu.”

Elimi uzatıp diktafonu kapattım. Kendimi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordum. Gençlik ateşi, duyguların kıskırtılışı. Son dönemlerde New York’un dışındaki bir kızlar okulunda yüzlerce kızın testleri gizemli nöbetlere herhangi bir tıbbi sebep göstermemesine rağmen hastaneye “banyılma hastalığıyla” geldiği bir vaka vardı. Bu bir sosyal bulaşmaydı ve çok ilginç gelse de aslında normaldi. Gidip Sam’le konuşmam gerekiyordu. En azından, diye düşünüyordum, burada ne olduğuna dair bir cevabımız olabilir. Ayağa kalkıp odanın karşısına yürüdüm, elimi kapının kulpuna uzatırken arkamdan Alice’in, “Bana sormadın,” deyişini duydum.

“Neyi sormadım?”

“Bana nasıl hissettirdiğini.”

“Ne nasıl hissettiriyor Alice?”

“Ölülerin benimle konuşmaya başlaması. Bunun bana nasıl hissettirdiğini sormadın.”

Sıcak metal tadı tüm ağzıma yayıldı. Korku beni etkisiz hale getirdi.

“Bu nasıl bir his?” Ona sessizce sordum, Alice ise doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

“Buzdan bir ısırık almak gibi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

ON BİR

Gün ortasına kısa bir süre kala Sam'i ön verandada elleri cebinde dururken buldum. Hemen yanındaki kül tablasında sigarası yanıyordu. Yüzünde öyle tuhaf bir ifade vardı ki ilk etapta sıkıldığını zannettim, ama bu sıkılmak değildi. Bu, bir çeşit meraktı.

“Şuna bak Mina,” dedi başıyla yolu işaret ederek. “Göğe Yükseliş gibi.”

Onun bakışlarını takip ettim. Caddede kimse yoktu, daha önce evin önünde bekleyen küçük kalabalık muhtemelen so-kağa çıkma yasağı ya da yavan ve bunaltıcı sıcak yüzünden dağılmıştı. Birkaç oyuncak ön bahçeyi çöplüğe çevirmişti: bisikletler, toplar, su tabancaları. Bir ağacın dalından da hulahop sarkıyordu. Devrilmiş bir teneke kutunun içindeki içecek dökülmüştü, yolun kenarına park etmiş boş arabanın bütün kapıları açık bırakılmıştı. Biri soluk renkli bir tebeşirle bahçe kapısının hemen dışında yere abartılı bir şekilde büyük başları ve uzun, konik kuyrukları olan kurbağa yavrusuna benzer garip semboller çizmişti. Tahta perde boyunca *sAkIN kOrkMa*

yazmak için de aynı tebeşir kullanılmıştı. Ön kapının hemen dışındaki yığına daha fazla adak eklendiğini fark ettim: jelatine sarılmış taze çiçekler, öğle güneşinin altında yumuşamış folyoya sarılı kalp şeklindeki çikolata. İncil'den bir pasajın basılı olduğu bir levha duvara dayanmıştı. Kaldırım öğle sıcağında parlıyor, yoğun bir buğu her şeyin üzerinde süzülüyordu. Babam olsa çok sevinirdi. *Son Yakın*. Eddie'yi toprağa verdiği-mizden beri babam Göğe Yükselişe kapılıp gitmeyi umuyordu.

Camla kapatılmış küçük verandanın ısıyı hapsedip onu minyatür bir sera gibi tutmasına rağmen titriyordum. Ancak burada bitki yoktu, sadece karmakarışık bir halde çeşit çeşit ayakkabılar, botlar ve bir yığın sararmış gazete vardı.

“Kapalı alanlara gitmiş olmalılar.”

Sam homurdandı.

“Umarım bir daha gelmemek üzere gitmişlerdir. Yere tuz döken adamı gördün mü? İnsanların bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi? Cadılara karşı bir koruma.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Birkaç hayalet avcısıyla tanıştım Mina. Bu, işimin bir parçası. Tuz, kapı eşikleri ve pencere denizliği için. Talk pudrası da koridorlar için.”

Şaşkın görünüyor olmalıydım ki Sam rahat ve tok bir sesle güldü.

“Ayak izlerini yakalamak için yere serpiyorlar.”

“Lisa'nın evin her tarafına talk pudrası dökmemizi isteyeceğini sanmıyorum.”

Sam'in yüzü yine ciddileşti, bakışları karardı.

“Evet, haklısın. Dinle, buraya gelen insanlardan uzak dur. Sadece o tuzcu adamdan değil, hepsinden. Buraya bir şekilde

çekilmişler ve hangi yolla olursa olsun bana doğru gelmeyen bir şeyler var, bu hoşuma gitmedi. *O insanlar* da hoşuma gitmedi.”

İkimiz de tozlu camdan dışarıya bakmak için dönerken bir sessizlik oldu. Ağaçları ya da uzun sarı çimenleri sallayan tek bir esinti bile yoktu.

“Kaseti dinledin mi?” diye sordum.

Alice’in odasından çıkıp aşağıya indiğimde diktafonu Sam’e vermiştim.

“Elbette. Şu bahsettiğin şeyin ilginç olduğunu düşünmüştüm, ah, neydi? ‘Psikojen hastalık.’ Alice’in bir çeşit lanetin kurbanı olduğunu düşünmesi mantıklı olurdu, ayrıca bu onu her türlü sorumluluktan muaf tutuyor.”

“Tamsin ve Billy herhangi bir şeyi açık etti mi?” Cama yaslandım. Sıcaklığı sırtımı yakıyordu ve bu bana Alice’in “*Buzdan bir ısırık almak gibi,*” deyişini düşündürdü. Sam yola bakmaya devam ederken sorduğum soru üzerinde biraz düşündü.

“Billy görünüşe göre her şeyi büyük oranda şaka olarak görüyor. Bunu anlayabiliyorum, daha beş yaşında. Diğer yandan Tamsin’in söyleyecek biraz daha sözü vardı. Alice’in okuldan alınmasına, hastalık ataklarına değindi. Alice’in ölümlerle konuşabildiğine dair bir inanış var, fakat ben bunun herhangi bir gerçek kanıttan ziyade evin önünde toplanan o insanlardan kaynaklandığını düşünüyorum. Tamsin buna kanıt teşkil edecek herhangi bir şey görmediğini söyledi. Bununla birlikte, önemli bir şey de söyledi.”

Bu ilgimi uyandırdı. Sırtımı camdan çektim.

“Nedir o?”

“Dedi ki ‘Cadı, Alice’i tuğlaların çatlaklarından izliyor.’”

“Tamam, peki, bunu biliyoruz. Alice bunu bize söyledi.”

“Kesinlikle ve Tamsin de Alice’inkiyle tıpatıp aynı kelimele-ri kullandı. Bana biraz önce verdiğin kasette var. ‘Şöminedeki bir delik,’ veya ‘cadı çatlaklardan bakıyor,’ demiyor. Her ikisi de tıpatıp aynı cümleyi kuruyor, ‘kadın/cadı, Alice’i tuğlaların çatlaklarından izliyor.”

Sam boynunu ovup oflarken, “Eee?” deyip omzumu silktim.

“Daha şüpheli biri bu kelimelerin prova edilmiş olduğunu ileri sürerdi. Çok daha şüpheli biri de benim röportaj kaydım- senin kaydını kıyasladığımızda çok daha fazla birebir aynı söylenmiş ifadelere rastlayacağımıza bahse girerdi.” Sam bana baktı, bakışları hevesliydi. “Biri onlara koçluk yapıyor Mina. Bundan eminim.”

Sam çocuklara koçluk yaptığını düşündüğü kişinin kim olduğunu söylemedi, ama bir tahminde bulunabilirdim. Geçen akşam evlerinden çıkarılmaları konusuna değinildiğinde Paul’un beden dilinin nasıl değiştiğini, “*En kötü senaryonun gerçekleşmesi için ne gerekiyor?*” diye sorarken öne eğilişini görmüştüm.

Sam saatine baktığında yüzü birdenbire ciddileşti.

“Saat on bir buçuk. Sokağa çıkma yasağı on ikide başlaya- cak. Seni bilmem Mina, ama bir süreliğine bu evden uzak kal- maya ihtiyacım var. Sence Lisa’da yerel bölgeye ait bir harita var mıdır?”

“Ona sorabilirim. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Tanner’s Sıra Evleri. Orada göz atmamız gereken bir ev var.”

ON İKİ

Lisa'ya bir harita olup olmadığını sormak için mutfağa girdiğimde onun ütü yaparken bir yandan da sigara içtiğini gördüm. Elinden bıraktığında ütü tıslayıp buhar çıkardı. Haritaya ne için ihtiyacımızın olduğunu sormadı, kendine göre yol tarifi yapmaya da kalkmadı. İyi uyumadığı ortadaydı. Gözleri kanlanmıştı, saçları ise yaşadığı endişeden dolayı gergin ve kırılğan görünen yüzünden geriye atılmıştı. Mutfak dolabına doğru gidip bir çekmeceyi açtı. Bu, önceki gün psikometri yadigârlarını almak için açtığı çekmece değildi ve yanında durmaya çalışana dek görüş açımı kasten kapattığını fark edemedim. Sonra bana sırtını döndü, duruşunu öyle bir açıyla ayarladı ki ne yaptığını göremedim. Bir şey söylemedim, ayrıca haritayı nihayet çekmecedan alıp bana verdiğinde gözlerinin üstümde nasıl dolaştığını, çekmeceyi ne kadar sert kapattığını da fark ettim.

* * *

Sessiz caddeye doğru yürürken Sam'e bundan bahsetmeyi

düşünüyordum, ama parlaklığıyla her şeye gına getirten güneş ışığı beni de aptallaştırmıştı. Duman havayı ağırlaştırıyordu, yanan fundayla kuru çıranın kokusu turbalı ve yoğundu. Konuşmadan yürüdük, ön bahçesinde şişme çocuk havuzu olan evin önünden geçtik, ergenlik çağındaki iki oğlan havuzun içine oturup bacaklarını uzatmıştı, belden yukarı çıplaklardı, başları arkaya atılmıştı, güneş gözlükleri başlarının üzerine kaldırılmıştı. Etraf çok sessizdi. Ne kuşlar vardı, ne havlayan köpekler ne de böcekler. Sadece çoktan uyuşukluğa dönüşmüş olan bu hareketsiz, ağır hava vardı.

Kasabanın yeşil alanının hemen ötesindeki sıra sıra dükkanlara vardığımızda, video kasetçinin önünde durup vitrine yapıştırılmış afişlere baktık. El yazısıyla yazılmış ilanlar da vardı: temizlik işleri, kayıp evcil hayvanlar ve satılık bir Raleigh yarış bisikleti. Biz orada dururken tozlu vitrin camının gerisinde bir kadın belirdi ve elindeki küçük ilan kartını sol alt köşeye yapıştırdı. Bizi gördü, başını kapıdan dışarı uzatırken gülümsüyordu.

“Bostan Korkuluğu Yarışması’yla ilgilendiniz, değil mi? Birincilik ödülü iki kişilik açık büfe akşam yemeği.”

Sam bana baktı, kaşları sanki, *Ne dersin?* der gibi yukarı kalktı. Güldüm.

“Ha, yok, teşekkürler. Ben küçükken bir mısır tarlası labirentinde mahsur kaldım ve hastalanıncaya kadar ağladım. Sonrasında aylarca bostan korkuluğuyla ilgili kâbuslar gördüm.”

Kadın gülümsedi, kapının dışına adım atarak güneşe çıktı. Saçları kınalıydı, dipleriye koyuydu. Yumuşak, dolgun vücudunu püsküllü batık bir kıyafet sarmıştı, eteği küçük yuvarlak

aynalarla süslüydü. Göz kalemini iki keskin siyah kanat halinde çekmişti.

“Durun bakalım, sizin kim olduğunuzu biliyorum. Sen, hakkında bir şeyler duyduğum gazete muhabirisin. Alice Webber hakkında yazan.”

“Evet. Sam Hunter.” Sam elini uzattı, kadın da sıcak bir şekilde sıktı. Kadının ön kolunun iç tarafında, dirsek hizasının hemen altında ince çizgiler halinde birbirine geçmiş bir sürü yara izi vardı. Sanki kendini jiletlemiş ya da neşterin ucuyla çizikler atmış gibiydi. “Bu, Mina Ellis. Çocuk psikoloğu ve araştırmamızın beyni.”

Kadın güldü, uzattığım eli sıktı ama gözlerinin Sam’in üzerinde biraz fazla dolandığını fark ettim. İçimde hissettiğim o küçük kıskançlık ürpertisi beni şaşırttı.

“Umarım bunu söylediğim için kusuruma bakmazsın ama bir çocuk psikoloğu olmak için çok genç görünüyorsun.”

“Teknik olarak bu benim ilk vakam.”

“Ya!” Kadın tek kaşını manidar bir şekilde kaldırdı. “Ne ilginç bir vaka ama.”

Sam çenesini kadına doğru kaldırarak, “Öyleyse onu tanıyor musun? Yani Alice’i?” diye sordu.

Kadın onu tepeden aşağı süzdü. Değerlendiriyordu. Başını yana eğip gülümsediğinde gamzeleri derinleşti.

“Benim adım Fern, gazeteye basmak istersen diye söylüyorum. F-E-R-N. Bitki adının yazılışı gibi, İskoç adının yazılışı gibi değil.”

“Ah, hayır, onun için sormadım. Bu kayıt dışı,” dedi Sam.

“Pekâlâ, durum şu: Burası küçük bir kasaba ve herkes Webber ailesini tanır. Gençken onlarla yaşırdım. İyi insanlardır,

özellikle de Lisa. Alice küçük bir kızken, daha kardeşleri doğmadan önce onun bakıcılığını yaptım. Alice normal bir çocuktuktu, tıpkı diğer çocuklar gibi. Geçen Noel'e kadar yanında arkadaşıyla beraber dükkâna gelirdi, hafta sonu için kasetler kiralarlardı. Bir çift papağan gibiydiler; canlı, gürültücü ve biraz haşarı. Hep gülen."

Alice'in yatağının üzerindeki fotoğrafları, yanak yanağa gülererek poz veren iki kızı düşündüm. *Sonsuza Dek En İyi Dostlar!*

"O, Vicky olmalı," dedim. "Alice ondan bahsetmişti."

"Evet, dediğim gibi, soğuk hava ansızın gelene ve Alice hastalanana kadar onlar tam anlamıyla yapışık ikiz gibiydiler. Neden bir dakikalığına içeri girip şu güneşin altında durmaktan kurtulmuyorsunuz?"

Sam'le birbirimize baktık, sonra Sam kadını takip ederek tentenin altından geçip dükkânın serinliğine girerken ben de onların arkasından yürüdüm. İçerisi sıkışık ve epey döküktü. Halıda yer yer bombeler olmuştu, dondurucunun kapağının camı çatlamış ve bir katarakt gibi bulanıklaşmıştı. Video kasetlerin istiflendiği raflar tavana kadar yükseliyor, doğal ışığı büyük oranda engelliyordu. İpe dizilmiş o tuhaf taş düzenlemesinden birine daha rastladım, kapının iç tarafında bir çiviye asılmıştı. Küçük kız bunlara, "Cadı taşları," demişti. Cadıları uzak tutmak içindi. Elimi uzatıp taşlara dokundum.

"Hıh. Bunları görüp duruyorum. Vampirlerden korunmak için kapıya sarımsak asmakla eşdeğer bir şey, doğru mu?" diye sordum.

Fern başını yana eğmiş bana bakıyordu. Küçük ama anlamlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanırım."

“Yine de alışılmadık bir şey, öyle değil mi? Yani bunlardan her yerde görmek ilginç. Bunların çoğu eski inanışlar, artık...”

Duraksadım. Gözlerini benden ayırmıyor ve hâlâ gülümsüyordu.

“Devam et.”

“Artık yok oluyorlar, öyle değil mi? Onlara artık ihtiyaç yok. Eski batıl inançlar.”

“Gerçekten mi? Sen hiç yıldız kayarken dilek tutmadın mı? Hiç tahtaya vurmadın mı ya da omzuna tuz dökülmedi mi?” Fern tezgâhın üzerine eğildi. “Çocukken sana hiç cadı masalları anlatılmadı mı?”

“Peri masalları? Elbette anlatıldı.”

Fern başını iki yana salladı. Ses tonu neredeyse tereyağı gibi yumuşaktı. Bir şeyi açıklamak istercesine gerçek bir niyetle bir Sam'e bir bana baktı.

“Hayır, ben gerçek cadılar hakkındaki gerçek hikâyelerden bahsediyorum. Siyah boğazları ve dilleri olanlardan. Evinizin bütün çatlaklarından ve yarıklarından sinsice içeri süzülenlerden bahsediyorum.”

“Hayır Fern, bana hiç öyle hikâyeler anlatılmadı.” Bundan ne anlam çıkardığını görmek için Sam'e doğru kısa bir bakış attım, ama yüzü ifadesizdi, elleri de ceplerindeydi.

“Belli oluyor, yoksa bana cadı taşları hakkında soru sormazdın. Onlar korumadır, tıpkı kapını kilitlemek gibi.”

Fern'in bizimle dalga geçtiğine ikna oldum, daha sonra bizim ne kadar enayi ve ne kadar saf olduğumuza kahkahalarla güleceğini hayal edebiliyordum. Sam bir video kaset kutusunu elinde evirip çevirirken Fern'in o aynı muzip sırıtışı devam etti.

Sam, “Sormamda bir sakınca yoksa, Alice ve Vicky ne tür filmler kiralıyorlardı?” diye sordu.

“Ha, bir bakalım. *İlk Aşk*, *İlk Dans*, bu en önde gelirdi. Zannedersem ayda yaklaşık altı defa kiraladılar. Onun dışında çoğunlukla eğlenceli şeyler, bilirsiniz. *Teen Wolf*, *Kokteyl*. Ben bunlara ergen filmleri diyorum.”

Sam, “Korku filmi yok mu? *Şeytan* veya *Elm Sokağı Kâbusu* kiralamadılar mı?” diye sordu.

“Pekâlâ, ergenlik çağındaki gençlere yönelik kimlik kontrollerim hakkında ima ettiğin şeyi görmezden geleceğim ama hayır, en azından benden değil. Bu, korku filmlerini başka bir yerde görmedikleri veya kendilerinden yaşça büyük birine kiralatmadıkları anlamına gelmiyor. Bu çok sık oluyor.”

Sam başını salladı ve elindeki video kaset kutusunu rafa geri koydu.

“Tamam. Her neyse, bu sadece bir düşünceydi. Sanırım Alice’i etki edenlerin neler olduğunu bulmam gerek.”

“Alice’in arkadaşlarıyla konuşmanız iyi fikir. Tabii birini bile bulabilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dediğim gibi, geçen sene bu zaman onu ve Vicky Mather-son’ı yapışık ikizler gibi her yere beraber giderken görürdüm. Sonra, her şey aniden bitti.”

Başımı salladım. Zaman çizelgesi Vicky’nin geçen kış Alice’i kandırıp Tanner’s Sıra Evleri’ne getirtmesiyle uyuşuyordu. Alice o günden sonra Vicky’yle konuşmadıklarını söylemişti. Sam bana bakıp parmağının ucuyla saatine vururken sadece dudaklarını oynatarak “sokağa çıkma yasağı” dedi. Başımı salladım, ardından dışarı adım atarken bize neşeyle el sallayan

Fern'e hoşça kal dedik. Yolun karşısına geçerken Sam bana haritaya göre Tanner's Sıra Evleri'nin sadece on beş dakikalık mesafede olduğunu söyledi.

ON ÜÇ

High Caddesi boyunca yürüdük, tepeye çıkıp kiliseyi geçtik. Havanın sıcaklığı konuşmayı güçleştiriyordu, o yüzden bir süre sonra sessizce yürüdük. Tanner's Sıra Evleri'ne giden yola saptığımızda birbirine girmiş ısırgan otları ve böğürtlen çalılarının yuttuğu sokak tabelasını gördük, kilisenin çanı ahenkle çalarak saati bildirdi. Granitten inşa edilmiş ve farklı seviyelerde harap olmuş altı ev küçük bir sıra oluşturuyordu. Evler kasvetliydi, koyu renk tuğlalıydı ve çürüyüp küflenmişti. Pencerelemler çerçeveleri bel vermiş, şişmişti ve eski demir pis su boruları yol yol paslanmıştı. Ot bürümüş bahçelerin birinden zayıf bir kedi, gözlerini kısarak bizi izledi. Dişlerinin arasından bir fare sarkıyordu, pembe kuyruk hâlâ seğiriyordu, kedinin bıyıklarında kandamları vardı.

“Hangi ev Mina?”

Dingin, ağır havada Sam sessizce sordu.

“Alice en sondaki ev olduğunu söyledi. Altı numara.”

Yabani otlar ve Frenk maydanozu, ısırgan otu uzantılarıyla dolu dar sokakta ilerlerken gerginliğin sırtımdan yukarıya tırmandığını hissettim.

Alice'in bisikletinin tıpkı söylediği gibi hâlâ sıranın sonundaki evin alçak taş duvarına dayanmış halde durduğunu gördük. Bisikletler hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama bana öyle geliyordu ki ucuz bir bisikletin bile hiçbir şeyi olmayan biri için bir değeri vardı ve Alice'in neden hiç buraya bisikletini almaya gelmediğini merak ediyordum. Sam eğilip lastikleri kontrol etti ve başını kaldırıp bana kaşlarını çatarak baktı. "Lastikler patlamış."

"Hiç şaşırmadım. Altı aydır burada."

Birdenbire birbirimize bakıp ağızımızı aç aça, abartılı fısıldamalarla konuşuyor olmamıza gergin bir şekilde güldük. Sam elini sıranın sonundaki eve doğru uzatırken içeri girebilmem için bana yol verdi. Önden buyurun, rica ederim efendim, siz önden buyurun. Yine güldük.

* * *

Alice içerisinin kokusu hakkında haklıydı. Duvarların içinde bir şey çürümüş gibi iğrenç kokuyordu. Bir sürü sinek koridorda uyuşuk bir şekilde daireler çiziyordu. Ön kapıdan baktığımda duvarlardaki grafitiler ve köşelere itilmiş çöp yığınları gözüme çarpıyordu. Tavan bel vermiş, çökecek gibi duruyordu. Çarpık eski kanepenin içindeki dolgu malzemesinin tamamı tozlu beyaz iç organlar gibi sökülüp çıkarılmıştı. Ben kapı eşiğinde tereddüt ederken Sam yanıma gelip omzuyla beni dürttü.

"İçeri giriyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, ben sadece..."

"Sadece ne?"

“Hissetmiyor musun?”

Bana evet demesini beklemiyordum. Aslına bakılırsa onun aptala yatıp *Neyi hissetmiyor muyum Mina?* diye sormasını ve bana paranoyak olduğumu söylemesini bekliyordum. Fakat bana hissettiğini söyledi. Gerçekten. Elimi sıkıca tutmasıyla kısa ve keskin bir nefes verdim.

* * *

Kapıdan içeri adım atmak uzay boşluğuna girmeye benziyordu, sanki ciğerlerimdeki bütün hava emiliyordu. Salon karanlık ve rutubet nedeniyle oluşup duvarlardan aşağıya kadar inen kabartılarla serindi. Yırtık perdeler yer yer sarkmıştı ve çökmüş kornişlerde eğreti duruyordu. En uzak köşede lekeli kumaş yığını –kıyafetler veya belki bir uyku tulumu– kümelenmişti. Ahşap zeminde yavaşça yürüyüp büyük şömineye doğru ilerlerken göz ucuyla yakaladığım küçük ve hızlı hareket eden bir şey süpürgeliğin arkasına kaçtı. Başımın üzerinde bir döşeme tahtasının gıcırtısını duydum, sanki üzerine basan bir ağırlık sonucu meydana gelmiş gibiydi, yukarı bakarak olduğum yerde buz kestim.

“Bu eski bir ev,” diye mırıldandı Sam. Yine de elimi biraz daha sıkı tuttu, sonra elini çekip başımızın üzerindeki ahşap kirişe uzandı, bir sıra halindeki oymaların izlerinde parmağını dolaştırdı. “Şunlara bak. Bu bir yazı mı?”

Kiriş, çapraz çiziklerle kaplıydı. Yeni olmamışlardı –kazınmış ahşap yıllar içinde kararmıştı– ama sanki ağır ve bilinçli bir el tarafından oyulmuş gibi derinlerdi. Sam, kiriş boyunca biraz daha ileride alazlanma izini gördüğümde kamerayı getir-

mediği için kendine küfretti. Parmak uçlarımda yükselip eski örümcek ağlarını kenara ittim. İz küçük ve siyahtı, eski ahşap üzerinde neredeyse görünmezdi. Yuvarlak bir baş ve kıvrık, ince bir kuyrukla bu şekil bir kurbağa yavrusunu andırıyordu. Bir kuyruklu yıldız gibiydi. Başparmağımla ovdum. Eski ahşap pürüzsüz bir şekilde aşınmıştı.

“Bunu Webber ailesinin evinin dışında da gördüm. Biri bu şekli yere çizmiş,” dedim.

“Oraya yakılarak yapılmış gibi duruyor.” Sam şekle dikkatle baktı, o kadar yaklaştı ki burnu neredeyse ahşaba değecekti. “Nasıl damgalandığını görüyor musun? Gümüşün üzerindeki ayar damgası gibi.”

Yukarıdan bir gıcirtı daha duyuldu, ahşap yer döşemelerinden biri uygulanan bir güçle kımıldadı. Bu sefer Sam gülümsemedi.

“Sence burada biri mi var?” Sam’in ses tonu alçak ve kalındı. Tozlu odada gözleri parlıyordu. “Belki gecekonduculardır?”

Kulağıma yukarıya verip dinledim. Başka gıcirtı, eski tahta tıkırtısı ya da hareketten kaynaklı hışırtı duyulmadı.

“Sanmıyorum. Neyse, haydi acele edelim, saat on ikiyi çoktan geçti.”

Ona arkamı dönüp bir adım attığımda ayağımın altında bir şey çatırdadı. Topuğumu yavaşça kaldırdığımda koyu renk ahşabın üzerinde parıldayan kırık camı gördüm. Az ileride daha çok cam vardı. Küçük bir cam parçasını aldım –beyazımsı yeşil renkte ve pürüzsüzdü, tıpkı deniz camı gibi– ve avucuma koydum.

“Bu o olmalı,” dedim. “Alice’in bacanın içinde bulduğu cadı şişesi. Şurada daha fazla cam kırığı var, bak.”

Bu yaptığımız, bir puzzle'in parçalarını birleştirmek gibiydi. Şişe çoğunlukla geniş parçalara bölünmüştü, bazıları avuç içi kadar büyüktü ve parçaların çoğunu bir araya getirmek kolay bir işti. Şişenin altını şömineye en yakın yerde buldum – şömineye düştüğünde sekip yuvarlanmış olmalıydı– ve içinde dokunulduğunda yapış yapış olduğu anlaşılan az miktarda bir sıvı vardı. Dikkatli bir şekilde kokladım, yapışkan sıvının keskin, acı kokusunu aldım.

“Öğg!” Şişe dibini Sam'e uzattım. “Sence bu idrar gibi mi kokuyor?”

Sam bana sakın bir şekilde baktı, dudağının kenarını kıvrırıp hafifçe gülümsedi.

“Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz Bayan Ellis?”

“Anlaşıldı, anlaşıldı. Bana o gazeteyi uzatır mısın lütfen?”

Sam köşesinden eğreti bir şekilde tutup kaldırdığında, bunun gazete olmadığını fark ettik. Buruşturulmuş bir porno dergiydi. Sam onu bana dikkatle uzattı ve ben bir teknenin güvertesinde ayakta duran saçları meçli, yüksek kesim tanga giymiş, akide şekeri gibi minik pembe meme uçları olan üstsüz kadına bakmamaya çalışarak birkaç sayfayı koparıırken o da beni izledi. Kâğıtların üzerine kırık cam parçalarını yerleştirdim, onları nemli kâğıtlarla dikkatle sardım, böylece zarar görmeyeceklerdi. Kiremit döşeli şömine tabanından yarısı kuruma gömülmüş bir cam parçası daha aldım. Sakız gibi kırmızı balmumu damlalarıyla puantiyeli kör gözü rengindeydi. Bu damlaların en büyüğü fındık kadardı ve üzerinde bir sürü çukur vardı, sanki iğneler batırılmış gibiydi. Onu camdan koparıp parmaklarımın arasında düşünceli bir şekilde çevirdim.

“Mina?” Sam’in sesinde endişe sezdim. “Onu duyuyor musun?”

Yukarı baktım.

“Duyuyor musun?” diye sordu tekrar endişeyle.

Bekledik. Sinekler sanki karanlık bir kötülük tarafından çekiliyormuşçasına odanın merkezine sürüklendiler. Sam kaygılı görünüyordu, geniş ve kıvrımlı baca çıkıntısının yukarısına gözlerini dikmiş bakıyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtığım anda o sesi ben de duydum. Bacanın içinden bir tırmalama sesi geliyordu. Gayriihtiyari ikimiz de fal taşı gibi açılmış gözlerle başımızı sesin geldiği yere çevirdik. O karanlık, kasvetli ortamda bu ses sanki duvarlar aniden üzerimize gelip bizi içeri hapsedecekmiş gibi hissettirdi.

“Belki kuştur,” dedim. Bir miktar kurum şömine tabanına ip gibi döküldü. “Bu eski bir ev, doğru mu? Orada her türlü hayvan yuva yapmış olabilir.”

“Gitmeliyiz Mina.”

“Tamam, tamam.” Kırık şişe parçasını sardım ve şömine tabanının arka tarafında o beyazımsı camdan bir parça daha olduğunu fark ettim.

“Ah, bir dakika. Bir tane daha var.”

“Mina...”

Tırmalama sesi bir kez daha duyuldu. Bir kuş veya sincaptan kaynaklanabilecek kadar paniklemiş bir tırmalama değildi. Sanki bir şey yavaşça serbest kalmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Bırak şunu...”

Şöminenin içine eğildiğim esnada hem şömine tabanının hem de bacanın sandığımdan da büyük olduğunu fark ettim. Anlaşılan Alice buraya tüm vücuduyla kolayca sığabilirdi.

Uzun zaman önce ölmüş soğuk küller gibi kokuyordu. Kırık cam parçasına uzanırken gergin parmaklarım titriyordu, baca kafamın üzerinde siyah bir gırtlak gibi yükseliyordu ve ensemde soğuk bir hava akımı hissederken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu: *Sakın. Yukarı. Bakma.*

Başımın üzerinde duyduğum kazıma sesiyle birlikte çıplak omuzlarıma incecik toz azar azar döküldü. Bu tüy gibi hafif dokunuşla neredeyse çığlık atacak haldeyken camı kenarından iki parmağımla sıkıca tutup aceleyle çektim. Hemen altında kuruma ve küle yarı yarıya gömülmüş bir şey vardı. Bu bir çocuk ayakkabısıydı. Oadaki bir şey beni durdurdu, buz kestim, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dişlerim kenetlendi. O esnada Sam arkamdaydı –o kadar yakınımdaydı ki terinin, çiğnediği naneli sakızın kokusunu alabiliyordum– ama kımıldamıyordum. Sadece gözlerimi dikmiş gümüş tokalı bir bandı olan sarı dikişli küçük deri ayakkabı tekine bakıyordum.

Sam boğuk ve hırıltılı bir sesle, “Hey, bu da ne?” diye sordu. Ayakkabıyı gördüğü an ne olacağını biliyordum. Onu almak için içeriye uzanacaktı. “Maggie’de bu ayakkabılardan vardı.”

“Yapma.” Elimi onun içeri uzanan koluna koydum. Teni şoke edici bir şekilde soğuktu. “Yapma. Bu bir tuzak.”

“Ha?” Sam kaşlarını çatarken rengi birden attı. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama bundan emindim, bu sadece Sam için hazırlanmış bir tuzaktı. Bu bir yemdi. Bu, *oltaya getirmeydi*.

Üzerimizden, bacanın içinden bir kazıma sesi daha geldi ve gözümde yukarıda iki büklüm duran, kocaman gözleri karanlıkta parlayan, kolları başının üzerinde birbirine dolanmış, bacakları çarpık çurpuk ve bükülmüş, dizleri imkânsız açılar oluşturarak kulaklarına kadar çıkmış bir cadı canlanıyordu.

Özgür olma isteğiyle hareket ettiğinde kırık kemikleri birbirine sürtünüp gıcırdıyordu. Dili uzun, siyah ve kanserli bir akciğer gibi sngerimsiydi. Elinde bir olta tutuyordu, aşağıdaki ucu da kurumun içinde yarı yanmış halde olan ocuk ayakkabısına bağlıydı. Cadının heyecandan salyası akıyordu.

“Haydi!” Sam’in kolunu çekiştirerek onu şömineden uzaklaştırmaya çalıştım. Kazıma sesi öncekinden daha şiddetli bir şekilde tekrar başladı. “Gitmemiz gerek. şimdi!”

Sam bir an için tereddüt etti, yüzü hâlâ bembeyazdı. Onu kapıldığı büyüden kurtarmaya çalışırcasına tırnaklarımı koluna geçirdim.

“Sam, şimdi!”

İşe yaramıştı. Sam’in ifadesi o ürkütücü, ağzı açık bırakan şoktan neredeyse idrak diyebileceğimiz bir şeye dönüşmüştü. Koşarak evden ayrıldık, bahçedeki aşırı büyümüş ısırgan otları baldırlarımıza daldı, Alice’in terk edilmiş bisikletine neredeyse arpıyorduk. Ancak yolun başındaki Tanner’s Sıra Evleri tabelasını geçerken yavaşladık, kalplerimiz boğazlarımızda hızla atıyordu.

ON DÖRT

Sam’le birlikte kiliseyi geçip evlerin arasından güneş ışığına ulaşana kadar hızla yürüdük, sonra adımlarımız yavaşladı. Yanaklarımız kızarmıştı ve nefes nefeseydik. Sam’le göz göze geldiğimde ikimiz de biraz utanmış bir şekilde kendi halimize kıs kıs güldük.

“Biliyor musun, bir keresinde bir şömine bacasının içinde on yedi gün boyunca sadece yağmur suyu içerek hayatta kalmış bir kedi bulunduğunu okumuştum. Bahse girerim oraya her türlü hayvan sıkışabilir. Martılar, yarasalar, hatta tilkiler. Böyle eski evlerde bu her zaman olur.”

Sam’i mi ikna etmeye çalışıyordum yoksa kendimi mi, bilemiyordum. Her iki durumda da önemli değildi. Sam kaldırımda ayaklarını sürüyordu, ellerini ceplerine iyice sokmuştu, çenesi göğsüne dayalıydı. Kendi düşüncelerine gömülmüş gibiydi.

High Caddesi’ne doğru dönerken sonunda, “Bisiklet meselesi beni rahatsız ediyor,” dedi. Ona doğru kısa bir bakış attım. Sam, “Kimsenin bisikleti çalmaya çalışmamasına, parçalarını

almak için sökmemesine şaşırdım. Alice'in bize anlattıkları doğruysa, geçen kış o gün yaşananlardan sonra Tanner's Sıra Evleri'ne *kimsenin* girmemiş olması muhtemel. Ne çocuklar, ne gecekonducular ne de inşaatçılar. Hiç kimse," diye sözlerine devam etti.

Ona, "Bunu bilemeyiz," derken bir yandan da ayrıntılara dikkat ediyordum. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Elbette, diyordum kendime, insanların oraya gitmek *istemeleri* için bir sebep yok –ev berbat kokuyor ve binada tehlikeli yapısal sorunlar var– ama hepsinin bundan ibaret olduğunu da sanmıyordum. Alice'e o sabah erken saatlerde bir grup içindeki insanların aynı anda sahip olduğu ruhsal kökenli hastalıkla ilgili anlattıklarımı ve yumuşak zihinlere fikirler sokmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladım. Yapılması gereken tek şey, birinin bir hikâye fısıldamasıydı ve kısa sürede tüm kasaba bunu duyardı. Şişede bir cadı, sesler duyan bir kız, cadı taşları, muskalar ve soluk renklerle yazılmış *sAkIN kOrkMa*.

Tanner's Sıra Evleri'ndeki o evde bir terslik vardı. Soyulmuş duvar kâğıtları ve şişmiş, bel vermiş tavanıyla koridora ayak bastığımız, ahşap kirişlere yakılarak kurbağa yavrusu şekillerinin işlendiğini gördüğümüz anda bunu hissetmiştim. İçerideki hava bunaltıcıydı, sıcak ve pekmez kadar ağırdı. Oscar bana bir keresinde yirminci yüzyılın başlarında Boston'da meydana gelen bir faciadan bahsetmişti. Geniş bir depolama tankı patlamış, içindeki milyonlarca litre sıcak yapışkan şeker pekmezi şehir merkezine akmıştı. İnsanların ve atların ağdalı kaynar sıvının içinde nasıl çırpındıklarını ve boğularak öldüklerini anlatmıştı. Evin içi de böyle hissettiriyordu. Yavaş hareket eden, boğan. Tıpkı katranın içinde boğulmak gibiydi.

★ ★ ★

Video kasetçiye yaklaşıp kadar bir daha konuşmadık. Dükkânın önünde biri uzun, biri kısa boylu iki kişi vardı. Kısa olanı uzaktan bile olsa hemen tanıdım: tas şeklindeki saç kesimi, eksik dişli gülümseme ve o tatlı, yumuk surat. Kilisenin hemen dışında az kalsın çarpacağımız, bana ateş etmemeye gönülsüzce karar veren o küçük kızdı.

“Anne!” Küçük kız bir yandan bağılıyor, bir yandan da zıplıyordu. “Haydi! Çabuk ol! Neredeyse başlayacak!”

Caddenin karşısına geçip küçük kıza doğru aceleyle yürüyerek Fern’i gördüm, yüzünde büyük bir gülümseme vardı ve o an küçük kızın –bana adının Stevie olduğunu söylemişti– Fern’in kızı olduğunu anladım. Aralarındaki benzerliği daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. Sam’i ve beni gördüğünde sadece bir anlığına Stevie’nin yüzü değişti.

“Sen Mina Hanımefendisiz,” dedi düşünceli bir şekilde. Sonra Fern onu kucağına aldı ve sallarken Stevie kahkahalarla güldü. Uzun boylu kişi onlara yer açmak için geriye doğru adım attığında onun Bert Roscow –Webber ailesinin yanındaki evde oturan adam– olduğunu gördüm. Sam’e başıyla selam verdi, ama asıl odaklandığı kişi bendim, gümüşü gür kaşlarının altından gözleri ilgiyle ışıltıyordu.

“Ah, Mina! Ben de seni görmeyi umuyordum. Bir şeyler bulma meselesi nasıl gidiyor? Tüm bunların senin için ateşi vaat etmeye benzediğini tahmin edebiliyorum. Umarım Alice iyidir. Bahçe kapısının önünde toplanan gulyabanilere hortumla su tutup geri püskürtmeliler.”

“Alice onları görmezden gelmek konusunda elinden gelenin

en iyisini yapıyor,” dedim ona. *Evin önündeki insanlar benim kutsal olduğumu söylüyorlar.* “Alice senden ve Mary’den bahsediyor.”

“Ah, Stevie doğduğundan beri Bert ve Mary benim kurtarıcılarım oldu,” dedi Fern, Stevie’yi kucağından indirirken. “Hem bekâr bir anne olmak hem de yürütülmesi gereken bir işe sahip olmak mı? Unut bunu. Dürüst olmak gerekirse, onlar olmadan bunu yapamazdım.”

“Stevie’nin çok uslu bir çocuk olması da bize yardımcı oluyor,” dedi Bert ve Stevie onun bacağına sarıldığında yumuşak bir şekilde güldü. “Sana çekmiş.”

Fern bana göz kırptı.

“Yüce gönüllülük ediyor. Ben sorunlu bir çocuktum.”

Bert, “Sen mutluluk kaynağıydın,” dediği esnada, Stevie kapının kulpuna uzanıp seslendi: “Anne gel hadi, başlıyor! Ninja Kaplumbağalar başlıyor!”

“Sonra görüşürüz, Fasulye Stevie,” dedi Bert.

Stevie kapıyı o kadar hızlı açtı ki arkaya doğru sendeledi, yüzü komik bir şekilde dikkat kesildi. Sonra güldü ve içeri girip ayakkabılarını fırlattıktan sonra sert adımlarla merdivenden çıkarken omzunun üzerinden geriye doğru, “Hoşça kal Bert! Hoşça kal adam ve Mina Hanımefendi!” diye seslendi.

Sam, Stevie’nin içeri girdiğinden emin olduktan sonra alçak sesle ve etraftan duyulmamasına özen göstererek, “Mina ile birlikte Tanner’s Sıra Evleri’ne gittik, şimdi oradan geliyoruz,” dedi.

Bert ve Fern şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

Bert, “Ne için?” diye sordu.

İkisine de geçen kış Alice’in başına gelen olayın kısa ve öz

şömineyi ona anlattım. Şömine bacasının içindeki şişe kısmına
 Bert ciddiyle başını salladı.

“Cadının şişesi.”

“Ne?” Sam yakıcı güneşten dolayı elini gözüne siper eder-
 ken gölgede kalan tentenin altına geçti.

“Cadının şişesi. Eski insanların yaptığı bir büyü. Geleneksel ola-
 nık şişelerin içi keskin metal nesnelerle, sirke veya idrarla doldu-
 rulardı. Bazen içlerine saç veya ip koyarlardı. İpin, cadının içinde
 kaybolacağı, dolayısıyla da olduğu yerde hapsolacağı bir labirent
 oluşturduğuna inanılırdı. Alice’in onu kıldığını mı söyledin?”

Elimle kendimi yelpazelerken başımı salladım. Hava çok
 sıcak, güneş çok yakındı. Ciğerlerimdeki hava ağırdı. Şö-
 minenin dibinde küllere gömülmüş ayakkabıyı düşündükçe
 kendimi hasta gibi hissediyordum, başım dönüyordu.

“Tanrım, o eski evleri yıkmaları çok yazık,” dedi Bert sağdu-
 yulu bir şekilde. “Bilirsiniz, hepsi tarihle dolu.”

“Ahşap kirişlerin üzerinde birtakım eski işaretler var, mut-
 fakta tavan aşağıya çökmüş, ama zeminine bir göz attım,” dedi
 Sam, “hakiki Cornwall taşı. Yıkım ekibi gelmeden önce kurtar-
 abildiğinizi kurtarmanız lazım.”

“Birkaç eski grafiti yüzünden inşaat işlerini durdurmaz-
 lar,” diye atıldı Fern, yüzü gerçekten öfkeli olduğunu belli edecek
 şekilde kızarmıştı. “Bu paragöz piç kuruları bir an bile düşün-
 meden orayı yerle bir edecekler.”

“Sadece grafiti olduklarını söyleyemezsin Fern.” Sırıtan
 Bert, dişlerini bir kez daha ortaya serdi. “Kötülüğe karşı ko-
 ruyan işaretler. Daha önce eski çiftlik evlerinde benzerlerini
 gördüm. Onlar tarihi açıdan dikkate değer şeyler. O kirişleri
 çıkarıp bir müzeye koymak gerekir.”

Ahşaba yakılarak işlenen küçük kurbağa yavrusu şeklini düşündüm.

Bert'e, "Kötülüğe karşı koruyan işaretler ne içindi?" diye sordum. Sanki yıllardır bu konuda konuşmayı bekliyormuş gibi canlanmış görünüyordu. Bu bana biri kara delikleri açıklamasını istediğinde Oscar'ın birdenbire canlanışını anımsattı. O heyecanı ve coşkuyu tanıyordum.

"İnanç, Mina. İşaretler cadılara ve şeytanlara karşı birer korunmaydı. Etrafına bak, bunu yüzlerce yıl sonra, bugün bile yapıyoruz! Asılı cadı taşları ve selamlayan saksaganlar; bunların bizi kötü şanstan ve kâbuslardan korumasını umut ediyoruz."

"Anne!" Evin içinden Stevie'nin sesi duyuldu. Küçük kızın gölgesini merdivenlerde görebiliyordum. "Ninja Kaplumbağalar başladı!"

"Gitsem iyi olur," dedi Fern, özür dilercesine gülümseyerek. "Bir gün şu kahrolası Ninja Kaplumbağalar'ı pişirip çorba yapacağım. Teşekkürler Bert."

Bert'i sevgiyle yanağından öptü ve bize el salladıktan sonra gitti. Gülümsedim, fakat hemen ardından Sam'in daha da durgunlaştığını, neredeyse acı çektiğini ve düşüncelerinde kaybolduğunu fark ettim. Sadece bulunmayı bekleyen o sarı di-kişli ayakkabıyı –Maggie'nin ayakkabısını– tekrar düşündüm.

ON BEŞ

Hava, sıcaklığın beraberinde taşıdığı eriyen kauçuk ve sıcak kil kokularıyla ağırlaşıyordu. Tabii bir de ince uzun yükselen duman vardı. Sam, ben ve Bert büyük bir sessizlik battaniyesiyle örtülmüş Beacon Evleri'ne doğru yavaş yavaş yürüyorduk. Sokağa çıkma yasağı ve sıcak hava dalgası hakkında sessizce konuşuyorduk. Bert'e Oscar'dan ve yaklaşan düğünümüzden bahsettim, beni tebrik etti. O da bana yetmişinci yaş gününü yeni kutladığından bahsetti ve ona Des O'Connor'a benzediğini söylediğimde gülerek, "Bunu karıma da söylemelisin, çok etkilenir," dedi.

Onun evinin önüne, Webber ailesinin evinin ise hemen yanına geldiğimizde yere tebeşirle çizilmiş işaretlere, kapının önüne adak diye bırakılmış eşyalara bakarken hepimize bir sessizlik çöktü. Bir dilek mumu bırakılmıştı, camının içinde cılız bir şekilde yanıyordu. Bert sıkıntıyla iç çekti.

"Zavallı kız. Ödö kopmuş, dehşete düşmüş olmalı. Umarım ona yardım edebilirsin Mina."

"Mina, cadının şişesini kırmanın Alice'te şiddetli bir psiko-

lojik reaksiyonu tetiklediğini düşünüyor.” Sam üzerinde *sAkIN kOrkMa* yazan tahta perdeye yaslanmış sigara içiyordu. Daha sakın görünüyordu, artık uçurumun kenarından aşağıya bakan birini pek andırmıyordu.

“Ah, bunun psikosomatik bir semptom olduğunu düşünmen ilginç. Zihnin neler yapabildiğini görmek şaşırtıcı. Büyükbabamın Birinci Dünya Savaşı’nda batı cephesinde savaştığını biliyor musun? Metanetli bir adamdı, çok cesur ama çok sessiz biriydi. Geri döndüğünde kulakları çınlıyordu ve sol ayağı topallıyordu, ama en azından evine gelebilmişti. Birçok erkek onun kadar şanslı olamadı. Ölünceye kadar, büyükbabam kendisinin ve taburundaki diğer askerlerin soğuk bir kışın sabahında savaş alanı boyunca yürüyen uzun beyaz saçlı bir melek gördükleri konusunda ısrar etti. Hatta askerlerden biri, “Hey, delirdin mi?” diye ona bağırmış. Fakat melek yürümeye devam etmiş, sanki bir sırra vâkıfmış gibi gülümsemiş. Büyükbabam meleğin çıplak ayaklı olduğunu, onun ilahi bir varlık olduğunu böyle anladıklarını söyledi.”

“Vay canına!”

“Savaştan geriye buna benzer çok hikâye kaldı. Bunlar bir propaganda aracı, moral yükseltici ilahi bir takdir haline geldiler. Melekler, hayalet okçular, alev alev yanan kılıçlar taşıyan atlılar. Fakat büyükbabam ve o sabah onunla birlikte olan doksan asker, gördüklerinin dikenli tellerin, çamurun, cesetlerin arasında ayağında ayakkabı olmadan yürüyen bir koruyucu melek olduğuna İncil’in üzerine yemin ediyordu. Bunu nasıl açıklardın?”

“Açıklamaya çalışmazdım,” diye cevap verdim. “Bu, ortak bilincin bir biçimi, açıklanmaya ihtiyacı yok. İhtiyacı olan şey,

yavaş yavaş sökmektir. Azar azar parçalarına ayrılır, böylece akla yatkın olmaktan yoksunluk gözle görünür hale gelir.”

“Alice’e de yapmaya niyetli olduğun şey bu mu?”

Şömine bacasının içindeki yumuşak kazıma sesini düşündüm.

“Belki. Fakat bu kasaba yardımcı olmuyor. Cadı taşları, kötülüğe karşı koruyan işaretler... Banathel’in cadılarla gerçek bir sorunu var, öyle değil mi?”

Bert yumuşak bir şekilde güldü. “Bir zamanlar, belki. Eğer eski hikâyeler doğruysa, cadıları buraya çeken Şeytan’dı. Buranın yaklaşık bir buçuk kilometre batısında çember şeklinde dizilmiş taşlar var, Şabat’ta dans ettiği için taşa çevrilen bir cadılar meclisi olduğu söyleniyor. On üç cadı kadın için on üç taş. Biz çocukken parlak ve güneşli günlerde bile oradan hep uzak tutulduk. O taşlarda bir... çöküklük var sanırım. İnsana böyle hissettiren bazı yerler vardır, değil mi? Sanki onlarda bir nahiflik, gerçek dışı bir şey varmış gibi.”

Tanner’s Sıra Evleri’ndeki evi düşünüp başımı salladım. “Sen tarihçi misin Bert?”

Biraz mahcup olmuş bir şekilde güldü. “Tanrım, hayır. Ben en iyisinden bir amatörüm. Soy araştırmasına merak saldıgımda o konuyla da amatörce ilgilendim. İnsanlar ve yerler sıklıkla birbirleriyle bağlantılıdır, bu yüzden birini araştırmak doğal olarak diğerine bakmaya da sebep oluyor diye düşünüyorum.”

Bert dönüp evine baktı ve iç çekti. Bahçe temiz ve düzenliydi, derli topluydu, çim koyu yeşil gözükecek kadar kısa kesilmişti.

“Gidip Mary’nin nasıl olduğuna baksam iyi olur. Karım, Ste-

vie'nin eve gelmesinden hoşlanır –çocukların arkadaşlığından her zaman zevk almıştır– fakat artık bu onu tüketiyor.”

“Sizin kendi çocuğunuz var mı Bert?”

“Hayır. Biz her zaman sahipsizleri ve kimsesizleri sahiplendik. Bu günlerde Mary'nin hâstalığı ve benim iyice azan artritimi sebebiyle bu pek de kolay değil ama hallediyoruz. Çocuklarla ev doluyor.”

Bir an için suratı asıldı, derin düşüncelere daldı. Hayatını birlikte geçirdiğin, sevgini ve huzurunu paylaştığın insanın gözünün önünde eriyip gitmesini izlemenin nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordum. Bu yavaş yavaş çiçeklenen yumuşak bir acı olmalıydı. Çiçekler ve dikenler.

Bert'in bahçeden geçip ön kapıya doğru yürüyüşünü, sonra da içeri girişini izledim. Kapıyı kapatırken Sam'e ve bana el salladı. Sonra kafamı arkaya atıp gökyüzüne baktım. Yükseklerden bir uçak yavaşça geçiyor, ardında çizgi halinde buhardan oluşan beyaz bir bulut bırakıyordu. Onu bir süre izlerken Girit'i, ebabil kuşu yuvalarını, sarı elbiseyi, bir fotoğraftan bana ulaşan ve ağzı sanki, *Bana buzdan bahset*, der gibi aralık duran ölmüş erkek kardeşimi düşündüm.

ON ALTI

Mutfak masasının üzerinde büyük bir parça donuk et duruyordu, streçle sımsıkı sarılmıştı; bir hayvanın bacağıydı. Bir but. Lisa'nın dediğine göre bunları Paul iş yerinden getiriyordu. Arka bacak bilek eklemleri, yanaklar, döşler, gevşek ve pembe domuz burunları. But koyu bir pembe renkteydi, yağı mermer desenini oluşturmuştu. O kadar sıkı sarılmıştı ki eriyen kanın strecin hemen altında birikintiler oluşturduğunu görebiliyordum. Sam onu masadan kaldırdı, böylece paketini açtığım cadı şişesinin kırık parçalarını masaya yaydım. Ev sessizdi, ufaklıklar salondaydı, Paul isteydi.

Sam dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla üzerime doğru eğilerek, "Alice'e bundan bahsedecek miyiz?" diye sordu.

Kalın mavi cam parçalarından birini elime alıp ışığa tuttum.

"Evet. Bunu buraya getirme amacım da bu zaten. Böylece bunun fiziki bir nesneden başka bir şey olmadığını kendi görebilecek."

"Kırık bir sidikli şişe ve balmumu. Belli ki nasıl güzel vakit geçireceğimizi iyi biliyoruz, ha?"

“Şşşt,” dedim yumuşak bir şekilde. Cam parçasını parmaklarımın arasında çevirerek konsantre oldum. Cam eskiydi ve kabartmalıydı, kırık şişe ağzında bazı kabartma harfler hâlâ görünür durumdaydı.

“Başka kimler şişeye işer, biliyor musun? Kamyon şoförleri. Sarhoş veletler.” Sam sırttı, küçük balmumu toplarından birini almak için uzanırken gözüne giren duman yüzünden gözlerini kıstı. Üzerine koku keselerindeki gibi delikler açılmıştı, ama avucunun içinde en fazla bir kiraz büyüklüğündeydi.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Şişenin yan tarafına yapıştırılmıştı. Onlardan birkaç tane var, bak.”

Sam elindeki balmumunu başparmağının tırnağıyla hafifçe kazıyarak inceledi.

“Tüm bu delikler vudu büyücülüğüne benziyor. Belki bir çeşit lanettir. İçinde ne var?”

Başımı ani bir hareketle yukarı kaldırdım. Balmumu toplarının içlerinde bir şeyi sakladıklarını hiç düşünmemiştim. O tuhaf hissi tekrar duydum, boğazıma pamuk tıkanmış gibiydi.

“Yapma!” dedim.

“Neyi yapmayayım?” diye sordu Sam.

“Onu elinden bırak. Sakın açma.”

“Neden açmayayım?”

Ona, *bilmiyorum*, demek istiyordum. Bu sadece bir histi. Denizdeyken korkutucu ve ölümcül karanlığın dipsizmiş gibi gelen derinliğinin üzerinde bacakların daireler çizdiği o soğuk noktasında hissedilene benzer kötü bir duyguydu. Tanner’s Sıra Evleri’ndeki evde şömine bacasının altında durduğumda

ve o küçük ayakkabıyı kurumun içinde gördüğümde de aynı duyguyu hissetmiştim. *Çünkü bu bir tuzaktı.*

O esnada mutfağın kapısı açıldı. Lisa ellerini önde birleştirmiş bir şekilde eşikte duruyordu, yüzü gergindi. Bakışları beni geçip Sam'e odaklandı. Hoşnutsuzlukla sıkılmış dudakları titriyordu.

"Bir sorun var," dedi.

* * *

Dışarıdaki iki genci tanıımıyordum ama yuvarlak yüzü evin üst katındaki pencerelere dönük olan, koyu renk kıvrırcık saçlı ve uzun kirpikli kızı biliyordum; onun fotoğrafını Alice'in odasında görmüştüm.

Perdelerin arasındaki boşluktan dışarı bakarken, "Bu, Vicky Matherson!" dedim. "Bu o! Alice'in arkadaşı!"

"Alice'in arkadaşı mı?" Sam kollarını kavuşturmuş bir vaziyette cama doğru yaklaştı.

"Alice'in *arkadaşıydı*," diye düzelttim. "Alice'e numara çekip onu Tanner's Sıra Evleri'ne getirten ve şişeyi bacanın içinden çıkarttıran, o kız. Bu olaydan önce her zaman her yere beraber gidiyorlarmış."

Sam, arkadaki loş oturma odasında bir koluyla Tamsin'i, diğer koluyla da Billy'yi koruması altına almış olan Lisa'ya dönüp baktı.

Sam, "Alice nerede?" diye sorduğunda, Lisa tavanı işaret etti.

"Yukarıda. Bütün gün odasından çıkmadı."

Bahçe kapısının hemen dışında toplanmış başka insanlar da vardı. Biri maytap patlatıyordu, diğerleri de çığlık çığlığa teza-

hürat yapıyordu. Caddenin aşağısında, biraz uzaktaki bir arabada müzik çalıyordu, boğuk bas sesi kalp atışı gibiydi, öfkeli ve kirli. Bir düşmanlık çatırtısı hissediyordum. Bu öncekiler gibi değildi. Bu insanlar Alice'in kutsal olduğunu falan düşünmüyordu. Sam'le birbirimize baktık.

Dışarıda bir maytap daha patlarken Sam başını arkaya çevirip, "Lisa, çocukları yukarı çıkar," dedi. Vicky'nin yanındaki çocuklardan birinin üzerinde ŞANSINA KÜS yazan bir yelek vardı ve zayıf, yetersiz beslenmiş bir görünüme sahipti. On sekiz yaşında olabilirdi, hatta belki yirmi, diğerlerinden büyük olduğu belliydi. Zalim görünüşlüydü. Diğer çocuğun saçları neredeyse sıfır numara kesilmişti ve düz, ifadesiz yüz hatlarına sahipti. İnce, belli belirsiz bir bıyığı vardı. "Süpürge nereye gidiyor Alice?" diye bağırırken sesi kalın ve tehditkârdı.

Şansına Küs, pantolonunun ağını avuçlarken bağırıyordu. "Bende onun binebileceği bir süpürge sapı var!" Alaycı kahkahalar dalga dalga yayılıyordu. Vicky etrafına bakınıyordu, kolunu kaldırmadan hemen önce elinde yuvarlak, beyaz bir şey olduğunu gördüm. İlk başta bunun bir taş –belki bir cadı taşı– olduğunu düşündüm, ama elindekini eve fırlattığında bunun yumurta olduğunu fark ettim. Islak, çirkin bir sesle cama çarptı. Daha fazla yuhalama duyuldu. Yapışkan yumurta sarısı camdan damlıyordu.

Adrenalinin yol açtığı aşırı heyecanı karnımda hissederek Sam'e, "Ne istiyorlar?" diye sordum.

"Mina, dinle. Yapmamız gereken... ah, *kahretsin!*" Sam aniden dikleşti, bakışları omzumun üzerinden koridora doğru yöneldi. "Hayır! Alice! Olduğun yerde kal! Oraya gitme!"

Alice merdivenin başında belirdi. Onun aşağı indiğini iki-

miz de duymamıştık. Sanki üzerinde o bol tişört ve kot şortla birdenbire orada maddeleşmiş gibiydi. *Çatırt!* Ön kapıya bir başka yumurta fırlatıldı.

“Alice?”

Bize dönüp bakmadı ama tüm dişlerini ortaya serecek şekilde gülümsüyordu. Geriye çekilmiş dudakları ıslaktı. Yüzünün üst yarısının ifadesi değişmiyordu; bakışları sertti, düz ve bomboştu. Gülümseyişi gözlerine yansımamıştı. Bunu görünce insanın derisi çekiliyordu. Belkemiğimi soğuk bir şey sıkıyormuş gibi hissediyordum. Dışarıdakiler onun ismiyle tezahürat yapmaya başladılar: “*Aaa-lis! Aaa-lis! Aaa-lis!*” Sam, Alice’e doğru döndü ama tereddütte kaldı. Belki o da bu boş bakışları görüp benim gibi korkmuştu. Daha fazla yumurta fırlatıldıkça peş peşe çatırdamalar duyuldu. Verandanın dışına bırakılmış adaklar, yumurtaların darbeleriyle kukalar gibi devrildi. Çatlamış camın içindeki mum yuvarlanırken söndü. Biri ayaklarını yere vurarak tezahürat yaptı. O kalın sesi tekrar duydum, zorlukla kontrol edilen bir hezeyanla çatallı çıkıyordu: “Onu dikenli telle sarın, saçınızı ateşe vermeye geliyor!”

Vicky kıkır kıkır gülüyordu, kafası sıfır numara olanın omuzlarına çıktığında elbisesi belinin etrafına toplandı. Alice’e seslenmek için döndüm ama o elini kaldırmış, çoktan ön kapıya doğru yürüyordu bile.

ON YEDİ

Sam'i itip Alice'in peşinden bahçeye çıktığımda sıcak hava yüzüme çarptı. Alice'in ayakları çıplaktı ve altın rengi saçları, atkuyruğundan tutkulu Leydi Godiva'ninkiler gibi dökülmüş-tü. Gençlerin oluşturduğu kalabalık –tek bir bakışla bir düzi-neden fazla oldukları söylenebilirdi– Alice kapıdan dışarı adı-mını atarken yuhalıyor, bağılıyor, ıslık çalıyordu. Sesler sarsıcı ve tahrik ediciydi. Alice'in geri çekilmesini veya belki arkasını dönüp içeri koşmasını bekledim ama ikisini de yapmadı. Ora-da öylece durup olan biteni özömsüyordu, yüzü ise boş bakan kansız bir maske gibiydi. O boş ifadeyi gördüğüme neredey-se seviniyordum. Ne olursa olsun, o korkunç gülümsemeden daha iyiydi.

“Alice, içeri gel!” dedim ona. Omuzlarını sıkı sıkı tuttum, böylece bana bakmaya zorlandı. “Tam olarak onların yapmanı istedikleri şeyi yapıyorsun. Bunu görmezden gelmelisin.”

Gözleri cam gibiydi ve ilk yumurta ona çarpıp etrafa saçıl-dığında irkilip gözleri kırpışmadı bile. Bunun nasıl olduğunu neredeyse ağır çekimde gördüm; yumurta akının sıçrayışı,

Alice'in omzunun sarsılışı, Vicky'nin yüzünde beliren o hastalıklı ve şaşırtıcı gülümseme.

"Senin ne olduğunu biliyoruz!" Vicky çığlık çığlığa bağıırıyordu. Sarf ettiği efor sebebiyle yüzü kaba ve kasılıydı. "Senin ne olduğunu biliyoruz Alice Webber!"

Ardından bir yumurta, bir yumurta daha. O müzik de devam ediyordu. *Dum, dum, dum*. Yolun daha da aşağısında birkaç komşu kapılarını açıp baktılar, muhtemelen tüm bu karmaşanın ne olduğunu anlamak istiyorlardı. Bir yumurta doğrudan Alice'in göğsüne isabet ederek onu arkaya sendeletti. Ben de yanında olduğum için yumurtalardan nasibimi almış bir haldeydim. Üstüme sıçrayan yumurta sarıları yapış yapıştı ve ip gibi akıyordu. Vicky avazı çıktığı kadar iğrenç bir şekilde kahkaha atıyordu, ellerini yukarı kaldırmıştı. Alice'in kolunu sıkıca tuttuğumda teninin ne kadar soğuk olduğuna hayret ettim, tıpkı ıslak çimentoyu kavramak gibiydi. Bir eşek arısı Alice'in eline kondu, parmak eklemleri boyunca yürüdü. Alice beni görmezden gelip öne doğru birkaç adım attığında ayaklarının altında yumurta kabukları çatırdadı.

Vicky iğrenç seslerle genzinden ağzının içine topladığı balgamı V şeklinde açtığı parmaklarının arasından nişan alarak Alice'e tükürdü ve vahşi bir şekilde gülerken yaptığına onay almak için etrafına baktı. Şansına Küs tekrar ortaya çıktı, sigarası kulağının arkasındaydı, eli de pantolonunun önünde. Saldırgan biriydi ama bunların hepsi gösteriş içindi: kabadayı gibi kasılarak yürümek, kendini beğenmiş alaycılık, kafanın şu gagalama hareketi. Bunu onun yaşındaki çocuklarda daha önce de görmüştüm. Deneyimime göre, içlerinde kristal kadar sert ve parlak bir korku damarı dolaşıyordu.

Tüm bu karmaşada sesimi duyurabilmek için kararlılıkla, “Alice!” dedim. “Alice, gel! İçeri gir!”

Fakat o korkunç gülümseme yüzünde yeniden belirdi, gözleri tamamen ifadesizdi. Beni duymuyordu. Venüs kadar soğuk ve uzaktı. Bir an için onun konuştuğunu zannettim – omuzlarının seğirişini, dudaklarının yavaş hareketini görebiliyordum– ama duyduğum ses kalın ve ağırdı, ağzında geveliyordu. Şeker pekmeziyle dolu bir boğazla konuşuyor gibiydi. Bu çıkaramadığım bir dildi, belki Cermen dillerine aitti. Kelimeler dalga dalga yayılıyordu, suyun üzerindeki yağ gibiydi, kasvetli ve kirli. Bu içimi buz gibi ama bilinmez bir şeyle doldurdu, boğazımın arkasında safranın acılığını aldım.

“Alice...” Ondan merhamet diliyordum, sesim yüksek ve bir gitar teli kadar gergindi, ona ne için yalvardığımı bilmiyordum ama korkunç bir şeyin geldiğinin farkındaydım, bunu çok iyi biliyordum ve onu durdurmak istiyordum. “Alice, yapma...”

Fakat o esnada Vicky birdenbire sıfır numaranın omuzlarından yok oldu. Sanki silahla vurulmuş gibi büyük bir güçle düşüp korkunç bir gümbürtüyle yere çarparken onu izledim. Herkes birdenbire donup kaldı, başlar kocaman açılmış gözlerle Vicky’ye döndü. Bahçe kapısına doğru koşup hemen kaldırıma fırladım ve yoğun kalabalığı yararak Vicky’nin yolda kas seğirmeleriyle titreyerek yattığı yere ulaştım. Tişörtünün yakası yırtılmıştı. Arkamdaki çocuklardan biri gülmeye başladı. Bu tıknefes, hafiften histerik bir gülüştü ve ona katılan kimse olmayınca sustu.

Vicky’nin yanında diz çöktüm. Bunu yapan tek kişi bendim. Görünüşe göre kimse ona yaklaşmak istemiyordu. Etrafımızdaki kalabalık neredeyse aynı şekilde hareket ederek geriye

çekildi, gözler iç rahatlatma amacıyla birbirini aradı. Vicky yere çarptığında elinde yumurta tutuyor olmalıydı, çünkü kaldırımın her yeri ve buklelerinin içi yumurta kabuklarıyla doluydu. İlk önce yere düştüğünde kafatası bir porselen gibi paramparça olduğu için bunların kemik kırıntıları olduğunu düşünüp midem kalkmıştı. Yerdeki sıcak ve yapışkan zift, dizlerime batıyordu. Vicky elini boğazına götürdü. Bir ses çıkardı: “Urrrk. Urrrk.” Sanki bir fok balığı gibiydi. Sanki gargara yapıyor gibiydi. Sırtı kamburlaştı, ayaklarını yere vurmaya başladı. Çocuklardan biri soru sorar gibi, “Vicks?” diyerek onun adını söyledi. Çocuğun sesi pek çıkmıyordu, korkmuştu ve çok temkinliydi. Bu Şansına Küs müydü yoksa diğeri miydi, bilmiyordum. Hepsi de sanki gözlerine inanamıyorlarmış gibi Vicky’ye merakla bakıyorlardı.

Vicky’nin dudakları morarıyordu. Tişörtünün yakasına yapışıp sanki ondan kurtulmak istermiş gibi çekiştiriyordu. Büküyor, ona karşı koyuyordu ama tek yapabildiği topuklarını çok sert bir şekilde yola vurmaktı, bu yüzden topuğu kanamaya başladı. Gözleri yuvalarından fırladı. Ayakkabılarından biri ayağından çıkmıştı, bir iki metre ileride duruyordu.

“Alice, ambulans çağır! Alice!”

Sesim sanki bana ait değilmiş gibiydi. Gerginlikten dolayı ince ve bitkindi. Bütün bu insanların durup izlemesi ve hiçbir şey yapmaması beni çileden çıkarıyordu. Kızın ölmek üzere olduğunu göremiyorlar mıydı?

“Ambulans çağırın! Biri ambulans çağırsın!”

Yer değiştirerek arkamdaki kalabalığa dönüp ellerimi onlara doğru uzattım. Çoğu yüzlerini yana çevirdi. Bunu yapmayanlar da dehşetten gözlerini koskocaman açmış bir halde duru-

yordu. Onları suçlamıyordum. Şansına K s' n güldüğünü san-
mıştım ama sonra g lmediğini fark ettim, elbette böyle bir şey
yapmıyordu. O ağlıyordu. Uzun bir yırtılma sesi duyduğumda
Vicky'nin üzerindeki tişörtün yakasını şiddetli bir şekilde yırt-
tıp ikiye ayırdığını gördüm. Altındaki s tyen askısı, altın bir
St. Christopher kolyesinin ışıltısı gözüme ilişti. Kendini boğ-
mak istermiş gibi iki eliyle boğazına sarılmıştı, gözleri  are-
sizce beni arıyordu. Ağzından hiç ses çıkmıyordu. Öyle koyu
gözleri vardı ki mürekkep lekelerine benziyordu. *Zavallı Vicky*,
diye düşünüyordum sımsıkı kenetli çenesini parmaklarımın
yardımıyla açmaya ve ağzına bakmaya çalışırken. O ana kadar
insanlar uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bunun bir parçası olmak
istemeditler, bunun için onları suçlamıyordum. Vicky'nin bo-
ğazı sanki oraya bir şey sıkışmış gibi şişti, dili mutfak tezgâhı-
nın üstündeki strece sarılmış but parçasını hatırlatan şişman
ve ıslak bir dilimdi. Alice'in "*cadının dilinin siyah olduğunu*"
söyleyişini düşündüm, o an midem bulandı, her yanım buz
kesti. Vicky'nin bütün yüzü kapkara kesildi, neredeyse mor-
du. Ona bir daha baktığımda Vicky artık beni görmüyordu.
Gözleri gitmişti, göz kapaklarının yukarısına, kafasının içine
dönmüştü.

ON SEKİZ

Ertesi sabah bir ıglık kadar hırçın olan parlak güneş ışığına uyandım. Saatime bakılırsa epey geç olmuştı; on bire geliyordu. Neredeyse on iki saat uyumuştum. Aşağıda radyo çalıyordu ve birbirine sürten bıçakların seslerini duyabiliyordum. Banyoya gidip doğum kontrol hapımı bir avuç suyla yutarken omuzlarımda düğüm düğüm olmuş gerginliği hissettim. Dn olanlar yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydım. Vicky'nin sanki görünmeyen eller tarafından o çocuğun omuzlarından hızla geriye itilmiş gibi yere düşüşü. Görüntüleri aklımdan çıkaramıyordum, slayt gösterisi gibi capcanlı bir şekilde gözlerimin önünden geçiyordu: Alice'in parmaklarında yürüyen eşek arısı, Vicky'nin saçlarının kıvrımlarının arasına girmiş yumurta kabukları, Şansına Ks'n açık kalan ağızının korkuyla titreyişi. Tüm bu yaşananlarda patlamaya hazır hissettiren bir şeyler vardı, sanki tutuşturulmuş bir alev gibi. Yine de bugün cadde boştu. Tts yakılmıyordu, ÖLÜYE DİLİNİ VER pankartı açan yoktu, dertli görünen insanlardan oluşn küçük kalabalık yoktu. Bu biraz da olsa rahatlatıcıydı. Buradan uzak

durmalarını umuyordum. Geçen akşam acil durum araçlarının mavi ışıklarının dışarıda yanıp sönmesine, gökyüzünde hilalin kemik beyazlığında parlamasına rağmen Alice sessizce yatağına gitmişti. Bir elimde diktafonla odasının kapısını tıktığımda bana seslenip onu yalnız bırakmamı istemişti.

Aşağı inip ön kapıyı ihtiyatlı bir şekilde açtım ve öğlenin yüksek ısısında etrafa göz attım. Her gün biraz daha inşa edilen küçük mabet ortadan kaldırılmıştı ama alt katın pencerelerine atılmış yumurtalar tabakalar halinde kurumuş vaziyette duruyordu. Mutfakta, kapalı kapının ardında radyonun yumuşak sesini duyabiliyordum. *Belki içerideki Sam'dir, parmaklarının arasını sarartan sigarasını içiyordur, çay da fazla demlenmiştir,* diye düşündüm. Bunu umuyordum. Konuşabileceğim birine ihtiyacım vardı. Moralim biraz da olsa düzelmişti.

* * *

İlk başta, neye baktığımdan emin olamadım. Mutfak masasının üzerinde damarlarla kaplı pembe etlerden oluşan küçük öbekler vardı. Kırmızı taç yaprakları gibi yarılıp açılmışlar, derinleştikçe mora dönüyorlardı. Altlarındaki gazete kâğıdı kanla pembeye boyanmıştı.

“Tavşan,” dedi Paul bana bakmadan. Tıpkı büyükbabamın yaptığı gibi, arka basamakta bıçaklarını bileyerek taş üzerinde gezdiriyordu. “Derilerini yüzdüm ve bacakları kesip aldım. Kürk temiz çıkar, tıpkı muzı soymak gibidir.”

Ayağa kalkıp bana kısık ve ciddi gözlerle baktı. Üzerinde gömlek yoktu, göğsündeki kıllar yumuşaktı ve hayvan tüyleri kadar koyuydu. Yorgun görünüyordu, vardiyası yeni mi bitti

acaba diye merak ediyordum. Öyleyse, işini de eve getirmiş gibi görünüyordu. Mide bulantısıyla geçirdim.

“Herkes nerede?”

“Lisa ufaklıkları kendi annesiyle babasının evine götürdü. Onların buradan bir süre uzak kalmalarının en iyisi olacağını düşündük. Sam yeşil alana gitti, içine işenmemiş bir telefon kulübesi bulma derdinde sanırım. Hastaneyi aramaya çalışacaktı.”

“Vicky’yle ilgili mi?”

“Biliyor musun, o kızı eve çaya davet ederdik ve bu hiç de uzun zaman önce değildi. Vicky tatlı bir çocuktü, her zaman kibardı. Lütfen ve teşekkür ederim sözleri ağzından düşmezdi. Lisa ona isimlerimizi kullanması konusunda ne kadar ısrar ederse etsin bize Bay ve Bayan Webber derdi. O ve Alice aynı doğumevinde iki gün arayla doğdular. Bazı kızların içinde şeytan var.”

“Ya Alice? O iyi mi?”

“Sen söyle. Uzman olan sensin.” Paul gergin bir şekilde gülmüsedü.

“Bir fikir oluşturacak kadar uzun süredir burada bulunmuyorum Paul.”

Paul burnundan horultu çıkararak güldü.

“Peki, bir tahminde bulunacak kadar uzun süredir burada mısın?”

Gözlerimi dikip ona baktım, havadaki kan kokusu yoğundu. Ses tonuna bakılacak olursa sanki bir şekilde bana sataşıyormuş gibiydi.

“Ah, tamam o halde. Benim fikrime göre Alice’te bir duygusal kopukluk seviyesi görüyorum. Kesinlikle çarpık bir

gerçeklik algısı var.” Önceki gün Alice’in Vicky’ye bakışını, o duygusuz gülümsemesini düşündüm. “Daha fazla bir şey söylemeden önce onu tam anlamıyla değerlendirmek istiyorum.”

“Şimdi bana bunları tercüme edebilir misin?” Paul gülümsemiş ama bu gergin ve küstahça bir gülümsemeydi. Ona büyüklük tasladığımı düşünüyor olmalıydı.

“Demek istediğim, Alice hayal dünyasında yaşıyor.”

“Ha. Şu cadı.”

Bir kalp atışı.

“O da bunun bir parçası, evet.”

“Diğer parça nedir?”

Rahatsız bir şekilde kımıldandım.

“Alice’te gördüğüm bazı semptomların –içe kapanmanın, işgalci düşüncelerin, hatta halüsinasyonların– çocukluktaki bir travmaya izi sürülebilir. Onu etkilemiş olabilecek herhangi bir şey aklına geliyor mu Paul?”

Bana uzun bir süre baktı, elindeki bıçağın ucunda kan toplanıyordu. Kandamlasının şişip tombullaşmasını ve bıçağın ucundan aşağı sarkarak sallanmasını hipnotize olmuş bir şekilde seyrediyordum.

“Ne söylemeye çalışıyorsun Mina? Kendi çocuklarımı koruyamadığımı mı?”

Çok sessiz, çok ölçülü soruyordu. Sesindeki hafif titreme bana onun öfkesini kontrol altında tutmak için ne kadar çabaladığını anlatmaya yetiyordu.

“Elbette hayır,” dedim, Tanner’s Sıra Evleri’ndeki evi ve Alice’in arkadaşlarının avazları çıktığı kadar histeriyle kahkaha attıklarını düşünerek. “Fakat çocuklarının ne yaptığını her zaman bilemeyebilirsin, özellikle de ergenlerin.”

Paul söylediğimi sessizce düşündü, ardından homurdanarak bıçağı kanlı bir beze sildi.

“Hah. O halde sen cadılara inanmıyorsun, öyle mi Mina?”

“Evet.”

Gözlerim masanın üzerindeki kanlı, her yerinde yağ olan küçük kadavralara döndü. Birinin üzerine karasinek kondu ve Paul ona tembelce vurdu.

“Nişanlının ne iş yaptığını söylemiştin?”

“O bir araştırmacı.”

“Ne araştırmacısı?”

“Uzay.”

“Öyle mi? Nişanlın bir tavşanın derisini yüzebilir mi?”

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

“Hayır.”

“Lisa’nın büyükannesi ona hep becerikli bir adamla evlenmesini söylemiş. Bir engerek kadar taciz edici bir kadındı ama bu konuda haklıydı.” Derisi yüzülmüş tavşanlardan birinin arka ayağını kaldırdı. “Sana bir tane şanslı tavşan ayağı ayırmamı ister misin?”

“Bu yanlış bir kanı. Eski Kelt geleneğinde söz konusu hayvan yabani tavşandı.”

“Öyle mi? Hah. Ailemdeki herkes yabani tavşan avcısıydı. Hepsi de kullandıkları av köpeklerine benziyorlardı, sanki yeterince yiyecekleri yokmuş gibi deri, kemik ve dişlerden ibaretlerdi. O yabani tavşanlar o kadar korkuyorlardı ki bazen kalpleri defolu bir conta gibi patlıyordu. Bana pek şanslılarmış gibi gelmiyor.”

Ter tenimi ısıyor, gözlerime batıyordu. Buradaki koku pıhtılaşıyor, yağlanıyordu.

“Sanırım değillermiş.”

“Yabani tavşanlar hakkında hikâyeler duyduğumu hatırlıyorum. Onlar şekil değiştirmiş cadıların ve tekrar cadı vücutlarına geri dönememişler. Belki nasıl dönüőeceklerini unutmuşlardır. Belki de sadece vahşi yaşamı sevdiler. Hızlı koşmak, kavga etmek, ay ışığında sevişmek. Ha! Umursamazdım.”

Paul başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde baş döndürücü bir şeyin parıltısını gördüm; belki şehvetti, belki de arzu. Göz bebekleri büyümüş ve şiş gibi görünüyordu. Alice’in, “*Keşim yeri beyne kötü bir şekilde zarar verir,*” deyişini düşündüm ve nabzım kapana kısılmış bir güve gibi çırpınsa, dişlerim sıkılı olsa da bakışlarımı onunkinden kaçırmamak için sıkıca duruyordum.

“Buranın halkı, cadılara inanır Mina. Bu kasaba cadıların kemiklerinin üzerine kurulu. Eskiden anlatılan hikâyelere bakersan, cadı kanı Banathel’in oluklarından akıyordu ve katran kadar siyahtı.” Paul en yakınındaki küçük, başsız bedenlerden birini kaldırıp işaret ve orta parmaklarını karnındaki kanlı yarığa soktu. Yüzümü buruşturdum. “Matthew Hopkins’in kim olduğunu biliyor musun?”

“*Cadı avcısı general,*” dedim. “Üniversitede onu kısaca işledik. Cadı avları ve kitlesel panikle paralellik gösteriyor, gerçi ‘cadı avcısı’ deyip geçmek, yaptıklarının yanında çok hafif kalır, değil mi? Kadınlara işkence etti. Başka bir şey değil.”

“Sanırım böyle söylenebilir. Fakat o doğru şeyi yaptığını düşündü, öyle değil mi?”

“Kimin için doğru?”

“Toplum için. Tanrı için. O korktu, çok fazla insan da korkmuştu. Batıl inançlar dine ve akla hükmetti. İnsanların *yatış-*

tırılmaya ihtiyacı vardı.” Bıçağının kanlı ucunu dudaklarının hizasına kaldırdı ve korkutucu bir an boyunca onun bıçağın ucunu yalayacağına o kadar emindim ki.

“Korku kontrolden çıktığında neler olduğunu dün gördün. İnsanlar incinir,” dedi.

“Fakat tüm bu batıl inançlar sadece efsaneyi beslemeye yarıyor. Eminim ki bunu görüyorsunuz?”

Paul bir an için sessiz kaldı, parmaklarını etin yırtılma sesiyle birlikte daha da derinlere soktu, kıvrılmış bağırsakların karmaşasıyla yağlı ve kaygan kemiğin görüntüsünü ortaya serdi. Tavşanın vücudundan iç organlarını çekerken benim de midem yavaşça kalktı.

“Kızlarıma tavşan derisini yüzmeyi öğrettim. Billy biraz daha büyüdüğünde ona hepsini öğreteceğim. Öğrenmeleri lazım. Tiksinen, hemen midesi bulanana biri olmanın bir anlamı yok. Avarelik etmenin de bir anlamı yok. Bir hayvanı öldürürken, içini temizlerken, derisini yüzerken gözlerinin içine bakamıyorsan, o zaman onu yemeye de hakkın yok.”

Paul’un şakağından bir damla ter aktı.

“Bunu işimin ilk gününde öğrendim. İkinci gün de her gün işi nasıl yaptıklarını öğrendim. Bu işin sırrının ne olduğunu biliyor musun?”

Ona bilmediğimi söyledim. Hayal bile edemiyordum.

“Düşüncelerimizi bir kutuya koyuyoruz. Bunu yapmak zorundayız. Tek yolu bu. Bu ciddi bir iş, eller için de beyin için de çok zor. Bunu herkes yapamaz. Koskocaman adamların – ve her zaman adamlar olur, inan bana– hiçbir şey söylemeden birden dönüp gittiklerini, kapıdan çıktıklarını gördüm. Hemen arabalarına binerler, büyük kapılardan geçerler, kan

hâlâ botlarından damlasa bile arkalarına bakmazlar. Korkmuş insanlar tuhaf şeyler yaparlar. Bende Terry adında bir çocuk vardı ve on yedi yaşından büyük olması mümkün değildi. Ford Escort arabası vardı. O araba onun gururuydu, neşesiydi. Terry hep şakalar yapar, benimle uğraşırdı. Bir keresinde sefertasıma inek dili koymuş, bir baktım yeşil salatanın üzerinde koca pembe bir solucan gibi yatıyor. Terry de aptal gibi kendi yaptığına güldü.”

Bu hikâyenin nereye gittiğini görebildiğimi hastalıklı bir dehşetle fark ettim, fakat Paul artık ivme kazanmıştı. Bir tavşanın içinden parlak bir kese çıkardı –belki karaciğer ya da böbrek– ve onu ayağının dibindeki kovaya attı. Islak bir şaplak sesi çıktı.

“Bir sabah onu ofiste bulduğumda Terry bir aydır kesim yerinde çalışıyordu. Yüzü kâğıt kadar beyazdı. Elinin tersiyle ağzını tekrar tekrar siliyordu ta ki ben elini tutup ona mâni olana kadar. Dudakları sanki bütün deriyi yüzmüş gibi kanıyordu, pespembeydi. Ona sorunun ne olduğunu sordum. ‘Sorun koku Paul, kokudan kurtulamıyorum,’ dedi. Ne demek istediğini elbette çok iyi biliyordum. Orada bir süre çalışırsın ve kokuya alışırsın ama her zaman oradadır, çürümüş ve tatlı, tıpkı...”

“Badem ezmesi gibi,” dedim duygusuz bir şekilde. Paul’la ilk tanıştığım da ve dün Alice’in odasında bir daha karşılaştığım o mide bulandırıcı kokuyu düşündüm. Tanner’s Sıra Evleri’ndeki eski evin içindeki şömine de öyle kokuyordu; sıcak demir ve çürüyen domuz. Tatlı ve bakırımsı. Gerçek korku böyle kokardı, yakın plan ve içgüdüsel.

“Terry kokudan kurtulmak için her şeyi denediğini söyledi. Hatta şu şeyden de birkaç tane almış –ne deniyordu ona–

karbolik sabun, hastanelerde kullandıklarından. Tırnak fırçasıyla tenini kanatıncaya kadar o sabunla ovalamış. Kıyafetleri yıkandıktan sonra bile kokuyormuş. Bir sabah uyandığında, sanki vücudundan sızıyormuş gibi tüm odanın öyle koktuğunu fark etmiş. Fakat en kötüsü, dediğine göre, artık yiyecekleri de aynı tadı vermeye başlamış. Her şey çok tatlı ve çürümüş gibiymiş. Elmadan bir ısırık alıyormuş ve ağzına gelen tek tat, kesimhane yeriymiş. ‘Bu koku peşimi bırakmıyor,’ dedi bana ve o sabah Terry Jenkins’in yüzünde gördüğüm korku dolu bakışı daha önce hiç görmemiştim. Ona eve gitmesini söyleyecektim ama benden önce davrandı ve çıkış ihbarını hemen orada verdi. İyi çocuk, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu iş sana geri kalanımıza yaptığı şeyi yapmadan önce sen çıktın. Bizi ise uyuşturdu.”

Bıçağın ucuyla minik bir tavşan kalbini çıkarırken onu seyrettim; kalp bir morluk kadar koyu renkti, Paul onu bir tabağa attı. Karasinekler zayıf, uykulu bir vızıldamayla kalbin üzerine üşüştü.

“Terry binadan *çıktı* ve doğru arabasına bindi. Fakat gitmemiş. Onu ancak o akşam, kapılar kilitlenmeden az önce buldular. Bir kola kutusu parçasının keskin kenarıyla bileklerini kesmiş. O kadar kan akmış ki ayaklarını koyduğu boşluk kan gölüne dönmüş. Terry’nin gururu ve neşesi olan, alabilmek için deli gibi para biriktirdiği araba çekiciyle götürülüp hurdada ezildi ve sonu böyle oldu. *Terry’nin* sonu da böyle oldu. Problem şuydu Mina, Terry duyguları ve düşünceleri zihninin farklı bölümlerinde tutmayı nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunu daha önce duymuş muydun? ‘Duyguları ve düşünceleri zihninin farklı bölümlerinde tutmayı?’”

“Psikolojide bu bir savunma mekanizması olarak tanımlanır.”

Paul başını hafifçe iki yana sallayarak yine homurdandı. Terliyordu, sesi sert ve keskin kenarlıydı. Sanki onun üzerinde kendimi kesebilirmişim gibiydi.

“Onu bilmiyorum ama kulağa doğru gibi geliyor. Mezbahada olan çoğumuz için, duyguları ve düşünceleri zihninin farklı bölümlerinde tutabilmek, en nihayet aklını kaybetmiş bir şekilde bir köşeye geçip sallanmaktan ya da cıvata tabancasını kendimize doğrultmaktan korunmak demek. Uğraştığımız şey ölüm. Elbette standartlar ve dikkat seviyeleri var. Fakat işin özüne baktığımızda –heh– bu, ölüm.”

“Niye bana tüm bunları anlatıyorsun Paul?”

Başını kaldırdı ve dikkatle yüzüme baktı. Gözleri o puslu, bulanık bakışı kaybetmişti ve dudaklarının kenarlarında küçük, bilgiç bir gülümseme vardı.

“Korkunun insanlara neler yapacağını öngöremeyeceğin için. Korkunun onları hangi yöne sürükleyeceğini bilmiyorsa. Bazı insanların midesi kaldırmaz ve bu onları deliye döndürür.”

Paul’un ses şiddetinde, kararlı ve yılmayan bakışlarında, o rahat kasaplıkta sinirlerimin tavadaki yağ gibi sıçramasına neden olan bir şey vardı.

“Örneğin Sam’i ele alalım: Daha erken saatte mutfağa geldi ve beni burada çalışırken gördüğünde arkasını dönüp hemen mutfaktan çıktı. Bu kanlara bakmanın onun midesini bulandırdığını söyledi.”

Sesi sert ve boğuktu, gözleri önüne düşen koyu renk saçlarının altında parlıyordu. Bıçağı şakağına nazikçe vurdu.

“Sam’in midesi bunu kaldırmıyor, anlıyor musun? Ama seninki kaldırıyor Mina. Burada sanki hiçbir şey olmamış gibi yarım saattir ayakta duruyorsun. Bu sana kendinle ilgili ne anlatıyor?”

ON DOKUZ

Sam tedirgindi, parmak uçlarında yürüyordu. Bir telefon kulübesi bulmuş ve hastanenin santralleri arasında bir süre telefon trafiği yaşadıktan sonra Vicky'nin yatırıldığı servisi sonunda öğrenmişti.

“Onlara onun kuzeni olduğumu söyledim,” dedi Sam. “Şu anda komada. Anafaktik şok teşhisiyle tedavi ediyorlar. Ağzına bir böceğin girdiğini düşünüyorlar. Muhtemelen boğazının arkasına kaçmış ve onu sokmuş.”

Alice'in parmaklarında yürüyen eşek arısını düşündüm. İçimde çözülen derin bir tehdit hissi vardı, vıcık vıcık ve kaygandı. Sam şaşkınlık içindeymiş gibi başını iki yana salladı.

“Yolda herkes beni durdurup neler olduğunu sorduğu için buraya geri yürümem on beş dakikamı aldı. Hepsi de Alice'in bunu kasten yaptığını düşünüp düşünmediğimi sordu.”

“*Kasten mi?* Bunu nasıl yapmış olabilir?”

Sam omzunu silkti. “Bilmiyorum Mina, ben sana sadece bana söyleneni iletiyorum.”

“Buna kendin de inanmaya başlıyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

Ses tonum sertti ve Sam ellerine bakarak tereddütte kaldığında ne kadar öfkelendiğime kendim de şaşırdım.

“Mina, sana çaresiz insanlardan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Ya gözü kara bir şekilde tehlikeli şeyler yapmaya nasıl sürüklendiklerini? Sıkışan çocuklarının üzerinden arabaları kaldırma kuvvetini kendilerinde bulan anneleri, karda mahsur kalan ve hayatta kalabilmek için kendilerinden olanları yiyen Donner Party’yi... Bir medyumun ona ulaşabileceği umuduyla ölen küçük kızının tavan arasındaki eşyalarını karıştıran babayı.”

Yutkundu, sanki bir kahkahayı bastırmak ister gibiydi, ama bu keder yüklüydü, daha acı ve soğuk bir sesti, öyle ki keşke duymasaydım. Onu başımla onayladım.

“Teypte o sesi ilk duyduğumda, uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi, umudu hissettim. Tabii ki şimdi onu neden ‘umut ışığı’ olarak tanımladıklarını artık biliyorum, çünkü tamamen öyle hissettiriyor, kayanın yarığından süzülen ışık huzmesi gibi. Sönmek üzere olan, az yanan bir ateş gibi. Banathel’e bir umutla geldim Mina, ama belki de umut sadece süslü bir kıyafet giymiş umutsuzluktur, çünkü Maggie’yi hâlâ bulamadım, herhangi bir kanıt da bulamadım. Sadece asık suratlı bir ergen ve şöminedeki o lanet olasıca ayakkabı.”

“O halde durmak mı istiyorsun? Eve dönmek mi istiyorsun? Sam?”

Bu düşüncenin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettiğimde şaşırdım doğrusu. Biraz daha derine inmeden, Alice’in yaşadığı şeyden kendini kurtarmasına yardım etmeden eve dönme fikri. Sam’in kolunu çektim, acıyla buruşmuş yüzüyle bana baktı.

“Cevaplara ihtiyacım var Mina. Alice’in odasında saklan-

maya bir son vermesini ve gelip bizimle konuşmasını istiyorum. *Kanıt* istiyorum.”

Sam kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı. Onun acısını anlıyordum ama ikna olmuş değildim. Dün sabah onunla birlikte oturduğumda Alice gerçekten korkmuş görünüyordu. Şömine bacasının içinde ne olduğunu düşünüyor olursa olsun, ona tıpkı dışarıda toplanan insanların kendisine inandıkları kadar inanıyordu. Bunları yüzümden okuyor olmalıydı ki Sam burnundan çıkardığı kısa bir horultuyla güldü ve başını iki yana salladı.

“Bunun gerçek olduğunu düşünmek istediğini biliyorum Mina. Ben de istiyorum, çünkü diğer türlü sü Maggie ve Eddie’nin sonsuza dek gitmiş oldukları anlamına gelir ve buna katlanılmaz, öyle değil mi? İdrak edebilmek neredeyse imkânsız. Fakat buna mecbursun, aksi takdirde birkaç yıl içinde kendini benim gibi karanlıklarda hayalet kovalarken bulursun.”

“Ben sadece... Alice’in büyük bir numara çevirebileceğini düşünmüyorum. Sadece çok genç olmasından değil, aynı zamanda...”

–O kadın tuğlaların çatlaklarından beni izliyor... Deliklerin içinde kadının gözlerini görüyorum–

“...omuzlarına binecek çok yük var. Bunu uzun süre boyunca bu kadar iyi sürdürebileceğini sanmıyorum.”

“O zaman, bunu kanıtlayalım. Olur mu?”

“Nasıl?”

Sam kızardı, biraz terliyordu. Yüz ifadesinin ne kadar istekli olduğunu görebiliyordum, ağzı açıktı ve gözleri parlıyordu. Bana hevesli, yırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bir seans düzenleyeceğiz Mina.”

YİRMİ

Yemek masasının sonuna yerleştirilen video kameranın yanıp sönen kırmızı ışığını izliyordum. Tavşanlar kaldırılmış ve masa güzelce silinmişti, ama Paul’un bahsettiği koku, yani zavallı Terry’yi ele geçirip sonunu getiren o koku hâlâ havada asılı duruyordu. Demir, peniler ve badem ezmesi.

Alice’e bakmak için dönüp üçüncü kez, “Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordum.

Paul pizza sözü vererek onu güzellikle o kasvetli odasından çıkmaya ikna etmişti ama Alice uzun saçlarını parmağına sararak hâlâ gergin ve kararsız duruyordu. Buraya geldiğimde üzerinde olan bol tişörtü giyyordu –MİMSE KÜKEMMEL DEĞİL! – ve artık Alice bayat ve ekşi kokmaya başlamıştı. Sarı saçları yağlandığı için rengi koyulaşmıştı.

“Buna mecbur değilsin, biliyorsun. Kimse seni zorlamıyor.”

“Biliyorum,” dedi Alice bana.

Sam ona gözleri parlayarak fikrini söylediğinde, Paul nahoş bir şekilde gülümsemişti. Ona, “Bunun işe yaraması için ne gerekiyorsa yap Sam,” demiş ve omzuna dostane bir tavırla ha-

fifçe vurmuydu. Bu bana Masonların ritüellerini ve sinsi, vicdansız bir kardeşliği hatırlatmıştı. Uzanıp Alice'in elini bir kez sıktım. Sam'in gözleri önce bana, sonra da kameraya kaydık-tan sonra yüksek ve temiz bir sesle konuştu:

"Cuma günü saat on iki buçuk oldu, Haziran'ın otuzu. Beacon Evleri'ndeyiz. Yanımda Alice Webber ve Mina Ellis var. Alice'in Tanner's Sıra Evleri'nde şişeden serbest bıraktığı sözde cadıyla iletişim kurmayı deneyeceğimiz bir seansı yönetmek üzereyiz."

Tekrar Alice'e döndü.

"Tamam, haydi başlayalım Alice."

Alice ağzını çenesi göğsüne değecek kadar açtı. Omuzlarının yukarı ve aşağı yavaş hareketini izledim. Bir dakika sessizlikle geçti, sonra bir dakika daha. Sam'le gergin bir şekilde birbirimize baktık.

"Alice? İyi misin?" Sakin bir sesle sordum. Neredeyse sakindi.

Hiçbir şey olmadı. Sadece tırnaklarını sınımsıkı masaya bastırışı görülüyordu, o kadar sıkı ki tırnak yatakları beyaza dönüşüyordu. Sessizlikte, ince uzun lambanın yüksek voltajlı kulak çınlaması gibi vızıldamasının yoğun bir şekilde farkındaydım. Başımı kaldırıp lambaya baktım ve gördüğüm şeyle irkildim: Lambanın cam muhafazasının içi eşek arısıyla doluydu. Lamba onlarla *kaynıyordu*.

"O burada," dedi Alice ve ben bunu o anda hissettim. Bir hareket algısı vardı; tenim geriliyordu, bir yerden hızlı bir şekilde yokuş aşağı iniyormuşum gibi midem hopluyordu. Kemerli köprülerden arabayla geçerken hissedilene benziyordu. Sam de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü yerinde rahatsız bir şe-

kilde kıpırdanıyordu, sanki biraz önce biri arkasından geçmiş gibi etrafına bakınıyordu.

“Kim?” diye sordu Sam. “Kim burada?”

Alice başını kaldırdı. Gözbebekleri iri birer mürekkep damlası gibiydi. Gözlerini dikip Sam'e baktı ve dudakları yavaş yavaş tehditkârca kıvrıldı. Daha önce kanın soğuk aktığını duymuştum ancak şu ana kadar bunun gerçek olduğuna inanmamıştım. Alice konuştuğunda sesi ipek gibiydi ve hafiften peltekti.

“Küçük Maggie. Margaret. Ona böyle seslenmenden hoşlanmıyordu, değil mi? Bu onu delirtiyordu. Saçlarını senden almış, aynı renk; güz yaprakları gibi.”

Sam yutkundu. Yüzünün ifadesini görebiliyordum. Acıyla yüzünü buruşturdu.

“Maggie?”

“Evet.”

“Onu görebiliyor musun Alice? Neye benziyor?”

Alice tereddüt etti, alt dudağını yaladı. Belki ışığın hilesiydi ama bir an için alt dudağı siyaha, çürük rengine boyanmış gibi geldi.

“Senin hatırladığın gibi değil.”

“Öyle mi?”

“Cismani formlarımızdan sıyrıldığımızda ölümler olarak dönüşürüz.”

“Neye?” Sam sandalyesinden birkaç santimetre kalkıp masanın üzerine abandı. Ben Alice'i inceledim. *Cismani mi?* Sanırım. Bu soğuk, ruhsuz kızı o kıkırdayan ve bana yıldız falı okuyan kızla aynı kefeye koymak zordu. Bu bir numaraysa, çok akıllıca olduğunu söylemek gerekirdi.

“Sam...” dedim onu uyarırcasına. Bana bakmıyordu bile, hatta eliyle başından savıyordu.

“Neye Alice? Neye dönüşür?”

“Kızın kemikten bir yaratık oldu ve artık hafif. Onun kemikleri bir kafes, boş ve gözsüz bir kafada takırdayan dişleri var.”

“Tanrım...” diye fısıldadım, o anda Alice bıçak gibi keskin bakışlarını bana çevirdi ve irkilerek geri kaçtım. Böcek yürüyüşüne benzer bir kaşıntı bel kemiğimden kafatasıma kadar tırmanıyordu. Orayı kazıyor, sağa sola kayıyor ve bende kahrolası derimi koparıp atma isteği uyandırıyor.

“Dikkat et Mina,” dedi Alice ve sesinin harfler etrafında kıvrılma şekli *canımı acıttı*, sanki ismimi söylerken ağzından çıkan sesin dikenli olması yüzünden hareket edemiyormuşum gibiydi. Beni bir ayağım diğer dünyada, *perdenin ötesinde*, sandalyeye çiviledi ve eşek arıları hafif gölgede vızıldadı. Alice bakışlarını tekrar Sam'e çevirdiğinde göğsüm havayla dolarak genişledi. Rahatlama.

“Onu terk ettin. Küçük Margaret'i. Bunu neden yaptın Sam?”

Sam kısa bir anlığına önce kameraya, sonra bana baktı. Sesi sarsılıyordu, çok yüksekti. Masanın kenarlarını sıkıyordu.

“Sakın. Sakın bunu söyleme. Ben onu terk etmedim.”

Omzumdan geriye doğru kısa bir bakış attım. Bir şeyin biraz *ayarsız* olmasından kaynaklanan tuhaflık hissi güçleniyordu. O sesleri tekrar duyabiliyordum, evdeki ilk gecemde duyduğum ve bana Black Shuck adlı cehennem köpeğini düşündüren; soluk soluğa, hırlayan ve beyaz köpükler saçan yaratığın seslerini. Acaba kamera onu yakalayacak mı diye

merak ediyordum. Sam fark etmemiş gibi görünüyordu. Yanakları yavaş yavaş kızarıyordu, öfkelenmeye başlıyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu.

“Tüm o kablolar,” dedi Alice acı bir şekilde gülerek. “Küçük kızdan dokunaçlar gibi çıkmışlardı. Zavallı Maggie. Hastanenin zemininde ayakkabıların gıcırdıyordu, değil mi? Bazen geceleri bu sesi hâlâ duyuyorsun. Cilalanmış zemindeki yumuşak tabanlı ayakkabılar, koğuşun uğultusu. Maggie de bunu duydu. Sen onun duymadığını sandın ama duydu. Hep-sini duydu, son anlarında bile.”

Sam yüzünü buruşturdu. Rica eder bir şekilde ellerini birleştirdi ve alçak, titreyen bir sesle, “Maggie’ye üzgün olduğumu söyle. Böyle olmasını istemedim. Korkmuştum,” dedi.

Alice gülümsüyordu fakat sesi tehditkârdı.

“Küçük kızını korkutucu bir yerde garip bir yatakta ölüme terk ettin.”

Sam bana çaresizlik içinde baktı ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kızını bulmak için her çareye başvurmasına şaşmamalı, diye düşünüyordum. *Suçluluk duygusu seni yıpratıyor olmalı.*

“Orası hastaneydi. Ona... Küçük kızıma olanları görmekten... çok korkuyordum!”

Onu teselli etmek, koluna elimi koymak, sakinleştirici sözcükler söylemek istiyordum. Fakat Alice’in bana dönüp öldürücü bakışlarını tekrar yöneltmesinden çok korkuyordum. Onun yargılayışının ağırlığıyla Sam’in nasıl başa çıktığını bilemiyordum. Sam sözlerini tekrarladı: “Söyle ona Alice! Ona üzgün olduğumu söyle.”

Kapalı mutfak kapısındaki ses şekil değiştirdi, sanki bir şey

içeri girmek için kapıyı kazıyormuş gibi tırmalamalar derinleşti. Sam başını yavaşça çevirdi.

“Bu da ne?”

Sam bir eliyle ensesini ovarak sandalyesinden kalkarken, “Sakın!” diyerek onu uyardım. Alice’in dudakları bütün dişlerini ortaya serecek şekilde geriye doğru çekildi. *Herhalde gülümsemeyi bilmeyen birine bunun ne olduğu ve nasıl yapılacağı tarif edilse ancak böyle gülümserdi,* diye düşündüm. Gözleri yuvalarında dönüyor ve siyah bir şeyin oluşturduğu baloncuk, aralanmış dudaklarında şişip patlıyordu.

“Sakın kapıyı açma Sam! O, düşündüğün şey değil.”

Sam’e uzandım ama çok geçti, yanımdan geçip gitti. Bir anda on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, adımları dengesizdi.

“O Maggie mi? O burada mı? Alice? Onun burada olduğunu söyledin.”

Korku ağzımdaki bütün tükürüğü emdi, çünkü onun ne yapacağını görüyordum. Sam mutfak kapısına doğru yürüyordu. Tırmalama giderek daha çılgınca bir hâl alıyordu ve artık kapı sanki diğer tarafından büyük bir ağırlık yükleniyormuş ve kuvvet uygulanıyormuş gibi içeriye doğru bükülüyordu. Ahşap kapı, baskı altında neredeyse inliyordu.

“Sam, o kızın değil, o Maggie değil! Sam!”

Sam beni dinlemiyordu. Kapının önünde duruyordu, tişörtü dışarıdaydı, yumruklarını sıkıp açıyordu. “*Onun kemikleri bir kafes, boş ve gözsüz bir kafada takırdayan dişleri var,*” sözleri aklımdan geçiyordu. Alice’e baktığımda bakışlarının netleştiğini, yüzünün şaşkınlıktan durgunlaştığını gördüm.

Alice nihayet kendine ait olan sesle, “Neler oluyor Mina?” diye sordu. “Bu gürültü de ne?”

“Sam!” Onu durdurma maksadıyla yerimden fırladım ama o an Sam’in elinin çoktan kapının koluna uzandığını, profilinden allak bullak olmuş gülümsemesini, acı verici mutluluğunu, rahatlayışını, istekli oluşunu gördüm. Kapının ardında kızı Maggie’nin olduğunu düşünüyordu. Onun geri döndüğünü sanıyordu.

“Sam, hayır...”

Artık çok geçti. Sam kapıyı ani bir hareketle açtı. Sessizlik, bir baltanın yere düşüşü gibi aniden çöktü, kurşun kadar ağırdı. Aniden bir bağlantının kopuş sarsıntısını hissettim. Koridor boştu, hastalıklı sarı güneş ışığı ön kapının buzlu camından içeri sızıyordu. Sam sanki nefesi kesilmişçesine soluk soluğaydı, ifadesi işkence görmüş gibiydi. Alice’e bakmak için döndü ve tükürükler saçarak konuşurken kendini tutamıyormuş gibi görünüyordu.

“O nerede Alice? Maggie nerede?”

Alice bakışlarını benden Sam’e yöneltti, ifadesi boş ve anlayışsızdı. Eşek arıları başımın üzerinde, lambanın cam korumasında didinip duruyordu.

“Nerede benim küçük kızım?”

Sam’in sesi kısıldı ve başı öne eğildi. Sinirlerim bozulmuştu. “Alice, hey! Hey, bana bak! ‘O burada,’ derken kimi kastettin?” diye sorarken sesim titriyordu.

“Onu. Cadı kadını,” diye fısıldadı Alice zar zor duyulan bir sesle. “Kapıya işaretini bıraktı.”

Yavaşça ayağa kalkarken sandalyemin ayakları yeri çiziyordu. Sam başını kaldırıp kapıyı iyice içeri doğru açtı, böylece dışa bakan tarafı tamamen görünür oldu. Uzun, kafa karışıklığıyla dolu bir sessizlikten sonra Sam alçak sesle, “Kamerayı getir Mina,” dedi.

Kamerayı üçayaktan kaldırdım, görüntüyü düz tutmak için onu iki elimle kavradım. Video kamera hantal ve gürültülüydü, kasasına THE WESTERN HERALD'A AİTTİR damgası vurulmuştu. Mutfak kapısının dışını görüntüye aldım, hareketsizce ayakta duran ve ağzı şoktan hafifçe açık olan Sam'in yanından geçtim. Boyanın tahtaya kadar oyulduğu, panellerin parçalanıp çatladığı yerlerde oyalandım. O hırlama, gıcırdama seslerini düşünüyordum ve her hatırladığımda tüm vücudum buz kesiyor, tüylerim diken diken oluyordu. Koridordaki o çürümüşlüğün tatlımsı kokusu ağır, yoğun ve kesifti. Kamera-yı çevirdim, böylece kapının tamamı görülebiliyordu. Hepsini yakalayabilmek için Sam'e kenara çekilmesini işaret ettim. Yine o kuyruklu yıldızdı, Tanner's Sıra Evleri'ndeki ahşap kirişe yakılarak işlendiğini ve dışarıdaki kaldırıma tebeşirle çizildiğini gördüğüm şekildi –Bert'in ona verdiği isim cadının “izi”ydi– ve şimdi karşımdaydı. O kadar büyüktü ki uzun kuyruğu kapı çerçevesinden dışarı çıkmış, duvar kâğıdına kadar kazınmıştı, koridorda yaklaşık yarım metre ötede bitiyordu. Çiziklerin bazıları o kadar güçlü tırmalanarak derine inmişti ki alçı panel soyulmaya başlamıştı. Sessizliğe gömülmüş bir halde kamera-yı indirdim. Sam bana bakıyordu ama ifadesini okuyamıyordum. Yüzü acı içindeydi, derin çizgiler ortaya çıkmıştı. Sanki bir kâbustan yeni uyanmış gibi görünüyordu.

“Yürüyüşe çıkmam lazım,” dedi Sam, ne bana ne de Alice'e bakmadan. “Bu evden çıkmam lazım.”

YİRMİ BİR

Saat dördü geçer geçmez yeşil alana doğru yürüdüm, başım dönüyordu. Seans sırasında Alice bana baktığında sanki derim yüzülmüş ve tüm sinirlerim ortaya çıkmış gibi hissettiğimi, bakışının özünü, açık yaradaki kumun dokusuna sahip olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ayrıca Alice'in, "ölüler olarak dönüşürüz" deyişini ve benim yavaş yavaş büyüyen bir korkuyla Eddie'nin neye dönüştüğünü merak edişimi de. Belki iğne ucu kadar küçük ve beyaz gözlerle bir gölgeye dönüşmüştü. Belki de buzdan ve camdan ellere. Buraya ona bir şekilde ulaşma umuduyla gelmişim, acı çekmediğine ve sonsuza dek yok olup gitmediğine inanıp içimi rahatlatmak istemişim. *"Eğer orada değişik bir şey varsa geri gelecek ve sana söyleyeceğim Meens," demişti.*

Lütfen yapma Eddie, diye düşünüyordum şimdi. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum.

Telefon kulübesine ulaştığımda cüzdanımdaki bozuk paralara baktım ve birini telefonun para gözüne atıp düşünmeden evimizin numarasını çevirmeye başladım, sonra vazgeçip

laboratuvarın numarasını çevirdim. Hattın bağlanmasını beklerken camdan yeşil alana göz gezdirdim. Akşamüzerinin ışığında hava loştu ve uyku veriyordu, kasabanın geniş göletinin suyu cıva gibi parlıyordu. Göletin etrafını çeviren uzun kamışlarla sazıkların üzerinin polenlerle dolu olması ona sisli bir hava veriyordu.

“Baldhu, sekiz-dokuz-dört,” dedi bir kadın sesi kulağıma. Hafiften kalbim kırıldı.

“Merhaba. Ben... Bay Simmons’ı arıyorum. Oscar. Nişanlısıyım.”

Duydum. Kadının eli ahizeyi kapatmadan hemen önce duydum ve onu öyle çarpıcı bir netlikte gözümde canlandırabilirdim ki bir an için tamamen başka bir yerdeydim; Oscar’ın hijyenik yüzeyli, hantal bilgisayarlarla ve yürüdükçe hışırdayan kapüşonlu steril tulumlarla dolu küçük ve modern laboratuvarındaydım. Sonra yumuşak bir şekilde söylenen tek bir kelimeyi duydum. Oscar’ın sesiydi bu.

“Hayır.”

“Kusura bakmayın, burada değil,” dedi kadın ve o an ona bir soru sorma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım: *Oscar seninle yatıyor mu Lucy?*

“Ne zaman döner?” diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Birbirleriyle bir daha bakıştıklarını, Oscar’ın ona gözüyle ve elini sallayarak işaret verdiğini hayal edebiliyordum. Sonra kadın, “Sanırım bugün gelmeyecek,” dedi.

Telefonu kapattım. Aksi takdirde ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve uzun zamandır bundan şüpheleniyor olsam da çok düşünmekten yorgun düşerek buna alışmış olsam da yanak-

larımın gözyaşlarıyla ıslandığını görünce şaşırdım. Hareketsiz durup elimi ağzıma götürerek hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. “Hayır,” demişti Oscar ve bu çok açık, çok katiydi. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

“Mina!”

İsteksizce dönerken gözyaşlarımı sildim. Bu, Fern’di. Çim alanı geçip bana doğru yürüyordu, bense telefon kulübesinin dışındaki kaldırımında, bir elimle kulübenin kapısından destek alarak duruyordum. Bana yaklaştıkça yüzündeki gülümseme kayboldu ve yanıma geldiğinde bana biraz endişeli bir ifadeyle baktı.

“Ah, canım,” dedi. Fern beni nazikçe çevirdi ve sarsılan omuzlarıma kolunu doladı. “Daha birbirimizi pek tanımadığımızı biliyorum ama buraya gel. Sarılalım. Seni ne üzdü bilmiyorum tatlım, ama çok üzgünüm. Hayat bazen bok gibi, öyle değil mi?”

Burnumu çekerken başımı salladım, sesim çıkmıyordu. Fern geriye çekilirken bana dikkatle baktı.

“Birlikte geri dönmek ister misin? Bert birazdan Stevie’yi eve getirir.”

Çim alanı geçerken kol kola girdik, güneş batmak üzereydi, havada belli belirsiz bir duman izi vardı.

“Biliyor musun, Vicky’den haberim oldu,” dedi Fern nazikçe. “Sağlık ekiplerinin ona tam zamanında müdahale ettiğini söylüyorlar. İyileşeceğini tahmin ediyorlar.”

Bir dakika daha sessizce yürüdük.

“Herkes Alice’in onu lanetlediğini söylüyor,” diye devam etti Fern. “Zavallı Alice. Tüm bunlar onun için tam bir delilik olmalı. O evden çıkmalı, sadece bir öğleden sonra için bile olsa,

Fern bana anlamlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Evet. On üç ve on beş yaş arasında ebeveynlerim için fazla ele avuca sığmaz bir çocuktum ve Bert’le Mary beni evlerine aldı. Lisa da öyle, Alice’e hamile kalıp annesi onu evden attığında. Mary’yle ben bahçede şezlonglarda şu kokteyllerden içerdik...”

“*Bertinis*.” Güldüm. “Onlardan Alice de bahsetti.”

“Hah! *Bertinis*! Doğru. Kenarında ananas ve portakal dilimi olurdu. Kokteyl bardağım ve pipetimle çok sofistike olduğumu düşünürdüm. O kadar tatlıydı ki insanın dişini acıtırdı ama o zamanlar tadı bana güneş ışığı gibi gelirdi. Mary güneşin altında uyuklardı, biz de Bert’le...”

Fern aklı karışmış bir şekilde gülümsedi.

“Ne?”

“Çok komik, ama hatırlamakta zorlanıyorum. Bert eski pikaba bir plak koyardı. Eski caz plakları. Tahminimce çok eski oldukları için ses cızırtılı çıkardı. Hıh. Hafızam şaşırtıcı. Geçen hafta Stevie’nin öğretmeninin adını yanlış söyledim, dün de neredeyse evi yakıyordum, çünkü pirzolaları ızgarada unuttum... Yine de sana şu kahrolasıcı Ninja Kaplumbağalar’ın isimlerini tek tek sayabilirim! Nedir bu şimdi böyle?”

Güldük. Batan güneşin altında yavaş yavaş yürümek, paylaşacak müthiş sırlar varmış gibi birbirine yaslanmak insana kendini iyi hissettiriyordu. Bu hissi saptamaya çalıştım ve içi boş bir şaşkınlıkla bunun nezaket olduğunu fark ettim. Hayır, bundan fazlasıydı. Bu, *arkadaşlıktı*. Bunun eksikliğini daha önce hissetmemiştim ama çok uzun bir süredir hayatımda sadece Oscar vardı, başka kimse yoktu. Tekrar ağlamaya başlayacağımdan endişelendim, bu yüzden o esnada Stevie ve Bert’in

çim alanın kenarında durduklarını görmek beni rahatlatmıştı. Stevie heyecanla zıplıyordu.

“Bert beni parka götürdü! Ördekleri besledik!”

Bert onu teşvik ederek, “Başka ne gördük?” diye sordu. Gümmüş saçlarını alnından geriye atmıştı. “Bir kuğu!”

“Vay canına!” Fern, kızının heyecanına kolayca ayak uydurdu. “Kuğuların hayatlarının sonuna kadar eşleriyle yaşadıklarını biliyor muydun Fasulye Stevie? Bu, sonsuza dek birlikte oldukları anlamına geliyor. Müthiş, değil mi?”

Stevie’nin gülümsemesi biraz azalırken yüzü de gölgelendi. Annesine gözlerini kısarak baktı.

“Bana öyle deme anne. Bert dışında kimse bana öyle diyemez.”

“Yaa!” Bert ona özür dilercesine gülümserken, Fern tereddütle güldü. “Elbette. Kusura bakma Stevie.”

Bunun üzerine Stevie büyük, cömert bir gülümsemeyle ona karşılık verdi ve annesine ördek göletini, oraya attıkları ekmek parçalarını anlattı. Sonra bir noktada yüksek, tiz bir sesle ilan etti: “Ve her yerde kuş *boku* yığınları vardı!”

“Stevie!” Üçümüz de güldük, Stevie bana o kendine has sırtışıyla karşılık verdi. İşte o zaman küçük kızın ellerinde pembe, yeşil ve mavi tebeşir tozu olduğunu fark ettim. Webber ailesinin evinin dışında yere kargacık burgacık yazılmış kelimeleri düşünerek kaşlarını çatmış ve hayra yorulamayan bir korku, içimde çakılan bir kibrit gibi alev aldı.

YİRMİ İKİ

Yeşil alandan gelip Beacon Evleri'ne döndüğüm esnada, benimle aynı kaldırımında elinde pazar arabası olan yaşlı bir kadın gördüm. Sokağa çıkma yasağı bittiği için alışverişe çıkmış olabileceğinden başka bir şey düşünmedim. Webber'ların evine yaklaştığında kadının dönüp yola çıktığını, geniş bir yarım daire çizerek yürüdüğünü ve ancak ön kapıyı geçtikten sonra tekrar kaldırıma çıktığını gördüm. Tüm bu süre boyunca on üç numaraya öyle bir şüphe ve korkuyla bakıyordu ki bu sahne beni Paul'un tavşanların derilerini yüzdüğü ve korkmuş insanların tuhaf şeyler yaptıklarını söylediği ana götürdü. Tebeşirle çizilmiş soluk işaretleri ayağımla sildim. Komada olan, entübe edilen, arı sokması yüzünden boğazı şişen Vicky'yi düşündüm. Tahta çitteki kelimeleri biri silmiş ve yerine yenilerini yazmıştı. Bu sefer tebeşirle değil, siyah boyaylaydı. Artık sA-
kIN kOrkMa yazmıyordu.

Cadıyı Yakın yazıyordu.

* * *

Ön verandaya geldiğimde Paul sanki eve dönmemi bekliyormuş gibi kapı eşiğinde huzursuz bir şekilde sigara içiyordu. Sınırden yerinde duramıyormuş gibi görünüyor, kasları seğiriyordu. Bana, “Yukarıda Alice’in yanında kim var Mina?” diye bağırdı. Teninin terle pırıldadığını görebiliyordum. “Kiminle konuşuyor?”

İçeriye dinleyerek yukarıya çıkan merdivenin başına kadar onu takip ettim. Alice’in sesini duyabiliyordum; rahatsız edici ve yüksekti, bitap düşmüş bir papazın son duaları yönetmesi gibiydi. Korkuluğun aralığından görebilene dek basamakları çıktım. Alice’in odasının kapısı kapalıydı. O koku burnuma çalındı, o kadar karanlıktı ki neredeyse kanlıydı. Alice’in sesi çınlıyordu, şimdi de şarkı söylüyordu.

“Resmen boka battık! Senin bir şey yapman gerektiğini düşünmüştüm! Senin ona yardım etmek için burada olduğunu düşünmüştüm!”

Paul elini yüzünde gezdirdi, âdemelması boğazında kasılarak yukarı aşağı hareket ediyordu. Sesi agresif ve çirkindi.

“Paul, sakinleşmen lazım.”

“Kızımı tamir ettiğinde sakinleşeceğim!”

Ona Alice’in tamirata ihtiyacı olmadığını, çünkü bozuk olmadığını söylememek için kendimi zor tuttum. Onun yerine, “Sam nerede?” diye sordum.

Paul omzunu silkti.

“Tanrı bilir. O seanstan sonra kaçtı, öyle değil mi? Muhtemelen şimdiye kadar Tamar’ı yarılamıştır.”

Basamakları çıplak ayakla sessizce çıkarken Alice’in ne dediğini yakalamaya çalıştım ama sesi çok değişkendi ve kelimeler artık tanımlayamadığım bir dildendi. Sesi, bahar gelgiti gibi bir yükselip bir alçalıyordu ve ben odasının kapısını iterek

açıp, “Alice, içeri geliyorum,” dediğimde neredeyse eminim ki turba bataklığına gömülmüş ya da kazılıp buzdan çıkarılmış gibi eski ve tekin olmayan bir dili konuşuyordu.

* * *

Alice yüzü duvara dönük bir şekilde yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu. Tişörtü sırtına yapışmış, omurgasına denk gelen yerlerde ıslak ter lekeleri oluşmuştu. Öne eğdiği başı, ensesindeki güneş yanığını ortaya çıkarmıştı. Kulaklarını elleriyle kapatmıştı, sesi yüksekti ve kulağa hoş gelmiyordu. Tam onun dikkatini çekmek için bir şey söylemek üzere ağzımı açmışken gözüm bir hareketi algıladı. Kalp atışlarım hızlandı, boğazım düğümlendi. Ani bir hamleyle başımı şömineye çevirdim, pençe gibi solgun parmakların hızla bacanın siyah boğazına geri kaçtığına yemin edebilirdim; tırnakları kirli ve kurumluydu, derisi saydam ve açık griydi. Nabzım göz kürelerimin ardında atıyor, nefesim boğazıma olta kancası gibi takılıyordu. Orada hiçbir şey yok, dedim kendime.

Hayır. Hayır. Yorgunum. Zihnim bana oyun oynuyor.

Yine de. Buna rağmen. Sinapslarım yok edilmiş, dağlanmış gibiydi. Gözlerimi dikmiş şömine bacasına bakıyordum ve Alice başını sertçe çevirip bana baktığında ne kadar korktuğumu fark edip etmediğini düşünüyordum.

“Onu gördün mü Mina?” diye fısıldadı Alice.

“Hayır,” dedim. “Bir şey görmedim.”

Alice’e yaklaşırken Walkman’inin onun yanında, yatağın üzerinde olduğunu ve kulaklığının kablolarının karman çorman bir şekilde sarıldığını gördüm.

Alice ellerini indirerek, “Pilleri bitti,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Şimdi o kadını sürekli duyabiliyorum. Her şeyi denedim ama onun sesini bastıramıyorum.”

Ona dikkatle baktım. Ayaklarını böyle altına alarak oturmuşken daha küçük gösteriyordu, yüzüyse bir mutsuzluk portresiydi. Acaba seans yapmakla onu çok mu zorladık, buradaki varlığımızla kaş yapayım derken göz mü çıkardık diye düşünüyordum. Oscar’ın bana bunun için hazır olmadığını, deneyimsiz ve hazırlıksız olduğumu söyleyişi kulaklarımda çınılıyordu.

Alice başını kaldırıp, “Ben sadece normal olmak istiyorum,” diye fısıldağında, ona doğru bir adım attım.

“Alice, beni dinlemen lazım. Dün Tanner’s Sıra Evleri’ndeki o eve gittim. Cadı şişesinin tüm kırık parçalarını toplayıp buraya getirdim.”

“Neden?”

“Böylece sana onun sadece bir şişe olduğunu kanıtlayabilirim. Bunu kendi gözlerinle görmeye ihtiyacın var. Evet, içinde pis şeyler var –idrar, saç, eğrilmiş iğneler– ama hepsi bu kadar.”

Kalbim hâlâ rahatsız bir şekilde hızlı çarpıyordu ve sesimin istikrarlı olduğuna da pek ikna olmuş değildim. O şömineye, üzerindeki karanlık boşluğa bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordum. O soluk, örümcek bacaklarına benzer parmaklar bu gece rüyama girecek mi, merak ediyordum.

“Karşımızdaki kişilere ne kadar güç atfedeceğimize biz karar veririz Alice. Şu anda, tüm gücü ve dolayısıyla ipleri kırık camlardan ve kötü niyetlerden başka bir şey olmayanlara teslim ediyorsun. Kontrolün senin elinde olmadığını düşünüyorsun ama sende, *sende*.”

Alice güldü. Bu gülüş bir şekilde hem yumuşak ve nazikti hem de korkutucu bir şekilde zalimceydi.

“Elbette Mina. Tamam.”

Onunla aynı hizaya geldim. Döşeme tahtası ağırlığının altında yavaşça gıcırdadı. Alice konuşurken bana bakmadı.

“Biliyor musun, ben hastalandıktan hemen sonra bir gece uyandım ve Tamsin’in burada, yerde oturduğunu gördüm. Şömine bacasına gülümseyerek bakıyordu. Yarı uykulu vaziyetteydim ve ona, ‘Gece yarısı ne yapıyorsun öyle?’ gibi bir şey demiş olmalıyım. Tamsin fısıldayarak, ‘Bacaya yavru bir kedi sıkışmış. Onu duyabiliyor musun?’ diye sordu.

“Duyabiliyordum Mina. Duyabiliyordum! Üzgün ve aç bir yavru kedi, bacanın yukarısına sıkışmış gibi minik bir miyavlama. *Zavallı küçük şey*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra Tamsin kediye uzanmak ister gibi bacaya yaklaşmaya başladı, işte o an delikten cadının siyah gözünün parladığını görmemle birlikte yataktan fırladım. Tamsin’i yakalayıp bacadan uzaklaştırdım. O esnada miyavlama sesi değişmeye başladı ve tuzağa yakalanmış bir domuzun ciyaklamasına dönüştü. *Ahh!* O olayı sadece düşünmekle bile her yanımda buz kesiyor. Tamsin ‘Beni bırak,’ diye bağırmaya başladı. Kolunu öyle öfkeli bir şekilde kıvırıyordu ki her an kırılabilirdi. Sanırım kırılırdı bile onu hâlâ sımsıkı tutardım. Kol kemiği, etini yarıp dışarı çıksa bile onu o kara delikten ve artık yavru kedi miyavlamasına kesinlikle benzemeyen o korkunç sestten uzak tutardım. Anlayacağın, cadı maalesef Tamsin’i içeri çekmeye çalışıyordu ve bunu başarsaydı kardeşimi bir daha göremeyecektim.”

Alice başını kaldırıp şömine bacasına baktı, bakışları öfkeliydi, korkuya kapılmıştı.

“Hepinizin bunun numara olduğunu düşündüğünü biliyorum, sanki aptal bir küçük çocukmuşum gibi, ama Tamsin’e sorabilirsin, bu olay yaşandı. Bana öyle kızmıştı ki çığlık çığlığa bağırarak evi ayağa kaldırmıştı, herkes uyanmıştı, annem koşarak gelip, ‘Ne oldu ne oldu!’ dedi ve ona tek söyleyebildiğim şömine bacasındaki cadının Tamsin’i yemek istediği idi. İşte o zaman annem ağlamaya başladı. ‘Buna daha fazla katlanamıyorum Alice, buna bir son vermelisin,’ dedi. Sanki kasıtlı yapıyormuşum gibi.”

Alice sustu, derin bir nefes alıp sarsılarak verdi. Tamsin’in, “*Sadece bana ait bir kedim olacaktı,*” deyişini ve şöminede yarı yanmış duran, Sam’in onu almak için kolunu uzatmasını bekleyen ayakkabı tekini düşündüm. Yani zokayı. Tuzak yemi ni. Tüylerim diken diken oldu. Onu rahatlatmak için bir şey söyleme niyetiyle ağzımı açtığımda, bakışlarım Alice’in kucağına yöneldi ve elinde ne tuttuğunu o an gördüm; bu benim fotoğrafımdı, Girit’te çekilen. Gözlerimi fotoğraftan ayıramadım.

“Alice, bunu nereden buldun?”

Başını öne eğip belli belirsiz bir şaşkınlıkla fotoğrafa baktı.

“Bu o, değil mi? Eddie. Erkek kardeşin.”

“Sen eşyalarımı mı karıştırıyorsun?”

Boğuk bir kıkırdama duydum. Gülenin Alice olduğundan emin değildim. Dizlerini göğsüne çektikten sonra başını kaldırıp bana baktı.

“O bana bir şeyler anlatıyor, biliyorsun. Yani cadı. Bana babamın bazen kemik sıyırma bıçağını kapıp biz çocuklarından birine doğrultmayı ve mutfak masasının üzerinde kaburgalarımızı açmayı nasıl düşündüğünü anlatıyor. Babamın bunu *çok* düşündüğünü söylüyor.”

Homurdanıyormuş gibi dudakları hareket etti. Dili dişlerinin üzerinde bir sağa bir sola kaydı. Kalbim sarsılıyordu. Ona doğru uzandım.

“Alice...”

“O bana Maggie, yani Sam’in küçük kızı hakkında bir şeyler anlattı. Bana senin hakkında da anlattı Mina. Sen ve Eddie hakkında.”

Birdenbire çığlık atma arzusuyla doldum. Bu arzu boğazımda şişiyordu, ta ki ben nefes alamayıncaya kadar. Alice elindeki fotoğrafı kaldırıp yüzüme tuttu.

“Ortasında kötü buz olan göleti biliyorum, nasıl da işlevini yitirmiş ve bir şekilde çökmüş gibi görünüyordu. Kötü bir diş gibi. Mevsim kıştı, ağaçlar yapraksızdı ve yerde kar vardı. Artık eve gitmek istemiyorsun, değil mi? O gün yüzünden. Olanlar yüzünden.”

Korku içimde giderek büyüdü. Artık bütün vücudumda bir örümcek gibi gezinişini, kafa derimin gerilişini hissediyordum. Kulaklarımı tıpkı Alice gibi ellerimle kapatmak istiyordum. Evde olmak, Oscar’ın gazeteyi sıkıcı bir hassasiyetle kat yerlerinden katlayışını izlemek istiyordum. Yatağın altına girip saklanmak istiyordum.

“Biriyle benim hakkımda mı konuştun?”

“O söyledi. Bana her şeyi anlatır.”

Nefesim kesildi, resmen beynimden vurulmuşa döndüm. Bir vızıltı vardı, sanki bir eşek arısı kolonisinden geliyordu, fakat sadece beynimdeydi, *kafatasımın* içinde. Oraya yuva yapıyorlarmış gibiydi.

“Erkek kardeşim uzun zaman önce zatürreden öldü Alice. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.” Kaygılanmaya başladığımı

hissediordum, beni ufak ufak kemiriyordu. “Buzun kırılacağını bilmiyordum. Dayanacağını sandım!”

Bir kalp atışı. Sadece bir saniyeliğine Alice’in dili dudaklarının arasında kaydı. Siyah ve parlaktı, sümüklüböcek gibi. Sesi daha derin, daha haşindi.

“Ne yaptığını biliyorum *Meens...*”

İşte buraya kadardı. Kardeşimin bana taktığı lakabı onun ağzından duymak son noktayı koydu. Kocaman açılmış gözlerle Alice’e baktım, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. İçimde, çürüyen bir diş gibi siyahlaşmış bir şey çözülüyor gibi hissediyordum. Alice kirpiklerinin altından bana bakıyordu, dudakları seansta olduğu gibi geriye çekilmişti; ıslak ve tedirgin edici bir sırıtişti bu.

Ona doğru eğilerek, “Bunu söyleyen o mu?” diye sordum sessizce. Gözlerini gözlerimde tutmaya çalıştım. “O orada mı Alice? Yani cadı?”

Alice cevap vermiyordu ama genzinden derin bir şaklama geliyordu, sanki böcek varmış gibi, korkutucuydu. Dudaklarını daha da geriye çekti.

“Onunla konuşabilir miyim? Ona sormak istediğim bazı sorular var.”

Şak şak şak. Alice’in dişlerinin arasında bir tükürük balonu patladı.

“Anlayacağın gibi, cadı... Ben senin hakkında Alice’in bilmediği bir şeyi biliyorum.” Alice’e biraz daha yaklaşmak için öne eğilirken altımdaki döşeme tahtalarının yavaş gıcırdayışını duyabiliyordum. Alice’in genzindeki gittikçe hızlanan *şaklama* birbirine çarpan kemikler gibi ses çıkarıyordu. Fısıldayarak konuşuyordum. “Senin ne olduğunu biliyorum. Sen

bir düşüncesin. Utançsın, suçluluk duygususun, bastırılmış duygusun. Sen onun beynindeki bir kanca değilsin, sen sadece kötü anılersın ve ben Alice'e seni kafasından çıkarıp atmasında yardımcı olacağım. Sen. *Gerçek*. Değilsin."

Şaklama öyle ani durdu ki neredeyse nefes almayı unuttum. Alice'in teninin yüksek ısını hissedebiliyor, burun deliklerinin genişleyişini görebiliyordum. Boynuzla yaralanmış bir boğa gibi nefes almaya çalışırken omuzları kasılıyordu. Derken bakışları arkamdaki şömine bacasına doğru odaklandı.

"Alice?"

Dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden, "Mina," diye fısıldadı. "Kımıldama."

Beyaz fincan tabağı kadar açılmış gözleri parlıyordu. Ensemdeki tüyler ürperdi. Dönüp omzumun üstünden geriye bakma isteğini bastırmak zordu, ama zaten olduğum yerde buz kesmişim, kaslarım kaskatı olmuştu. Alice başını iki yana sallayarak yavaş yavaş geriye, duvara kadar kaydı. Şömine bacasının içini bir şey tırmalıyordu, ardından alçak sesli, zengin bir kıkırdama duyuldu. Saçla, iğnelerle, iğneler batırılmış balmumu toplarıyla dolu o eski cam şişeyi düşündüm.

"Alice, beni dinle. Orada bir şey yok, tamam mı? O bir kuş! Tamam mı? Bacaya girip orada sıkışmış bir kuş."

Alice başını sallamayı bıraktı ama gözleri hâlâ yaşadığı korkuyla büyük ve parlaktı. Dizlerini kendine çekti, tırnaklarını etine batırdı. Meydan okurcasına alt çenemi dışarı uzattım.

"Cadı yok. Lanet yok. O kadın senin beynindeki karışmış bir hat, bir sanrı, hepsi bu. Tamam mı?"

Bacanın içindeki tırmalama derinleşti, sanki bir şey tuğlaları pençeleriyle tırmalıyormuş gibiydi. O yoğun hayvani ko-

kuyu yine aldım, tütsü kadar çarpıcıydı. Paul kapıyı yumrukluyordu, sesi yüksek ve tizdi. “Beni içeri alın, beni içeri alın.” Sesimi yükseltirken titremesine engel olmaya çalıştım. Alice’in korktuğumu görmesine izin veremezdim.

“Yok bir şey. Bak bana. Yok bir şey Alice.”

Ona güven vermeye çalışıyordum ama şöminenin derin bacasından cadının kolları ve bacakları akıl almaz bir açıyla bükülmüş, başı yana yatmış, yüzünde güdük dilinin kan dondurucu ağız boşluğunda hareket ettiği görülecek ve en arkadakiler dâhil olmak üzere bütün dişlerini ortaya serecek kadar büyük bir gülümsemeyle baş aşağı sürünerek çıkması ihtimaline karşı arkama dönüp bakmaya cesaret edemiyordum. Odanın ahşap kapısı öyle bir yumruklanıyordu ki her darbede içeri doğru bombeleniyordu. Alice’in gözleri beni buldu. Korkudan kaskatı kesilmiş gibi bir hali vardı.

“Öleceksin Mina Ellis...”

Alice’in dili uzun, şiş ve siyahtı. Yuvarlak, ele geçirilmiş gözlerinin altında dişleri takırdıyordu. Ardından kapı bir hışımla açıldı ve Paul sendeleyerek odaya daldı. Yüzü kızarmıştı, tişörtü terden sıırsıklamdı. Her şeyin birdenbire son derece korkunç bir şekilde netleştiği bir anın – “*babamın bazen kemik sıyırma bıçağını kapıp biz çocuklarından birine doğrultmayı düşündüğünü söylüyor*” – ardından Paul’un yüzündeki öfkeli ifade kayboldu, rengi attı. O da benim arkama doğru bakıyordu.

“Ne oluyor lan burada?” Yumruklarını sıkmış, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Boş bir odada kavga çıkarabilirmiş gibi görünüyordu. “Bu da ne be?”

İçimde bir şeyin kilidi açıldı. Kaskatı kesilip kıpırdayama-

yan kaslarım birdenbire gevşedi ve ikisinin gözlerini dikip nereye baktıklarını görmek için yavaşça arkama döndüm.

İlk başta bunun kan olduğunu düşündüm. Ağır bir şekilde şöminenin baca çıkıntısının tuğlalarının arasından sızan koyu renk yoğun sıvı kesinlikle kan gibi görünüyordu. Yavaşça şöminenin ağızına damlıyor, orada toplanıyor, daha sonra alttaki ocağa damlamaya başlıyordu. Yoğun ve siyah irinli, hacimli ve parlak bir birikinti oluşturuyordu.

“Bu ne?” Sesimin hafiften çatladığını fark ettim. “Ne oluyor?”

Alice hâlâ ağzı açık vaziyette oturuyordu. Paul’un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Durumu kavırıyordum, mürekkep gibi yapışkan sıvı tüm çatlaklardan ve yarıklardan şurup gibi sızıyordu –beynim, *pekmez*, diyerek bana bilgi tedarik ediyordu, *atlılar onda boğuldu*– ve yere sıçrayarak bozuk para büyüklüğünde damlalar oluşturuyordu. Yatağa çıkıp tuğlaların arasından süzülen siyah dereciklere gözlerini dikmiş bakan Alice’in yanına gittim. Solgundu, şok olmuş görünüyordu. Biz çocukken ben kâbus gördüğümde Eddie’nin yaptığı gibi kolumu Alice’e doladım. Onu yavaşça öne arkaya salladım, sıcaklığımla ve temasımla rahatlattım. Kötü şeyleri uzak tutmak için.

YİRMİ ÜÇ

Alice duş alırken ben de siyah sıvıyı duvardan ve halıdan kazıyarak temizlemede Paul’a yardım etmek için kovayı sabunlu suyla doldurdum. Birbirimizin gözlerine bakmaktan kaçınarak sessizce çalışıyorduk. Oda bunaltıcı derecede sıcaktı. Alice’in, “*Ne yaptığını biliyorum Meens,*” deyişini düşünüp duruyordum ve korku, yırtıcı bir kuşun gölgesi gibi üzerimden geçiyordu.

Paul elindeki bezi kovaya her sıkışında, “Kurum ve yağmur suyu,” deyip duruyordu. “Kışın bacada bir yerde toplanıp kalmış olmalı.”

Çirkin ve koyu bir renkle lekelenmiş halıyı ikimiz de elimizde bezlerle iyice sildik.

“Tuğlalarda bir yerde muhtemelen bir boşluk var. Belki de tüm o tıkırdama ve kıkırdama seslerini yapan budur, ha? Belki yüksek ısı, sesi içeri itmiştir.”

Cevap vermedim. Sıvının ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama yapışkandı ve katran kadar siyahtı. Paul tereddüdümü görüp bana dengesiz bir şekilde sırttı.

“Amma da iyi araştırmacıymışsın. İçeri girdiğimde yüzün-

deki ifade!” Zalimce bir kahkaha attı. “Sanki suratına balıkla vurulmuş gibiydin.”

Korkmuştum, demek istiyordum ona, kızın benim hakkımda çok şey biliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama *biliyor*.

“Sam döndü mü?” Doğrulup topuklarımın üzerine oturdum ve ön kolumla alnımı sildim. Paul ağzının kenarından sarkan sigarasını yakarken başını iki yana salladı.

“Tüydü sanırım. Onu suçlama. Keşke bunu önceden düşünseydim.”

“Lisa’dan ne haber?”

“Yarın geliyor. Çocuklar büyükanneleleri ve büyükbabalarıyla biraz daha kalacaklar. Tüm bunlar bitene kadar.”

“Ben bu gece burada, Tamsin’in yatağında uyuyabilirim. Alice’e göz kulak olurum.”

Paul kaşlarını çatı.

“Onun hâlâ hezeyanlı olduğunu düşünüyorsun.”

“‘Bu kasaba cadıların kemikleri üzerine kurulu’ dediğinde ne demek istedin Paul?”

Kısa bir süreliğine tereddütte kalıp durakladı. Sigarasının külünü şömineye silerken homurdanıyordu.

“Yakında evleniyorsun Mina, doğru mu?”

Ben ona göre fazla tereddütte kaldım. Bunu düşünmek bile göğsüme cam parçaları saplanıyormuş gibi hissettiriyordu ama Paul’a aslında nişanlımın büyük ihtimalle beni laboratuvar asistanıyla aldattığını itiraf etmek istemiyordum, bu yüzden, “Evet,” derken sesimin titrememesi için çaba harcadım.

“Heh. Bilim insanıydı, değil mi? Böyle önemli bir iş yaptığina göre zengin olmalı. Çok para da kazanıyordur. Evi vardır, arabası vardır. Bir gün hepsi senin de olacak.”

Kaşlarımı çattım.

“Sanırım.”

“O zaman bunu söylediğim için beni affet ama sen yoksul olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Sana ucuza satmaları için süpermarkette konserveleri dişleyecek kadar paraya muhtaç olmayı. Kimsenin yemek istemediği etleri –sakatat, bumbar ve et suyu yapmak için kemikleri– eve getirmeyi. Çaresizlik, insanı yaratıcı biri haline getirir Mina. Ben sadece bunu bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum.”

Derisi yüzülmüş, içi temizlenmiş ve kanla parlayan tavşan karkaslarını düşündüm.

“Bu ev her gün batıyormuşuz gibi hissettirir. Yani, şuna bak!” –Paul siyah çamurla lekelenmiş duvarı gösterdi– “Ev dağılıyor. Sofraya yemek koyuyoruz ama çocuklar çabuk büyüyor ve işleri daha ne kadar idare edebileceğimizi bilmiyorum. Enfield’daki hayalet hakkında konuşmuştum, hatırlıyor musun? Bütün haberlere çıktığını, o küçük kızlara nasıl musallat olduğunu söylemiştim.”

Genç bir kızın yatağından havaya fırlatıldığı bir fotoğrafı canlı bir şekilde hatırlıyordum, “görünmeyen güç” olarak tanımlanmıştı. Başımı salladım.

“O zamanlar tüm gazetelerde seri olarak yayınlanmıştı. Buna, *doğüstü olaylar* diyorlardı. Fotoğrafçılar, televizyon ekipleri vardı... Büyük bir olaydı. O aile de servet sahibi olmuştur tabii.”

Paul iç geçirdi.

“*The Herald*’ı arayıp Sam’le konuştuğumda Alice bir süredir hastaydı ve açıklayamadığımız birtakım olaylar olmasına rağmen bunları ona abartarak anlatmış olabilirim. Hatta belki birkaç şeyi ayrıntılı olarak açıklamış olabilirim.”

“Çaresizlik seni yaratıcı birine dönüştürdüğü için mi?”

“Yalan söylemedim Mina. Ben sadece Sam’in dikkatini çekmek istedim. Hepsi bu. Alice’in saç ve iğne kusmasına gelirse, bu fikri bir filminden aldım. Fakat bunun dışındaki her şey –sesler duyması, bir şeyler görmesi– gerçek ve şimdi çizmeyi aştı. Alice için korkuyorum. Burası batıl inançları olan bir yer. Banathel’in cadıların kemikleri üzerine kurulu olması meselesini sormuştun. Eskiden cadıları yeşil alana sürüklerler, bir daha büyümlü sözleri söyleyemesinler diye dillerini koparırlarmış. Buna, *kurtuluş* deniyor. Bu kadınların çoğu –aslında pek azı ergenlik çağını yeni atlatmış genç kızlar– sığırlar gibi kan kaybından ölmeye terk edilmiş. Bunu bir düşün. Yıllar içinde toprağa işleyen onca kan. Banathel’in yapıları bu yüzden ko-kuşmuştur.”

“Bu korkunç.”

Paul başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Sadece gamzeli yanağının kıvrımını ve karanlık, şüpheli tek gözünün pırıltısını yakaladım.

“Buna *gelenek* denir Mina. Ondan daha kalıcı olamazsın. Yapabileceğin en iyi şey, ondan kaçmaktır.”

Sam’in dönmesini bekliyordum ama saat dokuz buçuk olmasına rağmen hâlâ gelen giden yoktu. Soğuk pizza yedim ve Paul’un bira teklifini memnuniyetle kabul ettim. Bira kutusunu dizlerimin arasına sıkıştırmış oturarak deri kaplı küçük defterime yazıyordum. Olayları oluş sırasına göre düzenlemem lazımdı ve yaşananları bu şekilde kaydetmek Alice’in bana doğru eğilip tıslayarak kendisinininkine hiçbir şekilde benzemeyen tok ve kalın bir sesle, “*Ne yaptığını biliyorum Meens,*” deyişini

unutmamda yardımcı oluyordu. Onun başını eğişini ve parlak gözlerini kısarak bana nasıl baktığını yazdım. Bana, “*Şimdi o kadını sürekli duyabiliyorum,*” deyiş hakkında yazdım, sonra aklıma bir şey geldi. Tükenmez kalemimi bırakıp şakaklarımı ovdum. Paul ağzında sigarayla soğuk ve yağlı suda bulaşık yıkıyordu.

“Hey, Paul, evde hiç pil var mı?”

“Hangi boy?”

“Ah, Walkman boy.”

Paul ellerini kot pantolonunun ön tarafıyla kurularken homurdandı.

“İçindekiler bitti, değil mi? Alice’in onu ne kadar çok dilediğini düşünürsek hiç şaşırmadım. Lisa’ya pillerin bize o kahrolasica aletten çok daha pahalıya mal olduğunu söyledim. Onu satmamız gerektiğini söyledim, böylece elimizde epeyce para kalacak ama beni duymuyor bile. Lisa bunun zalimlik olacağını söyledi. Sana bir şey söyleyeyim mi, o kulaklıkları Alice’in lanet olasıca kafasından cerrahi operasyonla ayırmamız gerektiğinde Lisa gülemeyecek!” Kaba bir şekilde güldü, ardından arkamdaki çekmeceleri başıyla işaret etti. “O çekmecelerde birkaç tane olması lazım. Alt çekmecelerde, en üsttekinde değil. Bak bakalım. Ben haberleri izlemeye gidiyorum. Görünüşe bakılırsa bu sabah kasabanın gençlerinden birini taş ocağındaki büyük su birikintisinden çekip çıkarmışlar.”

Kafamı ani bir hareketle kaldırıp ona bakarak, “Ölü mü?” diye sordum.

“Aynen.” Paul iç çekerken başını iki yana salladı. “Lanet olası aptal gençler. Taş ocağının bir ölüm tuzağı olduğunu herkes bilir.”

“Kimmiş?”

Paul omzunu silkti. Yüzü gerildi. “Bilmiyorum. Sadece bir genç diye duydum. Muhtemelen bu berbat sıcakta serinlemeye çalışıyordu.”

Şansına Küs’ün gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzüyle, “*Saçınızı ateşe vermeye geliyor,*” deyişini düşündüm. Kalın boynu, düz ve zalim yüzüyle Sıfır Numara’yı. İçimde solucan yumağı gibi kıvranan derinlerdeki endişeyi tekrar hissettim. Kurumuş dudaklarımı elimin tersiyle ovdum.

“Kim olduklarını öğrenebilir misin?”

Paul başını salladı. İlgisiz ve umursamazdı ama sanırım rol yapıyordu. Bence o da benimle aynı şeyi düşünüyordu: Alice’in işkencecilerinden birinin daha gittiğini. Defterimi kapatıp arkama döndüm. Lisa’nın bana yol haritası vermek için açtığı ama içindikileri benden saklamaya çalıştığı en üst çekmeceyi açtım. O meseleyi bu ana kadar unutmuştum, çekmecenin içinde ne olduğunu görünce nedenini anladım. Etrafına lastik geçirilmiş bir tomar mektubu çekmecedan çıkardım. Buradaki ilk sabahımızda Lisa bize telefonun kapandığını söylemişti ama sanırım gerçeği çarpıtıyordu. Telefon kapatılmamıştı, kesilmişti. Tüm bu zarflar resmi yerlerden gelmişti, üzerlerinde ÖNEMLİ, SON HATIRLATMA veya DİKKATE ALIN yazan damgalar vardı. Birini elime aldığımda zarfın penceresinden *Yasal İşlem Başlatılmıştır* yazısını okudum.

Farkında olmadan, “Kahretsin!” dediğimi duydum. Paul’un, “*Çaresizlik, insanı yaratıcı biri haline getirir,*” dediğini hatırladığımda mideme kramp girdi. Sadece bir anlığına tüm bunların gerçekten bir musallat olma vakası olduğu fikriyle avunmuştum –şömine bacasının içine kaçtığını gördüğümü sandığım o

uzun solgun el, Alice'in Maggie hakkında konuşurken girdiği hâl, sanki böcekler yuva yapıyorlarmış gibi genzinin arkasından duyulan şaklama... Sadece bir anlığına bunun gerçek olduğu ihtimalini hesaba katma konusunda kendimi zorladım—çünkü bunun *gerçek* olması Eddie'nin de dışarıda bir yerde olduğu anlamına gelirdi. Fakat bu faturalar, bu çaresizlik... her şeyi değiştirirdi.

Pilleri Alice'e verdim ve genç kız memnuniyetle alıp sessiz bir rahatlamayla kulaklığını taktı. Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydim, *Garfield* desenli çarşafıyla yastık kılıfı, altında bir sürü küçük pelüş oyuncağın olduğu yastığıyla Tamsin'in yatağına yattım. Saat neredeyse on olmasına rağmen hava tam karanlık değildi ve loş ışıktaki Alice'in yatağında yayıldığına görebiliyor, kulağındaki müziğin boğuk ritmini, uykuya dalarken düzenli ve yumuşak nefes alıp verişini duyabiliyordum. O kadar huzurlu görünüyordu ki daha birkaç saat önce, “*Öleceksin Mina Ellis,*” diyen kızla aynı kişi olduğunu düşünmek zordu.

Gözlerimi kapatıp sırtımı duvara olabildiğince yasladım. Derinlerde yatan içgüdüsel bir refleksti. Demek ki tuğlaların arasında parlayan bir gözün sana baktığını düşünmenin çok kolay olduğu delikleriyle o siyah, kurumlu şömineye arkamı dönmeye istekli değildim. Zihnimi boş bıraktım, düşüncelerim Oscar'a ve kaçınılmaz olarak Lucy'ye kaydı; top inci küpeler takan ve limonsu kokulu bir parfümü olan, bazen Oscar'la birlikte arabayla işe giden o kıza. Muhtemelen bir meteorit parçasını ellerinde nasıl tutması gerektiğini bilen, nebular ve galaksiler arasındaki farkı açıklayabilen ve biri bir kez öldüğünde onun ölü olarak kaldığını bilen Lucy'ye.

Rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyordum, üzüntü göğsüme beton blok gibi basıyordu. Bugün Paul bana, “*Yoksul olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,*” dediğinde yüreğime oturdu, çünkü bunda bir gerçek payı vardı, öyle değil mi? Oscar’ın iyi bir geliri, kullanıma hazır varlığı, sürekli büyüyen bir çalışma alanında uzun bir geleceği vardı. Bu destek olmasa sıkıntı yaşırdım.

“*Sıkıntı yaşamak*” mı Mina? Tatlım, *adamakıllı dibe vurur-sun*, dedi iç sesim alay edercesine.

Başımı eğip parmağımdaki nişan yüzüğüne baktım. Kendimi *Road Runner* çizgi filminde uçurumdan düştüğünü fark etmeden hemen önce havada koşmaya devam eden Coyote gibi hissettim. Bekâr olduğumda önümde açılacak yeni olasılıklar, özgürce yapabileceğim sonsuz küçük değişiklikler karşısında heyecandan ürperiyordum. Her zaman istediğim o akşam kurslarına gidebilecektim. Belki çömlekçilik ya da takı kursu olurdu. Yaratıcı bir tarafım olduğunu her zaman düşünürdüm, ama hiçbir zaman keşfedemedim. Belki artık zamanı gelmişti.

TıkTıkTık.

Birdenbire dikkat kesilmiş bir şekilde yatakta doğruldum. Başımı yavaşça şömineye doğru çevirdim. Alice uyuyordu, dudakları aralıktı, elleri başının yanında hafifçe bükülmüştü.

Tık. Tık. Tık.

Bu son derece kasıtlı yapılan bir sestti. Bacaklarımı yatak örtüsünün altından kaydırıp yataktan kalktım ve duyacağım en ufak bir sese dikkat kesilmiş bir halde şöminenin yanında korkuyla bekledim. Kanımın hızlı akışı kulaklarımdaydı, nabzım adeta çıldırmıştı.

TıkTıkTık.

Hayır, şömineden değildi. Alice'e doğru yaklaştım, gözlerim yatağının dayalı olduğu duvardaydı. Birkaç adım daha yaklaşıp elimi duvara dayayarak dikkatlice Alice'in üzerine eğildim, ardından kulağımı duvara dayayıp dinledim. Duvar kâğıdı yeşildi, üzerinde küçük pembe balonlar vardı. Alice küçükken kaplanmış olmalıydı, belki de Tamsin doğmadan önce. Duvar elimin altında soğuktu. Yumruğumu sıktım. Üç kere hafifçe vurdum. Tıklama hemen ardından tekrar duyuldu. Acil bir şekildeydi, sanki bir cevap bekleniyormuş gibi.

Tıktıktık.

Ara.

Tık. Tık. Tık.

Ara.

TıkTıkTık.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye kendi kendime fısıldadım, neredeyse gülecektim.

“Es-o-es? Gerçekten mi?”

Oscar, Mors alfabesini severdi. Hatta bir açık arttırmadan İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski makinelerden birini satın almıştı, evde gururla sergiliyordu. Onu dinleyen herkes, “SOS” teriminin yaygın olarak inanıldığı gibi Hayatımızı Kurtarın'ın (Save Our Souls) kısaltması olmadığını söylemeyi severdi. Bu, acil bir durumda kolayca iletilebilecek şekilde tasarlanmış kullanışlı bir diziydi, o kadar. Kaşlarımı çatarak duvardan uzaklaştım. Duvarın diğer tarafı Bert'le Mary'nin eviydi, bundan emindim. Başlarına bir şey gelmiş olabilir miydi? Duvara tekrar vurdum ama bu sefer karşılık gelmedi ve kulağımı duvara dayadığımda hiç ses duymadım.

“Kahretsin!” dedim ellerimi belime koyarken. Oraya gidip

bir kontrol etmem gerekecekti. Kot pantolonumu üzerime geçirirken saatime baktım. Havanın sıcaklığına ve beni giderek daha çok sıkan midemdeki endişe düğümüne küfrettim.

* * *

Tanrım, çok susamıştım. Boğazım kupkuruydu. Gitmeden önce bir bardak su içme niyetiyle merdivenden inip geriye, mutfığa doğru döndüm. Hatta bardağı da boş verip kafamı doğrudan musluğun altına sokar ve soğuk suyun ağzıma dolmasına izin verirdim. Mutfağın kapısını ardına kadar açtığımda orada, karanlıkta bir silüet vardı, acı çekiyormuş gibi kambur duruyordu. Başı bana doğru dönerken bir an için göz çukurlarının boş olduğuna o kadar emindim ki.

Boş, gözsüz bir baş.

Elimin ayasıyla düğmeye vurarak ışığı açtım.

“Kahretsin! Sam! Ne halt ediyorsun burada?”

Gözlerinde ateşli bir parlaklık vardı, uzayan sakalı alacalıydı. Arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı.

“Saat kaç?”

“On bire geliyor,” dedim.

“Uyku tutmadı mı?”

Sesi yaralıydı, karga gibi çıkıyordu. Başımı iki yana salladım, ardından Bert’le Mary’nin evinden gelen tıklamaları anlattım. Sam gülümsese de bunun pek komik bir yanı yoktu.

“Biraz önce dışarıda Bert’le konuşuyordum. Belki beş ya da on dakika önce. O iyi. Eminim Mary de iyidir. Seninle gelmemi ister misin?”

“Emin misin? Duvara vuran biri kesinlikle vardı.”

“Eminim. Bahçe kapısının hemen önünde sohbet ettik. Bert çite yazılan yazıdan dolayı endişeliydi. Sen gördün mü? Hani şu cadılarla ilgili olan şeyi? Bert bunun ona tehdit gibi geldiğini söyledi. Polis çağırayım mı diye sordu.”

“Sen ne dedin?”

Sam bir sigara yakıp elini sallayarak kibriti söndürdü.

“Sabaha kadar beklemesini söyledim. Gün gün ışığında her şey farklı görünür.”

Nabzım artık yavaşlıyordu, ama sadece birazcık. Belki aptallık ediyordum. Aşırı tepki veriyordum. Lavaboya dönüp bardağıma su doldururken Sam bana o bakışlarına neredeyse değmeyen gülümsemesiyle bakıyordu.

“Mors alfabesi.” Sam kıs kıs güldü. “Sen kız izci miydin Mina?”

“Hayır,” dedim suratımı asarak. “Fakat bir SOS’i duyduğumda tanırım.”

“Muhtemelen borulardandır tatlım. Bu evler eski değil ama kötü yapılmış. Çoğu savaş sonrası ev, uzun ömürlülük değil yeterlilik düşünülerek yapılmış. Otur. Bir içecek al.”

“Sen de mi uyuyamadın?”

“Bundan sonra bir daha uyur muyum, emin değilim. Haddinden fazla hız almışım gibi hissediyorum.” Sam sigarasının ucunu kül tablasına hafifçe vururken masanın altında bacağı titriyordu.

“Konyak?”

Sam konyak şişesini bana doğru eğdi. Başımı iki yana sallayınca, kendisi için geniş ağızlı plastik bir bardağa epey bir konyak doldurdu. Susuzluktan neredeyse nefes almadan bir bardak suyu bir dikişte içtim.

“Neredeydin?” diye sordum.

“Yürüyordum. Vadiye gittim, taş çemberini geçtim. Nere-deyse sahile kadar yürüdüm. O kadar adrenalin yüklüydüm ki yürümeye devam edip doğrudan denize de girebilirim gibi geldi.”

Gözlerini indirdi, başparmağını huzursuz ve sıkıntılı bir ruh haliyle masanın üzerinde gezdirdi.

“Alice haklıydı. Ben Maggie’yi terk ettim.” İçkisinden bir yudum aldı. Yüzünde enkazdan çıkarılmış bir adamın şok olmuş ifadesini taşıyordu. “Kızamık olmuştu, ama genelde çocukların yaptığı gibi onun da bunu hemen başından atacağını düşündük. Fakat Maggie giderek daha da hastalandı, yemeden içmeden kesildi. Onu yetişkinler koğuşunda bir yetişkin yatağına yatırdılar. O yatakta ufak bir oyuncak bebek gibi küçücük görünüyordu. Yanındaki yatakta yaşlı bir adam ağzından kan gelene kadar öksürüyordu. Perdeyi çekmeye çalıştım ama ellerim öyle titriyordu ki başaramadım. Hemşireye, ‘Daha ne kadar burada kalacağız?’ diye sorduğumu ve onun da, ‘Ne kadar gerekirse,’ diye cevap verdiğini hatırlıyorum.”

O susarken ben de bekledim. Nefesini toparlayışını, gözyaşlarının tehdit edici bir şekilde boğazından yükselişini duyabiliyordum.

“Carla’ya, –eski eşim, Maggie’nin annesi– ‘Bunu yapamam. Onun gözümün önünde ölmesini izleyemem,’ dedim. Carla bana, ‘Kaçıp gitmek bunun gerçekleşmesinin önüne geçmeyecek Sam,’ dedi. Benim korkak olduğumu düşündü ve haklıydı. Ona söylediğim son şey, ‘Bittiğinde beni ara,’ oldu. Küçük kızımın babasının ağzından duyduğu son cümle bu oldu. ‘Bittiğinde beni ara.’ Yüce Tanrım.”

Sesi titrekti ama çatallaşmıyordu. Gözlerinde yaş yoktu ama gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi bir anlığına dudaklarını sıktı. Uzanıp onun elini tuttum.

“Sam, Alice’e Maggie’den laf arasında da olsa bahsetmiş olma ihtimalin var mı? Cüzdanında sakladığın fotoğrafı herhangi bir şekilde görmüş olabilir mi? ‘Güz yaprakları gibi saçlar,’ dedi Alice. Soğuk okuma konusunda bana ne söylediğini hatırla Sam. Akıllıca, ama yine de bir numara.”

“Hayır.” Sam başını iki yana salladı, elinin tersiyle ağzını sildi. “Hayır, seansta onları söyleyen Maggie’ydi. Ayakkabı gıcırdamasına gelecek olursak, o sesi geceleri duyuyorum. Hem de her gece.” İşte şimdi sesi çatallaşıyordu, nefes alıp veriş hırıltılıydı.

“Sam.” Diğer elimi de uzatarak onun elini tuttum, teni sıcak ve kuruydu. “Sam, geçecek, geçecek.”

“Lanet olası geçmeyecek,” dedi Sam, gözlerini öfkeyle ovarken. “Hiçbir zaman geçmeyecek.”

Sessizliğe bürünüp bardağıyla oynadı.

Ona doğru eğilip alçak sesle, “Birkaç saat önce Paul’la konuştum. Alice hakkında sana söylediklerinin bir kısmını özenle kurguladığını itiraf etti... ve mutfak çekmecesinde ne buldum dersin? Son ödeme tarihi geçmiş faturalar. Bir sürü var. Telefon kesilmiş ve sırada gaz var. Böyle şeyler görmezden geldiğinde ortadan kalkmaz, sadece çok daha kötüye gider. Evi kaybetmelerine ne kadar kaldı? Doyuracak üç çocuk ve çalışan sadece bir ebeveyn varken? Bu büyük bir mücadele olmalı.”

“Bunu bana niye anlatıyorsun?” Sam’in sesi bitkin ve üzgündü. Bu, yürek parçalayıcıydı.

“Peşinde oldukları şey *para* olduğu için.” Tamsin’in, “*Babam*

diyor ki yeni evimizi aldığımızda her birimizin ayrı odası olabilecekti,” deyişini düşünerek ekledim: “Hatta belki onlara yeni konut sağlanmasının peşindeler. Alice’le ilgili tüm bu şeyler sadece hikâyelerinin gazetelere girmesi için. Sen haklıydın Sam. En başından beri haklıydın.”

Ne beklediğimden emin değildim. Belki tatmin. Bir kafa sallama, bir anlama belirtisi. Sam gözlerini bile kaldırmadı, sadece sigaranın birini söndürüp birini yaktı.

“Sam?”

“Umurumda değil.” Omzunu silkti. “Mesele artık hikâye olmaktan çıktı. Alice’ten Maggie’yle konuşmasını ve o zamanlar korktuğum için böyle yaptığımı ona söylemesini istemem lazım. Maggie’nin beni anlamasına ihtiyacım var Mina. Onun beni affetmesine ihtiyacım var.”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Karanlıkta gölgelenen gözleriyle bana baktı. “Peki, ya sen?”

“Ben ne?”

“Demek istediğim, şüphecililiğini bir an için bir kenara koy Mina. Sen de bugün seanstaydın. Kapıdaki gürültüleri ve Alice’in sesinin nasıl değiştiğini duydun. Bunlar numara değildi.”

“Bunu bilmiyoruz. Musallat olunma her zaman aldatmacadır, bu yüzden imkânsız değil.”

Yumurta kabuğu kadar kırılgan bir sessizlik çöktü. Sam masanın üzerinden bana doğru eğildiğinde neredeyse kafalarımız birbirine değecekti. Sesi pürüzlü ve kuruydu.

“Neden buradasın Mina? *Gerçekten* neden buradasın? Bana bunun cevabını verebilir misin?”

Ona lisansımdan, uzun saatler boyunca çalışmaktan, bunun benim üzerimdeki ağırlığından ve deneyime, tutunacak

bir zemin bulmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumdan bahsetmek üzere ağzımı açtım. Fakat Sam bahanelerimi çoktan sezmiş gibi başını iki yana sallarken bir yandan da konyağı bardağın içinde çeviriyordu.

“Hayır, dürüst ol. Bana gerçeği söyle Mina.”

“Eddie,” dedim birdenbire, bu o kadar ani ve dürüstçe oldu ki kendim bile şaşırdım. İçgüdüsel olarak ağzımı elimle kapama ihtiyacı duydum ama buna karşı koydum. “Eddie’yi bulmak istiyorum.”

“Neden?”

“Ona üzgün olduğumu söylemek için.” Sesim titremeye başladı. Gözyaşlarım gözlerime batarken etraf parıldadı.

“Ne için üzgünsün?”

Sam’in sesi yumuşak olsa da bana sanki iki el ciğerlerimi sıkıp düğüm düğüm ediyormuş gibi hissettirdi. Titrek bir şekilde nefes aldım.

“Mina,” dedi Sam, “bana Eddie’ye ne olduğunu anlat.”

Ben de ona anlattım. Ona havanın nasıl metal gibi koktuğunu, burun deliklerimi yakacak kadar soğuk olduğunu anlattım. Gece boyunca kar yağmıştı ve ertesi sabah okullar kapalıydı. Eddie ve ben dar sokaklardan Brewer’s Göleti’ne doğru kayarak ve gülererek koşmuştuk, yanaklarımız kıpkırmızı olmuştu. Sam’e göletin buz tuttuğunu gördüğümü, o kalın, parıldayan buz tabakasının ortasına kadar koştuğumu, kalp atışlarımın ve kahkahalarımın soğuk havada hızla yükseldiğini, fakat yağımın altında çatırdamanın birdenbire ne kadar yüksek duyulduğunu, dünyanın hafif yana yattığını ve Eddie’nin, “Mina! Sakın kıpırdama!” diye bağırdığını anlattım.

Buz tabakası’ımın altında ayrılmaya başlarken hare-

ketsizce durmuştum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Soğuk su çatlaklardan yukarı çıkıyor, o gün giydiğim dayanıksız bez spor ayakkabılarımdan geçerek ayak parmaklarımı uyuşturuyordu.

“Eddie, ben yüzme bilmiyorum.”

“Biliyorum Mina, sadece kıpırdamadan dur, sakın ol. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Eddie yüzüstü yatıp karının üzerinde kayarak yavaş yavaş yaklaştı, yanakları kıpkırmızıydı, o hep nefret ettiği bir tutam uzun saç yine yüzüne düşmüştü. Bana elini uzattı, o küçük sesi titriyordu, çok üşümüş olmalıydı.

“Ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyormuş,” dedim Sam’e, parmak uçlarımla gözlerimi silerken. “Eddie hayatımı kurtardı.”

İçimde, derinlerde bir yerlerde bir şey acıyordu. Kemikler ve enkaz. Öldüğü gün Eddie’yle baş başaydım. O zamana kadar babam kiliseye kendini adamıştı, annem de o gün köpeği gezdirmek için dışarıdaydı. Annem eve geldiğinde ve ona Eddie’nin hayatını kaybettiğini söylediğimde bana sessizce, “Pekâlâ, o halde buraya kadar,” dedi.

Anlatacaklarımı bitirdiğimde Sam bana öyle şefkatle bakıyordu ki neredeyse nefesim kesildi.

“Mina, Alice’i kurtarabiliriz. Eğer sen haklıysan ve tüm bunlar bir miktar para ya da yeni bir ev almak için çevrilmiş bir dolapsa o zaman Alice en az bizim kadar manipüle ediliyor demektir. Bunu ortaya çıkarmadan gidemeyiz. Fakat eğer *ben* haklıysam, o zaman bu kızın Tanrı vergisi bir yeteneği var demektir, o zaman da bunu görmezden gelemeyiz.”

“Ne diyorsun yani?”

Sesim titriyordu. Ayrıca içimde kötü bir his vardı, sanki iç organlarım kauçuk gibi eriyorlardı. Kaygan ve pürüzsüz. Sam'in ne söylediğinin farkındaydım aslında. Eddie'ye ulaşmayı deneyebileceğimizi söylüyordu ve çok uzun zamandır beklememe, bu kadar yolu avuçlarımda tuttuğum bir alev gibi olan umudumu özenle kucaklayarak gelmeme rağmen bunun düşüncesi bile beni hasta ediyordu, çünkü ya Alice erkek kardeşime *ulaşabilirse* ve Eddie tıpkı Maggie gibi -cismani formu dağınık- gelirse; kemikleri hafif, içi boş ve buzla dolu olursa? Bu zaten son derece kötü olacakken bir de üstüne Eddie onlara ne yaptığımı söylerse? O zaman ne olurdu?

YİRMİ DÖRT

Alt kattaki mutfakta masanın etrafında, sıkışmış domuzlar gibi omuz omuza oturuyorduk. Oscar'ın kucağında Atatürk çiçeği vardı, Bert ve oksijen maskesi takmış Mary de masadaydı, oksijen maskesi yoğuşmadan dolayı buğulanmıştı. Alice karşımda oturuyordu ve kimse bakmadığı bir an kasten yavaşça dil çıkarıyordu; kertenkeleninki gibi çatallı ve siyahtı. Paul masaya büyük bir servis tabağı getirirken, *Tavuk da burada, tam ağzınıza layık*, diyordu, ama tabağı masanın ortasına koyduğunda tavuk hâlâ canlıydı, debeleniyordu. Herkes gülümseyip normal davranırken Paul et bıçağını biliyordu, o esnada Oscar elimi sıkıyor ve gülümseyerek, *Seni seviyorum Mina, hem de çok*, diyordu. Paul, *Kalça mı, göğüs mü*, diye sorarken tavuğun tırnaklı ayakları kuvvetsizce tabağı eşeliyordu ve ben, *Tavuk canlı, şuna bakın, o canlı*, diye çığlık çığlığa bağırırken kimse beni duymuyordu.

Bacaklarım pikeye dolanmıştı, korkudan yumuşak bir iniltiyle boğulmuş halde uyandım. O vaziyette bana uzun gelen ama muhtemelen birkaç dakika olan süre boyunca yattım. Ağ-

zım kurumuştı, korkudan yüzüm yanıyordu, terim tenimde soğuyordu. Alt kata inerken rüya zihnimden silinmeye başlıyordu ve ben yine yan evdeki Mary'yi düşünüyordum. Sam bana dün gece Bert'in de Mary'nin de iyi olduklarını söylemişti, ama duvardan gelen sesler çok açık, çok bilinçliydi. Hayatımızı Kurtarın. Ya da Oscar'ın beni düzelterceği gibi, mesaj o değildi.

Salona göz attığımda kanepenin boş olduğunu, Sam'in bataniyelerinin düzgünce katlanıp kanepenin bir kenarına konduğunu görmek beni şaşırttı. Oda duman altı olmuştu ve yan yatmış boş konyak şişesi ağzına kadar dolu olan kül tablasının yanında duruyordu. Üzerinde THE WESTERN HERALD'A AİTTİR yazan video kamera, televizyona bağlanmış kablo yığınının ortasında duruyordu. Acaba Sam hiç uyudu mu ya da günün ilk ışıkları perdelerin arasından içeri sessizce sızana kadar sigara içip şişeyi bitirdi mi diye merak ettim. Mutfakta sadece Alice vardı, tost yerken radyo dinliyordu ve sesini o kadar açmıştı ki pencere camları zangırdıyordu. Ona eşlik ettim, bulaşıkları yıkarken onu Bert ve Mary'yi ziyarette bana katılmaya ikna ettim. Yüzündeki o bezgin, uykusuz ifadeden kurtulduğunu fark etmemek mümkün değildi. Hatta onu oraya giderken Walkman'ini evde bırakmaya bile ikna ettim. Gülererek evden nemli, ağır havaya çıkıp Bert'in evinin bahçe kapısını açacağımız esnada Alice tahta çitte boylu boyunca uzanan ve bir zamanlar *sAkIN kOrkMa*, şimdiyse *Cadıyı Yakın* yazan yazıyı gördü. Ona uzun bir süre gözlerini dikip baktı.

“Beni mi kastediyorlar?” Bana döndü, gözlerini kocaman açmıştı, bakışları saftı. “Mina, benden mi bahsediyorlar? Ben cadı mıyım?”

“Saçmalama.” Ona büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim ama altı boştu. “Bu sadece bir grafiti. Anlamsız bir şey.”

Röportajlarından birinde Alice, Sam’e grafitiler ilk kendini gösterdiğinde onu temizlemeye çalıştığını, ama ertesi sabah hep yenisinin ortaya çıktığını anlatmıştı. Bu yüzden bir süre sonra onları silmeye çalışmaktan tamamen vazgeçmişti. Stevie’nin tebeşir tozuna bulanmış elleri yine aklıma geldi ama hemen defettim. Fern, Webber’ları seviyordu. Bunu kendi söylemişti. Yine de Alice’in özellikle bu mesajı görmemesini dilerdim. Grafitinin önünden temkinli bir şekilde geçerken yüzü acı çekiyormuş gibiydi.

“Bert, cadıları hiçbir zaman yakmadıklarını söyledi. Yani gerçek hayatta. Onlara işkence ettiler, astılar ya da gölette boğdular.”

Kaşlarımı çattım.

“Kulağa ürkütücü geliyor. Bert’in böyle şeyleri seninle konuşması doğru mu, ondan da emin değilim.”

“Yok. O, tarihin hikâye anlatma yoluyla öğretilmesi gerektiğini söylüyor. Tamsin ve ben küçükken bize on yedinci yüzyılda yaşamış atalarıyla ilgili her şeyi anlattı. Suffolk’taki Puritanlara kadar izlerini sürmüş. Kostüm giyip şenlik ateşi yakarak Kurtuluş’u kutlamamızın sebebi bu. Tüm bu eski gelenekleri canlı tutmamız gerektiğini söylüyor.”

“Öyle mi?” Aklımdaysa cadı taşları ve Paul’un *“sığırlar gibi kan kaybından ölmeye terk edilmiş,”* deyişi vardı. “Korkarım ona katılmıyorum. Bazı eski geleneklerin unutulup gitmesi daha iyi olur.”

“Ayy, bunu Bert’e söyleme Mina. Çok üzülür.”

Alice gülümseyerek Bert’in evinin kapısını vurdu. Daha

Bert kapıyı açıp bizi içeri buyur etmeden Alice'in yüzünün parlaması ve mutlu, hatta güzel görünmesi dikkatimi çekti. Geldiğimden beri onun yüzünü ilk kez hüzün ve şüpheyile gölgelenmemiş görüyordum. Tüm bunların altında hâlâ normal bir kız olduğunu görmek beni umutlandırıyordu.

* * *

Bert'in evi serin, temiz ve sessizdi. Koridor cila ve deterjan kokuyordu. Şömine rafının üzerindeki saatin yumuşak *tık, tık* sesini, televizyonun yanındaki bir rafta duran akvaryumun suyunun hafif fokurtusunu duyabiliyordum. Alice'in küçükken buraya gelmeyi neden sevdiğine şaşmamalıydı. Onun evindeki kaosla kıyaslandığında burası mutlaka ki ona güvenli bir liman gibi gelmiş olmalıydı. Alice ayağındaki sandaletleri fırlatıp fazlasıyla kabartılmış çiçekli koltuğa atladı. Çerçevenip kanepenin üzerine asılmış *The West Briton* ve *The Morning News* gazetelerinin kupürlerini inceledim, hepsinde de köşe yazarı adı Bert Roscow'du. Bert'in mutfakta ısıklık çaldığını duyabiliyordum. İkimizi de gördüğüne sevinmiş gibiydi ve bir sürahi buzlu çay yapmak konusunda ısrar etmişti.

Orta sehpa bardak altlıklarını koyarken, "Bize uğramaya karar vermenize çok sevindim," dedi. "Bakın bisküvi kutusunun arkasında ne buldum!"

Bert elindeki kâğıt kokteyl şemsiyelerini gösterdi. Alice kendisine ikram edilen uzun bardaktaki buz dolu amber rengindeki içeceği alırken gülümsedi. O esnada Bert, kâğıt şemsiyeyi açıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir şemsiyeyi daha açıp Alice'in bardağına, pipetinin hemen yanına koydu.

Alice, “Bertinis yok mu?” diye sordu.

“Korkarım ki yok. Geleceğinizi bilseydim hazırlardım, ama şu anda konserve ananasımız yok. Şu sokağa çıkma yasağı alış-veriş alışkanlığıma bir darbe vurdu, size söyleyeyim.”

“Ben de çalışmalarına hayranlıkla bakıyordum Bert,” dedim arkamda kalan çerçevenin içindeki gazete kupürlerini göstererek. “Soy bilim üzerine bir makale yazmışsın.”

Alice, “Ne üzerine?” diye sordu.

Bert gülümseyerek, “Sülale,” diye yanıtladı. “Soy ağacımın izini uzun zaman sürdüm. Hatta Mary için de bir soy ağacı yapmayı başardım. Onun atasının *Lady Pnrhyn* gemisiyle Avustralya’daki sürgün yerlerine gittiğini keşfettik. Kadın, saldırı ve hırsızlık suçlarından hüküm giymiş. Çok etkileyici bir bilgi.”

Alice umutla, “Mary yok mu?” diye sordu. “Sanki onu yıllardır görmemiş gibiyim.”

“Ah, hayır. Sanırım hâlâ uyuyor.”

Bardağımı sehpaaya bırakırken, “Kötü bir gece mi geçirdi?” diye sordum. Soğuk içecek dişlerimi kamaştırdı ama Tanrım, tadı güzeldi.

Bert kaşlarını çattı. Gömleği yeni ütülenmişti ve saçları o kadar titizlikle taranmıştı ki tarak dişlerinin geride bıraktığı boş izler görülebiliyordu.

“Bildiğim kadarıyla, hayır. Aksine, ağrı için bu yeni ilaç tedavisi onu uyanık geçirdiğinden daha uzun saatler boyunca uyutuyor. Saat sekizde gelsen onun birdenbire uykuya dalıp gittiğini görürsün.”

“Bu Mary mi?” Bert’in oturduğu koltuğun yanındaki sehpa-da duran çerçeveli fotoğrafı işaret ettim. Siyah beyaz bir düğün

fotoğrafıydı, genç çift dans ediyordu; gelinlik yere kadardı, bir eliyle kuyruğunu tutuyordu. Damat silindir şapka takmış ve frak giymişti, geline gülümsüyordu. Bert eski pikabın ve uzun-çalarların üzerinden uzanıp gülümseyerek çerçeveyi aldı.

“Doğru. Düğünümüz, 14 Temmuz 1953. Billie Holiday’in söylediği Blue Moon şarkısında dans ediyoruz.”

“Çok güzel bir fotoğraf.”

“O güzel bir kadın. Otuz küsur yıldır evliyiz, ne tuhaf değil mi? Şimdi düşündüm de gerçekten ‘tuhaf’ yıllar oldu, hah!” Şakasından keyif almış gibi güldü, sonra Alice’e doğru eğilirken yüz ifadesi yumuşadı.

“Tuhaf demişken... Alice, canım, evinizin önünde toplanan o kalabalık hakkında sana ne diyeceğimi bilmiyorum. ‘Triko-taj makinası’ deyiminin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Alice başını iki yana salladı.

“Fransızcadan geliyor. ‘Örgü ören kadın’ demek. Tarihsel açıdan, Fransız İhtilali sırasında kafalar kesilirken ellerini meşgul etmeleri için giyotinin yanında oturup örgü ören kadınları tanımlamak için kullanılırdı.”

“İğg.” Alice yüzünü ekşitti. “Neden?”

“Birçok sebepten ama çoğunlukla eğlence amaçlı. Giyotine genellikle o kadar yakın otururlardı ki bıçakla buluşan talihsiz aristokratların kanı üzerlerine sıçrardı. İşte bu, toplanarak gözünü dikip bakan tipler hep böyledir. Akbabalar gibi daireler çizerler.”

Sohbet bir oraya bir buraya sürüklenirken kendime bir bardak daha buzlu çay doldurdum. Birdenbire gözlerimin dolması beni şaşırttı... *Sebebi o düğün fotoğrafı*, diye düşündüm, *mutlulukları gözlerinden okunan sevinçli çiftin umut ve*

iyimserlikle dolu olması. O fotoğrafta Bert'in Mary'ye bakışını, yüzünün aydınlanışını görünce, Oscar'ın bana hiç o şekilde bakmadığını düşündüm.

Sesimin titrememesini umarak, "Bert, kusura bakmazsan lavabonuzu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Merdivenden çıkınca. Hangisi olduğuna karar veremezsen diye kapısında tabela var."

Alice yine güldü.

"İşediğinde çisellersen..."

"...cici biri ol ve oturağı sil!" Alice'in sözünü Bert tamamladı ve birbirlerine gülümsediler.

Yukarı çıkar çıkmaz banyoya girip sırtımı kapalı kapıya yasladım, birkaç derin nefes alıp verdim. Gözyaşlarımın kontrolden çıkmasına engel olmak için ağzımı elimle sıkıca kapattım. Oscar'ın gizli ilişkisi yüzünden mi, yoksa her şeyi kaybettiğimde ne olacağımdan korkmamdan mı üzgündüm, söylemesi zordu. Yetişkin hayatımın onsuz geçen günleri neredeyse yok gibiydi. O konuda elbette korkum vardı, ama aynı zamanda bana kendimi bir parça suçlu hissettiren bir heyecan kıvılcımı, kim olduğumu ve sevdiğim şeyleri yeniden keşfetmenin sevinci vardı. Birkaç dakika sonra sarsılarak nefes aldım ve yüzüme soğuk su çarptım, katlanmış bir tuvalet kâğıdıyla gözaltılarımı kuruladım.

Aşağıya dönmek konusunda tereddütte kaldığımı fark ettim. Üst kat koridorunda üç oda vardı ve doğru hesaplıyorsam ortadaki Alice'le Tamsin'in odasıyla bitişikti. SOS'in geldiği oda orasıydı. Bu kaşımaya karşı koyamadığım bir kaşıntı gibiydi.

Unut bunu.

Neredeyse unutacaktım. Onun yerine, son dakikada, çok sessiz bir şekilde yürüyerek banyodan çıkıp ikinci odanın kapısının önünde durdum ve içeriyi dinledim. Aşağıda Bert ve Alice'in neşeli bir şekilde konuştuklarını duyabiliyordum, sesler üst üste biniyor, kahkahalar yükseliyordu. Fern haklıydı, bu Alice'e iyi geldi. Parmaklarımı kapı koluna doladım, o kadar kolay döndü ki neredeyse kapının zaten açık olduğuna emin olacaktım. Kendime, bu sorumluluk gereği yapılması gereken bir şey olduğu için sadece Mary'yi kontrol edeceğimi söyledim, eğer uyuyorsa, ciddi bir zarar yoksa sorun da yoktu.

"Bayan Roscow?" diye fısıldadım. "Mary? Her şey yolunda mı?"

Sessizlik.

"Bayan Roscow?"

Yatak odası aydınlık ve temizdi, parlak ışığa gözlerimi alıştırmam birkaç saniyemi aldı. Çuha çiçeği-sarı duvarlara, pastel suluboya resimlere ve yuvarlak, kadife yatak başına baktım. Tüm bunlar köşedeki tuvalet sandalyesi, yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran nebulizatör ve sanitasyonun temiz kokusuyla ciddi şekilde tezat teşkil ediyordu. Son günlerinde Eddie'nin odası da böyle kokuyordu: Dezenfektan ve çamaşır suyu, oksijen pompasının kuru sıcaklığı, naylon çarşaflar ve lateks eldivenlerle tıp merkezlerini anımsatan bir kokuydu bu.

"Bayan Roscow?"

Uyuyor olmalıydı, çünkü sesime tepki vermiyordu. Tam geri dönüp sessizce kapıdan çıkacaktım ki bir şey dikkatimi çekti. Yavaşça yan yan yürüyerek yatağın etrafından dolandım. Hissettiğim rahatsızlık kaburgalarımın etrafındaki metal bir halka gibi beni sıkıyordu. Sürünerek geçerken tül perdeler

hafifçe pır pır ediyordu. Artık yatakta yatana bakmıyordum. Nikotin rengindeki ampulüyle nebulizatörün durduğu komodinin dayandığı duvara bakıyordum.

Resmin üstünde hilal şeklinde ve bir iki santimetre çapında siyah izler vardı. Bu aşınmalara baston ucu veya ayakkabı topuğu gibi bir nesne sebep olmuş gibiydi. Demek biri *gerçekten* duvara vuruyordu. Belki de bir mesaj gönderiyordu. İçimdeki rahatsızlık hissi başka bir seviyeye geldi. Başımı çevirip Mary'ye baktığımda yer sanki ayağımın altından kaydı, korku boğazımı öyle sıktı ki gözümün önünde yıldızlar belirdi.

Mary gözünü dikmiş bana bakıyordu. Küçülmüş gözbebekleri, irislerin kar bulutlarının soluk griliği üzerinde yüzüyordu. Yüzünde şaşkınlık, sinirlilik ya da korku ifadesi yoktu. Sadece basit bir tükenmişlik vardı. Ağzı dengesiz bir şekilde açıktı, sararmış dişlerinin uçlarını gösteriyordu. Teni çok solgundu ve kırıışık kumaş gibi buruşmuştu.

“Mary! Seni uyandırmak istememiştim. İyi misin? Bert'i çağdırmamı ister misin?”

Hiç tepki vermedi. Yatak başının yanındaki izleri göstererek ona bir adım yaklaştım.

“Dün gece vurulduğunu duydum. Yani duvara. Sen miydin?”

Belli belirsiz bir baş hareketi, bir onaylama. Başının altındaki kolalı yastık kılıfı hışırdadı.

“Yardıma mı ihtiyacın var? Birini çağdırmamı mı istiyorsun?”

Bana o arktik gözlerle bakarken dudakları hareket etti. Konuşmaya çalışıyordu. Göğsü sarf ettiği eforla inip kalkıyordu.

“Bill...” Yapış yapış ağzından harfler uzayarak çıkıyordu. “Bill...”

“Billy?”

Mary hafifçe başını salladı, gözünü kapatıp açarak onayladı. Çok güçsüzdü, sarf ettiği efor yüzünden titriyordu.

“Billy mi? Ne olmuş ona? Başı dertte mi?”

Mary, “Billy...” diye fısıldadı, sonra sesi tamamen gitti ve kelimeyi bana dudak hareketleriyle söylemeye çalıştı. Gözleri birer projektör gibi yüzümde dolaşırken anlamam için adeta yalvarıyordu. *Bill. Eee.*

Mary gözlerini kapatıp elini kaldırdı. Bir vampir kadar solgun ve kansızdı. Çenesi beyhude bir çaba içerisindeydi, çok sık ama çok zor nefes alıyordu. Rengi bozulmuş dişleri uzun-du, dişetleri sağlıklı rengini kaybetmişti.

“Mary, kendini yorma ve Billy için endişelenme, hiçbir şey için endişelenme. Billy şu an büyükanne ve büyükbabasının yanında, Tamsin de orada. Güvendeler.”

Yarı açık göz kapaklarından gözünün beyazı görünüyordu. Elini bana doğru uzattığında geceliği kemiklerinden sarkıyordu. O eli tutmak istemiyordum. Ödleğe korkuyordum. Ya ölmeden önce Eddie’nin eli gibi soğuksa? Ya buz gibiyse?

SOS. Ona doğru biraz daha eğildim, ince derisinin altındaki mavi damarları görebilecek kadar yaklaştım. Alçak sesle konuşmaya çalışıyordum.

“Mary, başın dertte mi?”

Bakışları kapıya yöneldi, daha hırıltılı nefes alıp vermeye başladı, tükürüğü dudak kenarlarında birikti. Döndüğümde Bert’in kapıda durduğunu gördüm, bir bana bir Mary’ye bakıyordu.

“Neler oluyor?” Kaşları epey bir çatıktı. “Sana onun dinlenmesi gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum Mina.”

Yakalanmıştım. Yüzüme bir gülümseme kondurup canlı bir sesle konuştum.

“Bir ses duydum. Belki bir şeye ihtiyacı vardır diye düşündüm.”

“Mary, aşkım. Benim. Geçti, geçti.”

Bert yatağın üzerine eğildi ve yüz hatlarının endişeyle gerilmesi beni utandırdı; bir çocuk gibi sinsice evin içinde dolağım için ona karşı mahcup hissediyordum. Mary’nin gözleri bana döndü ve Bert onun alnına düşen saçlarını çok derin bir şefkatten doğan bir dokunuşla geriye doğru okşar gibi itti.

“Bert, özür dilerim. Ben sadece...”

Bert elini savurarak bana gitmemi işaret etti.

“Acı çekiyor Mina. Buna dayanamıyorum. Ben sadece bunun sona ermesini istiyorum. Bunun insana nasıl hissettirdiğini anlayabiliyor musun?”

Bert kafasını kaldırıp gözlerimin içine bakarken ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissettiğim bir an geldi, sakinleşmek için arkamdaki tuvalet masasına tek elimle tutunmak zorunda kaldım.

“Aşağı insan iyi olur.” Elinin hareketiyle beni neredeyse kovarak Mary’ye döndü. “Alice nerede olduğunu merak edecek.”

Bir şey söylemeden onun istediğini yaparak kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. Göğsümdeki sıkışmaya neden olan bir kas vardı, gittikçe daha fazla gerilen derin ve dolaşık bir bükülme hissettim.

YİRMİ BEŞ

Bert'in evinden çıktığımızda Alice'e yapmam gereken bir şey olduğunu söyledim. Bana endişeyle baktı.

"Sokağa çıkma yasağı ne olacak?"

"Geç kalmam. Sen içeri gir, tamam mı?"

Başımın üzerindeki gökyüzü, muazzam bir mavilikle süzülüyordu. Güneş ışığı, krom ve cam yüzeylerde parlıyordu. Havadaki tozu boğazımda hissediyordum. Bu sabah haberlerde, dün sıkışan trafikte kalan iki yüz on üç kişinin güneş çarpması sonucu tedaviye alındığı ve dört kişinin de arabalarından ölü olarak çıkarıldığı söyleniyordu. Ekranda, başında ve sonunda kırmızı ünlem işaretleriyle "Kapalı alanlarda kalmanız tavsiye edilir" yazısı belirdi. Herkesin bu kadar gergin olmasına şaşmamalıydı. Hava bile bize karşıydı.

Billy. Mary neden Billy'den bahsetmişti? Bildiğim kadarıyla Billy, kardeşleri arasında Bert ve Mary'le en az zaman geçiren çocuktü. Onunla konuşma şansını yakalayacak mıyım diye merak ediyordum. Paul, Lisa'nın bugün döneceğini söylemişti. Şansımı denemeye karar verdim.

Video kasetçi açıktı, içerisi serin ve karanlıktı. Burnuma çalınan, ıslak halı gibi nahoş, tütsüye benzer, meyvemsi bu kokuyu üniversitenin ilk yılı öğrenci evimden tanıyordum: esrar.

Boş dükkâna seslendim: “Fern?” Kapıya asılı düğümlü ipe dizilmiş cadı taşlarına döndüm. Taşlar pürüzsüz ve damarlıydı. “Burada mısın?”

Aksi yönde ardına kadar açık bir kapı vardı, içerisi karanlıktı. Elimi, içine arı sürüsü kaçmış gibi gürültü yapan dondurma dolabının üzerinde gezdirdim. Ya da *eşek arısı* sürüsü. Zavallı Vicky.

“Fern?”

Kapı nereye döndüğü görünmeyen dar bir merdivene çıkıyordu. Yukarıda hareket eden birilerinin hışırtılarını duyabiliyordum. Fern bana daha önce Stevie’yle birlikte dükkânın üst katında yaşadıklarını söylemiş miydi, yoksa ben mi öyle farz ediyordum? Elimi kaldırıp kapıya vurdum. Dışarıda bir arabanın motoru geri teptiğinde gergin bir şekilde yerimden zıpladım. *Sana ne oldu Mina?*

“Sorun bu kasaba,” diye fısıldadım kendi kendime. “Nedeni bu. Bir de anasını sattığımın cadıları.”

“Mina?” Başımı yukarı kaldırıp baktım. Fern merdivenin yukarısından bana bakıyordu. Çatık kaşları ve büzdüğü dudaklarıyla endişeli bir şekilde beni inceliyordu. “Sen kendi kendine mi konuşuyorsun?”

Ona güven verici olmasını umut ettiğim bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Akliselim bir sohbetin tek yolu bu,” diye cevap verdim. “Yukarı gelebilir miyim? Sadece beş dakikanı alacağım.”

Basamaklar dardı, yer pek düzün değildi. Genişti, açık

plandı, cumbalı pencereleri yeşil alana ve ötedeki turba renkteki tepelere bakan bir odaya açılan başka bir kapıya kadar Fern'i takip ettim. Döşeme tahtalarının üzerine farklı farklı halılar gelişigüzel bir şekilde serilmişti. Minik bir mutfak, küçük bir bambu seperatörle ayrılmıştı. Pencerenin önüne küçük bir masa konmuştu ve Fern masayı genişletmek için onu açarken bana merakla bakıyordu.

“İyi olduğuna emin misin Mina?”

Gergin bir şekilde gülümsedim.

“İnsanlar bu soruyu hep sorarlar, öyle değil mi? Fakat gerçekte cevabı hiçbir zaman merak etmezler.”

“Belki sadece yanlış insanlarla konuştuğun içindir.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Bu sevecenlik beni çözecekti. Buna zamanım yoktu. Gözyaşlarım bir dalgayla daha beni tehdit ediyordu ve yutkunarak onu bastırmaya çalışırken gözlerimin arkası karıncalanıyor, yanıyordu.

“Ben iyiyim. Kötü rüyalar gördüm, o kadar.”

“Kahve yapıyorum. Sen de ister misin?”

“Evet. Teşekkürler Fern.”

Masaya oturdum. Üzerinde resimler vardı. Bir çocuğun elinden çıkmış küçük ve şişko hayvan resimleriydi. Taç takmış ve cübbe giymiş uzun boylu çubuk gibi insanlar da vardı. Hepsi açık yeşil, açık pembe ve açık bebek mavisi tebeşirlerle çizilmişti.

“O başyapıtlar Stevie'nin,” dedi Fern, buzdolabının kapısının üstünden bana bakarak. “Büyüdüğünde ressam olmaya karar verdi, ben de işte böyle evin her tarafında tebeşirli parmak izleri ve boya damlaları bulup duruyorum. Onları bir kenara itiver.”

Öyle yaptım, bir yandan da yeşil alana göz gezdiriyordum. Tabii ki boştu; köpek bakıcıları yoktu, piknikçiler yoktu, göletin kenarında oynayan çocuklar yoktu. Fern aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı ki set üstü ocağın önünden bana dönüp, “Tuhaf, değil mi? Orası nasıl da sessiz. Yaz tatili ve etrafta incin top oynuyor. Bu bana artık biraz tüyler ürpertici gelmeye başladı,” dedi.

“Bert sokağa çıkma yasağının onun alışveriş alışkanlığını altüst ettiğini söyledi.”

“Bir de bana sor. Dün süt yoktu, bu sabah da ekmek. Tam bir karın ağrısı.”

Masaya dökülmüş bir tutam tütünü avucuma toplayıp kül tablasına attım. Yukarıda bir gümbürtü koptu, ardından Stevie’nin sesi duyuldu: “Kabloo-hoo-hoo-hooey!”

“Hepsine sahip oldu,” dedi Fern. “Michelangelo, Donatello. O lanet olasıca set bana çok paraya mal oldu ama Stevie’yi meşgul ediyor ve annesi için küçük bir özgürlüğün değeri paha biçilemez, öyle değil mi?”

“Evini beğendim.”

Fern omzunun üzerinden bana baktı, bir kaşı onunla alay edip etmediğime hükmetmek istercesine mükemmel bir yay çizerek yukarı kalktı.

“Dükkâna dâhildi. Ben satın almadan önce sadece depolama amaçlı kullanılmış. Burası bir oyuk, ama *bizim* oyuğumuz.”

“Bence harika. Konforlu.”

“Hıh.” Fern önüme bir fincan kahve koyup karşıma oturdu. “Bahse girerim sende o duvardan duvara halı döşeli, çift camlı evlerden biri vardır, yanılıyor muyum? Tabii bir de iki arabalık garaj, iki aracınız olduğu için.”

“Bir araç,” diyerek onu düzelttim. “Ben araba kullanmıyorum.”

“Ama ev konusunda yanılmadığımı düşünüyorum.”

Başımı salladım. İçimdeki ses, *Oscar’ın evi*, dedi. *Senin değil. İçindeki hiçbir şey sana ait değil ve artık hiçbir zaman sana ait olmayacak.* Kahvemden bir yudum aldım. Çok sıcaktı, yakıyordu ama en azından boğazımdaki düğümü çözüyordu.

“Sana öyle mi görünüyorum? Büyük, havalı evi olan bir kadın gibi?”

Fern beni baştan aşağı süzdü.

“Açık konuşmak gerekirse Mina, bok gibi görünüyorsun. Bu yüzden sana *gerçekten* iyi olup olmadığını sordum.”

Fincanımı masaya koyup sigara paketini işaret ettim.

“Bir tane alabilir miyim?”

“Tanrım, evet. Ne kadar istiyorsan al. El ile gelen düğün bayram.”

Bir sigara alıp yaktım, uzun dumanı pencereden dışarıya üfledim. Üniversiteden beri sigara içmemiştim, Oscar’la tanıştığımdan beriye neredeyse hiç. Sigaradan her nefes çekişimde ciğerlerimde oluşan ağır etkileri bana anlatmaktan büyük zevk alırdı.

Fern, “Nasılmış?” diye sordu.

“Başımı döndürdü.”

“Oh, o en iyi kısmı.”

Birbirimize gülümsedik ve tam o anda hissettiğim tüm korku sönmüş, uçup gitmiş gibiydi. Biz sadece halılar ve bitkilerle dolu dağınık bir odada, güneşli bir sabah, arkadaşlarda gözlemlediğim gibi birbiriyle konuşan iki kadındık. Bu çok güzeldi. Keşki her zaman böyle olabilseydi. Fakat bu bir

balondu ve tüm balonlar gibi bunun da bir gün patlaması gerekiyordu.

“Fern, sana sormak istediğim bir şey var. Bert hakkında.”

“Hı-hı.” Başının küçük bir hareketiyle beni dinlediğini ifade etti. “Bunun geleceğini düşünmüştüm.”

Kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla gözlerimi dikip ona baktım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bert’in evindeki bodrum hakkında, değil mi?”

Kafam o kadar karıştı ki sadece başımı sallamakla yetindim. Hâlbuki ben ona Mary ve Bert’le ilişkisi hakkında soru sora-caktım. Ona duvara vurulduğunu anlatmayı da planlamıştım ama şimdi o tatlılıkla sözlerine devam ederken ilgim uyanmış bir şekilde öne eğilip dinliyordum. “Ancak bu sabah erken saat-te Sam’de bana Bert’in bodrumda ne sakladığını sordu. Tamsin röportajında bir şey söylemiş, bu da Sam’i endişelendirmiş.”

Televizyona bağlı olan video kamerayı düşündüm. Sam’i, duygusal açıdan alt üst olmuş bir adamı parmaklarının arasında sigarasıyla, dikkat kesilen yüzünün belirginleşen çizgileriyle kaydedilmiş röportajları bütün gece boyunca tekrar tekrar izlerken hayal etmek hiç de zor değildi.

“Lütfen devam et.”

Fern rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Altın sarısı ışıktaki saçları koyu, parlatılmış bir kestane gibi ışıldıyordu.

“Yani, bu-bu kadar. Sam gelip bana sordu ve ben de ona ne biliyorsam anlattım.”

“Ki bu?” Onu devam etmeye teşvik etmek için elimi havada çevirdim.

Fern iç çekti. “Ona ne söylediysem, sana da aynı şeyi söyleyeceğim; ki bu da oraya bir kere bile indiğimi hatırlamadığım-

dır. Gerçek bu. Çok uzun zaman önceydi Mina, ayrıca iyi bir durumda olmadığımı da unutmamalısın. Ergenlik çağındaydım ve *öfkeliydim*. Bir sürü uyuşturucu hap kullanıyordum. O zamanların büyük bir kısmı şimdi sadece karanlıkta, anlıyor musun?”

Ojeli tırnağıyla şakağına hafifçe vurdu.

Başımı salladım ama soracaklarım bitmemişti. “Bert ve Mary hiç kavga ederler miydi? Mary hiç ondan korkuyormuş gibi göründü mü sana?”

Fern kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. “Biliyor musun, sanırım bir şey *vardı*. Evet. Mary, Bert’e onları eve getiremeyeceğini söylüyordu.”

“Neyi getiremeyeceğini?”

Fern dikkatle düşünürken yüzünü buruşturdu. “Tanrım, bak sana söylüyorum, annelik beynini pelteleştiriyor, sana aksini söyleyen olursa inanma. Ciddiyim, hatırlamıyorum. Ya da belki bana hiç söylemediler ve ben onlar konuşurken kulak misafiri oldum. Sonuçta nereden baksan on yıl kadar önceydi. Mary’nin Bert’e, ‘O şeyleri eve almayacağım,’ dediğini *çok iyi* hatırlıyorum. Bunu söylerken *öfkeliydi*, sanki tamamen *çileden çıkmış* gibiydi ve Mary asla *çileden çıkmaz*. Hele Bert’e karşı.”

“O şeylerin ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum tatlım ve bilseydim bile bunun ne Alice’le, ne bodrumla ne de başka bir şeyle ilgisi olurdu. Bu benim dikkatimi çekmiş, çünkü dediğim gibi Mary, Bert’e asla *öfkelenmez*. Gerçekten çok tatlı biri.”

“Yaa,” dedim gözle görülür bir şekilde hüzünlenererek. Sigaramı kül tablasında söndürdüm. Fern elini koluma koydu, bana

doğru o kadar çok eğildi ki açık ton fondöteninin altındaki çilleri görebiliyordum.

“Dinle, bir keresinde Stevie öğretmenine benim banyoda bir anakonda beslediğimi söylemiş. Çocuklar tuhaf şeyler söylerler, öyle değil mi? Onların beyinlerinde pırıltılar ve patlamalar olur. Belki Tamsin sadece duyduğu ya da televizyonda gördüğü bir şeyi tekrar ediyordu?”

O an aklıma bir fikir geldi, sandalyemde dikleştim.

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Stevie’yle mi?”

“Evet! Bert’in evine çok gidiyor, öyle değil mi? Belki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordur.”

Fern’in tüm ifadesi değişti. Gözleri kısıldı. Sıktığı dudakları keskin bir çizgiye dönüştü.

“Kesinlikle hayır. Söz konusu bile olamaz. Tanrı aşkına, o daha yedi yaşında. Onu bunun içine çekmene izin veremem.”

Fern kahve fincanlarını bir hışımla kapıp sert adımlarla mutfığa yürürken çok ileri gittiğimi fark ettim. Alice lekelenmişti ve onun sanrılarının altındaki dayanaklara darbe vurabilsem bile kasaba halkı yaşananları hatırlayacaktı. Sonuçta batıl inançlar böyle geliyordu.

“Fern, özür dilerim. Haklısın. Düşünmeden konuştum.”

Birdenbire ateşten daha sıcak olan arındırıcı güneş ışığına çıkma isteğiyle sandalyemi itip çantamı kaptım. Yukarıdan gelen bir gülmeyeyle pencereler zangırdadı ve Stevie kocaman, dolu dolu bir kahkaha attı.

Fern gülümsemeden beni inceledi, bir çöküşe karşı kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu. Sonra bakışları biraz yumuşadı ve uzun, titrek bir nefes verdi.

“Hayır, ben özür dilerim. Aşırı tepki verdim. Ben sadece kızımın tüm bunların içine sürüklenmesini istemiyorum, anlıyor musun?”

Elini sıkmak için ona yaklaşıırken başımı salladım. Fern havada kalan elimi görmezden gelerek beni sıkı, tedirgin bir sarılmayla kucakladı. Kulağıma fısıldayacak kadar beni kendine çekti.

“Mina, sana içtenlikle sordum. Senin nasıl olduğunu gerçekten merak ediyorum. Bu konu hakkında konuşmak istersen nerede olduğumu biliyorsun.”

Zihninin namluyu sana çevirebilirdi, değil mi? Paul’un bana söylediği buydu. Zavallı Terry’nin sevgili Ford Escort’unda kanlar içinde ölmesini düşünmemeye çalışıyordum, şöminenin karanlığında bacadan sarkan o beyaz, etrafı yoklayan parmakları düşünmemeye çalışıyordum. Bu sadece korkuydu, beynimin bana oyunlar oynamasına neden oluyordu. Gerçek değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

YİRMİ ALTI

O öğleden sonra haberler bir süredir şüphelenmeye başladığım şeyi doğruladı: Taş ocağının büyük göletinde boğulmuş olarak bulunan genç delikanlı, Banathel'in yerlilerinden olan Simon Pascoe'ydu. Fotoğrafı ekrana verildiğinde Vicky'yi omzuna almış olan bodur, kaslı, sıfır numara saç tıraşlı ve öfkeli dudaklı genci hemen tanıdım. “*Süpürgen nereye gidiyor Alice?*” diye kış toprağı gibi sert bir şekilde kalın sesle bağırmıştı. Onun fotoğrafı haber spikerinin arkasındaki ekranda belirince, Alice sesi duyulacak kadar şiddetli bir şekilde yutkundu ve koşarak salonu terk etti. Sam'le ben korku dolu gözlerle birbirimize baktık. Bunun, Alice hakkında anlatılan hikâyelerin daha kötü bir yere gideceğı anlamına geldiğini ikimiz de biliyorduk.

O akşam saat sekiz gibi Webber ailesinin evinin önünde toplanmış birileri ya da ellerinde dirgenler ve fenerlerle gelmiş öfkeli ve coşkulu bir insan kalabalığı yoktu, en azından şimdilik biraz rahatlayabilirdim. Sıcak hava, akımın teninde dolaştığını hissettiğın statik elektrik gibiydi. Alice durgundu,

yüzüstü yatıp ayak bileklerini çaprazlamıştı, bir yarışma programı izliyordu. Lisa saat dokuzu kadar anne ve babasından dönmeyecekti, Paul da kesim yerinde bir gece vardiyasında daha çalışıyordu. Sam ve ben mutfakta iskambil oynuyorduk. Sam'in göz kapakları ağır, sesi pürüzlüydü. Çenesinde ve boğazında üç günlük sakal vardı. Ben bir el daha kaybedince bana şüpheyle baktı.

"Haydi ama Mina. Çabalamıyorsun bile."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuştururken iç geçirdim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Sam kartları karıştırırken başını salladı.

"Tamsin videoda Bert'in bodrumu hakkında ne diyor?"

"Hım? Ha, o." İlgisiz bir tavırla burnunu çekti. "Önemli olabileceğini düşünmüştüm ama bir şey değilmiş. Kayıтта Tamsin bir yerde 'Bert'in bodrumundan korkuyorum' gibi bir şey söylüyor, bu yüzden bunun peşine düşmeye degebileceğini düşündüm. Değmedi."

"Fern'e gittin."

"Evet. Paul'a da gittim. Sonra Bert'e gittim."

Bu beni şaşırttı. Yüzümden anlaşılıyor olmalıydı ki Sam kartları yelpaze şeklinde açarken gülüyordu.

"Sen ve Alice oradan ayrıldıktan hemen sonra ben gittim. Bert için her anlamda hareketli bir gün oldu. Ona bodrumla ilgili sorular sordum ve o da oraya inip bir göz atmama izin verdi."

"Ne var orada?"

Sam kart yelpazesini bana uzattı. "Bir kart seç."

"Sam!"

"Tamam, tamam. Orada bir şey yok. Bir çalışma tezgâhı ve

bir sürü kutu. İyi aydınlatılmış ve düzenliydi. Belki sağda solda bir veya iki örümcek ağı vardır, o kadar. Sanırım Tamsin’de ufak çaplı bir küçük kardeş sendromu var.”

“Ablası Alice’i kıskanıyor mu demek istiyorsun?”

Sam başını sallarken kartları bana bir daha tuttu.

“Doğru,” dedi ben sonunda desteden bir kart çekerken. Kartı saklayarak yukarı kaldırıp baktım. Kupa ikilisi. “Dikkat çekmek istiyor. Onu pek suçlayamazsın.”

Sokak kapısına aniden vurulması bizi yerimizden sıçrattı, elimdeki kartı düşürdüm. Sam küfür etti, karanlık koridora bakabilmek için sandalyesine yaslandı. O garip kuyruklu yıldız şekli –boş evin ahşap kirişinde ve bu evin dışında beliren o kötülüğü önleyici işaret– hâlâ korkunç bir şekilde görünür durumdaydı, duvara derin ve çirkin bir şekilde oyulmuştu.

“Kapıyı açsak mı?” diye sordum. Veranda kapısının oluklu camından bakıldığında orada duran figür biçimsizdi, neredeyse hayal gibi görünüyordu. Birdenbire Alice’in odasında hissettiğim aynı ürpertici dehşeti yaşadım. Sam garip bir şekilde ayağa kalkıp kapıyı açmaya yeltendiğinde elimi ona uzatmamak için kendimi zor tuttum. Ona, *Hayır, yapma*, diyecek oldum.

Kapının dışından boğuk ama tanıdık bir ses, “Benim, kafadan kontak gıcıklar,” dedi ve Sam rahatlamış bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

“Bu, Bert.”

Sam kapıyı açarken uzun ve titrek bir oh çektim. Hepimiz gergindik, korku içindeydik. Bert ve Sam alçak sesle bir şeyler konuştular, sonra Sam arabasının anahtarını cebinden çıkardı.

“Neler oluyor Sam?” Onun yerine bana koridorda duran ve

bir elini merdivenin başındaki tırabzan babasına koymuş olan Bert cevap verdi:

“Korkarım acil bir durum var Mina. Lisa, High Cross yakınındaki garajda kalmış. Arabasının benzini bitmiş ve onun, ah, eve dönebilmesinin bir olanağı yok. Gidip onu almamı istedi ama ben aksi istikamette, kasabanın yaklaşık on beş kilometre dışındaki büyük süpermarkete gidiyorum. Haberleri gördünüz mü? Meğer bütün ülkede gıda sıkıntısı varmış. Yerel dükkânın rafları boşaldı. Panik alışverişi, diyorlar. Endişe verici, durum bu.”

Sam bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Mina, Lisa’yı almaya gitsem sen burada Alice’le kalırsın, değil mi? Yaklaşık bir saate gidip gelirim.”

“Aslına bakılırsa,” dedi Bert süklüm püklüm bir şekilde, “ben yokken Alice’in Mary’nin yanında oturmaya müsait olmasını umuyordum. Şu anda uyuyor ama uyanırsa evde yalnız olduğunu görmek onu korkutabilir.”

Bert’e, “Benim gidip onun yanında oturmamı ister misin?” diye sordum.

Bir kalp atışı. Bert’in yüz ifadesinin değiştiğini gerçekten görebiliyordum. Güler yüzlülükten güvensizliğe hızlı bir geçişti bu. Dün beni yatak odasında gizlice dolanırken yakaladıktan sonra onu suçlamıyordum.

“Şey, çok nazıksın Mina, ama onu tanımadığı biriyle bırakırsam içim rahat etmez. Son günlerde onu neyin üzeceğini bilmek çok zor. Eminim anlıyorsundur.”

Bana manalı bir şekilde baktı.

“Rica ederim. Eminim Alice için sorun değildir.”

Bert rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

“Teşekkürler Mina. Bu içimi rahatlattı.”

İkisi arkalarından kapıyı kapatıp gidene kadar gülümsemeye devam ettim. Koridorda tek başıma durup bekledim, evin önünden ayrılan arabaların seslerini dinledim. Etrafımda yaşayan bir varlık, bir yılanın sarılışı gibi bana baskı yapan karanlıkta emin olmak için biraz daha bekledim. Sonra salonda olan Alice’e seslendim.

YİRMİ YEDİ

Alice’le birlikte sıcak ve yumuşak renklerden oluşan bir dünyaya adım attık; gökyüzü pembe, altın sarısı ve morla yıkanmıştı. Kanatlı böcekler birden yanıp sönen ışık halkalarında kayıyor ve ok gibi fırlıyordu. Minik sinekler ve sivrisinekler, çimenlerde ötüşen cırcır böcekleri. Bert’in evinin ön kapısında Alice parmak uçlarında yükselip yedek anahtarı bulana kadar üst eşik boyunca elini gezdirdi. O kapıyı açarken birdenbire dilim ağzımda kile dönüştü; yumuşak, ıslak ve ağırdı. Aniden korkarak elimi Alice’e uzattım.

“Ne oldu?” diye sordu Alice. Gözleri altın sarısıyla beneklenmiş, kocaman açılmıştı. “İyi misin Mina? Hasta mısın?”

“Hayır, ben...” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu, yaklaşan bir şeye karşı, kara bulutların toplanması gibi endişeyle karışık büyük bir korkuydu; uğursuz bir şeyi, çatal dilli kötü bir şeyi haber veriyordu.

“Mina?”

“İyiyim.” Gülümsedim ama Alice inanmış gibi görünmüyordu. “Ciddiyim. İçeri gir.”

İçeride yine o saatin yumuşak tıklayışı, kanepede, balmumu cilasası vardı. Hissettiğim büyük korkudan, içime yavaş yavaş sızan buzdan kurtulmaya çalışıyordum. Alice televizyonu açıp kendine buzdolabından yoğurt aldı.

“Herhangi bir şey ister misin Mina? Buzdolaplarında jöle, çikolatalı dondurma, kısacası ne istersen var.”

Onun yanında durdum. Buzdolabı yumuşak yiyeceklerle doluydu: çabucak kararan muzlar, sütlü tatlı yapmak için toz karışımı, krem peynir, pirinçli sütlü tatlı ve elma püresi. Televizyonun karşısında yalnız başına oturup vıcık vıcık bir yoğurdu kaşıkla ağzına götüren Bert'i ve takma dişlerini düşündüm. Bu hem üzücü hem de sıkıntı verici bir düşünceydi. Kendini yalnız mı hissediyor diye merak ettim.

“Mina? Geliyor musun? Dizi başlamak üzere.”

“Beş dakika sonra yanında olacağım. Gidip Mary'ye bakacak mısın?”

“Evet. Reklam arasında bakacağım.”

Bir mazeret bulmam gerektiğini düşünmüştüm ama Alice onun yanında olup olmamamı umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sadece yoğurdunu yemek ve polisiye diziler izlemek istiyordu. Tekrar mutfığa girerken, *Sadece kendiyse meşgul olan ergenler için Tanrı'ya şükürler olsun,* diye düşündüm. Sam'in bana aşağıda bir şey olmadığını söylediğini biliyordum ama bodrumu kendim için görmek istiyordum. Kapısını görmüştüm bile, merdivenin altındaki üçgen boşlukta duvarda bir oyukmuş gibi duruyordu. Kapı kolunu çevirmeye çalıştım ama kilitliydi, tabii öyle olacaktı. Yanağımın iç tarafını dilimle dışarı iterek düşündüm. Bodrumun anahtarı Bert'in yanındaki anahtarlığa takılı olabilir miydi? Muhtemelen, ama... Alice'in

ön kapı için yaptığını bu sefer ben yaptım ve küçük gümüş renk bir anahtara temas edene dek parmaklarımı kapının üstünde gezdirdim. Afallamış bir şekilde anahtarı avucuma kaydardım. Sadece bir anlığına tereddüt ettikten sonra anahtarı yuvasına sokup çevirdim. Kapıyı nazikçe ve sakince karanlığa doğru ittim.

* * *

Daha önce sadece babaannem ve dedemin evindeki bodruma girmiştım. Orayı çok fazla su basardı ve sonuç olarak bataklık suyu gibi, yani bir sebepten koyu yeşil olmuş hareketsiz, yumuşak siyah çamur gibi kokardı. Orası her zaman soğuktu ve babaannem raflara kavanoz kavanoz sebze turşuları dizirdi. Turşu suyunun ekşi ve keskin kokusu, Eddie'yle ben bulanık suya ve içindeki garip biçimde büyüleyici gelen şekillere bakarken gözlerimizi yakardı; siğilli salatalıklar ve karnabaharın yumuşak, kafatasınıninkine benzer kıvrımları. Eddie, babaannemize çılgın bilim *insanı* der, bana bir gün orada vücut parçaları bulacağımızı söylerdi.

Bert'in bodrumuysa babaannemle dedemin bodrumuna hiç benzemiyordu. Tıpkı Sam'in söylediği gibi temiz ve iyi aydınlatılmıştı, gerçi biraz küf kokuyordu, ama merdivenlerden aşağı inerken babaannem ve dedemin evindeki mahzene girdiğim kadar tedirginlik hissetmiyordum. Zemin toprak değildi ve köşelerde saklanan kara yılan örümcekleri yoktu; sadece metal raflara düzgünce yerleştirilmiş kutular ve odanın ortasında uzun bir çalışma tezgâhı vardı. Kutulara yaklaştım, üzerlerine yapıştırılmış etiketlerin düzgünce yazılmış yazıla-

rım okudum: FOTOĞRAFLAR, GAZETE KUPÜRLERİ, KİTAPLAR. Birkaç tanesinin kapağını kaldırdığımda tam olarak beklediğimi buldum... Yaşanmış uzun bir hayatın kırıntıları olan anılar, günlükler ve albümler. Cornwall'ın ayrıntılı eski haritaları geçen yıllarla beraber sararmıştı. İçimde buruk bir hayal kırıklığının yeşerdiğini hissediyordum, suya düşen koyu bir mürekkep damlası gibi. Tamsin bodrumdan korktuğunu söylemişti ama o sadece bir çocuktü, değil mi? Yedi yaşındaydı ve ablasını taklit etmeye çalışıyordu, belki de şimdiye kadar fark ettiğimden daha fazla şekilde. Belki ifşa edebileceği kendine ait bir sırrı olmasını arzu ediyordu, belki de ebeveynlerinin ablasına yönelttiği ilginin bir kısmını üzerine çekmek istiyordu. Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken gözüm bodrumun arka tarafında, spot ışıkların tam olarak ulaşamadığı yerdeki rafta duran bir şeye takıldı.

“Aaah!” diye inledim yüzümü hoşnutsuzlukla buruşturarak objeye yaklaşırken. “İğrenç!”

Bu doldurulmuş bir kızıl sincaptı, tik ağacından cilalı bir kaidede arka ayaklarının üzerinde dengede duruyordu. Siyah cam gözler parlıyordu, kürkünü güve yemişti ve yamalıydı, bazı yerler neredeyse kelleşmişti. Küçük sarı ön dişler ağzından fırlamıştı. Elimi kaldırıp kulaklarının ucundaki püsküllere dokundum.

“Biri bu işi berbat etmiş, değil mi?” Onu gülümseyerek nazikçe okşadım. “Seni zavallı eski şey.”

İç geçirdim. Bert'in bir şey sakladığından çok *emindim*. Buraya girmek konusunda bu kadar kaygılı olmamdan neredeyse utandım. Sonra Sam'e anlatacaktım ve eminim bol bol gülecektik. Sincabın sarımsı kahverengi kürkünden elimi çek-

tim ve sadece bir anlığına avucumun içinde çok hafif bir hava akımı hissettim. Öne eğildiğimde raf ünitesinin duvara pek dayanmadığını fark ettim. Yüzümü aradaki boşluğa olabildiğince yaklaştırdım. Bu bir hava akımı değildi, öyle sayılmazdı. Bu bir soğukluk, bir boşluk, bir açıklık hissiydi. Bu rafların duvarla aralarında yaklaşık otuz santimetre, belki de daha fazla boşluk vardı. Mideme bir taş oturuyordu sanki. Rafların arkasındaki boşluğa boylu boyunca gözlerimi kısarak baktım ama arkada bir şey varsa da karanlık yüzünden göremiyordum.

Tanrı aşkına Mina, sakın ol. Bodrumların duvarları soğuk ve hafif esintili olur. Muhtemelen bir rutubetlenme problemi var, hepsi bu.

Evet, dedim kendime. Belki. Fakat o garip, hafif dokunuş hissi sürüyordu, beynimin arkasını çekiştirerek beni ters giden bir şeylerin olduğu konusunda uyarmaya çalışıyordu. Raftaki depolama kutularından birini çektim –üzerindeki etikette SLAYTLAR-MASSACHUSETTS NİSAN '83 yazıyordu– ve açılan boşluktan arkaya baktım. Keşke yanımda bir el feneri getirmeyi akıl etseydim. Hiçbir şey görmüyordum.

“Bu delilik,” dedim boş odaya. “Bu sadece kahrolası bir...”

Sonra, işte oradaydı. Yerimi değiştirdiğimde gölgeler farklı bir şekilde konumlandı ve gözlerimin buna uyum sağlaması sadece bir saniyemi aldı. Bir süre sonra beynim bunun mobilya örtüsüne sarılmış bir nesne olduğunu algılayana kadar neredeyse benim boyumda olan sarılı bir figürü görmek korkudan mideme sancı girmesine neden oluyordu. Bu bir göz yanılmasıydı. Hepsi buydu. Karanlık bir şekilde dönüşmüş ölümler gibiydi.

Rafların arkasındaki boşluğa girdim. Çok dar bir alan ol-

duğu için sırtımı tuğla duvara yaslayarak yan yan ilerledim. Hafifçe yan dönüp önümde kalan sarılı objeye bakabileceğim kadar az bir yer vardı. Çok iyi saklanmıştı, mobilya örtüsü neredeyse tuğla duvarla aynı soluk renkteydi. Örtüyü çekmeden önce tereddüt ettim, korku boğazımda parlak ve keskin bir limon dilimi gibi birikti.

Bir an için o örtünün altında, dış kalıntıları donup kristalleşmiş, gözleri kafatasının içine gömülmüş bir şekilde Eddie'nin olacağından emindim. Eddie titreyen elini bana uzatıp gevşek mor dudaklarıyla, *Bana buzdan bahset Mina*, diyecekti ve sesi birbirine sürten kayalara, atılan mezar toprağının tıkırtısına benzeyecekti. *Bana buzdan bahset*.

Fakat bu tabii ki Eddie değildi. Yaklaşık bir metre elli santimetre boyunda, terzilerin kullandığı bir prova mankeniydi. Üzerine beyaz, keten bir önlük giydirilmişti, çok sadeydi, büzgülü eteği yere kadar iniyordu. Boynun üstünde, yakasında asma kilit bulunan kararmış metalden bir kafes vardı. Büyük ve kaba görünümlüydü, boyun bandının içinden parmağım uzunluğuunda sivri uçlu demirler dışarı çıkıyordu. Sivri uçlara hafifçe bastırđıđımda parmak uçlarımda koyu renk lekeler meydana geldi. Ondaki bir şey beni dehşete düşürdü. Metal eski ve çok kullanılmıştı, kanı görmüş ve tadına bakmış bir aparattı. Mankenin boynuna sıra sıra kolyeler asılmıştı, bazıları kısa, bazıları uzundu. Hepsi kahverengi, gri ve siyah dizilen iri boncuklardan oluşuyordu. Birini elime alıp tartmaya çalışana, şaşırtıcı şekilde ağır ve soğuk olduğuunu görene kadar ne olduklarını fark etmedim. Taşlardı. *Cadı* taşlarıydı. Onlarca, onlarca ve onlarcaydı. Mankenin omuzlarından ve beyaz pamuklu kumaşla kaplı göğüslerinin arasından sarkıyorlardı;

sicim, deri ve eski bükülmüş ipe geçirilmişlerdi. Taşlardan biri yumruğum kadar büyüktü, kuvarsla işlenmişti. Parmaklarımı gelgitlerin hareketiyle cilalanmış küçük taşların üzerlerinde gezdirdim. Bir adım daha yaklaştığımda ayağım bir şeye değdi, mankenin kaidesine sıkışmış, uzun eteklerin altında neredeyse gizlenmiş bir şeydi. Ne olduğunu görmek için kumaşı kaldırmam gerekti. Bir başka saklama kutusuydu. Bunda da etiket vardı.

Şöyle yazıyordu: ARAÇLAR

YİRMİ SEKİZ

Sanki ayağa çok hızlı kalkmışım gibi kulaklarım çınlıyor, kan beynime hücum ediyordu. Tenimi kaplayan sıcaklık, hızlı bir kan akışı gibi kendini tam manasıyla gösteriyordu. Kutuyu yerden alıp bodrumun ortasında, ışıkların altında bulunan çalışma tezgâhının üzerine bıraktım. Dikkatliydim, üzerindeki ince toz tabakasını sildim. Kutunun kapağını kaldırırken ellerim titriyor, kalbim ağzımda atıyordu. Kutunun içinde pelür kâğıda sarılı iki nesne vardı. Cansız ağırlıklarını hissederek ikisini de elime aldım, o esnada terin sırtımdan aşağıya akmaya başladığının da farkındaydım. Yarım kulakla duyduğum araba motoru ve ön kapının çarpılma sesi yüzünden diken üstündeydim. Çabuk olmam gerektiğini söylüyordum kendime, ama nesnelerin kâğıdını dikkatli açtığımdan emin olmak istiyordum. Çıkardığım nesneleri masanın üzerine yan yana koydum.

Tarım aletlerine benziyorlardı, Orta Çağ'da kullanılan türdendi. Kabaca şekillendirilmişlerdi ama işlevsellerdi. Biri bıçağı andırıyordu ama daha inceydi, uzun ahşap saplı büyük

yün iğnesine benziyordu. Sapında altın varakla Latince bir şey yazıyordu: DAEMONIA EICERE. Diğeriyse çirkin, demircilerin kullandıklarına benzer endüstriyel görünümlü bir aletti. Ona bakarken neye benzediğini fark ettim... Maden eritme kabı maşası. Oscar'ın laboratuvarında bunların kullanıldığını görmüştüm, ama benim elimde tuttuğum paslanmaz çelikten yapılmış pırıl pırıl bilimsel araç gereçlerden değildi. Metali ateşten siyahlaşmıştı, yüzeyi pürüzlüydü. Sapı makasınki gibiydi, iki uzun kıskacın ucu düzleştirilmiş, kabaca şekil verilmişti. Gerçek bir tiksintiyle beraber bir miktar mide asidi boğazıma kaçtı. Tuzlu su gibi yaktı. Yüzümü tiksintiyle yana çevirerek maşayı alelacele masanın üzerine bıraktım. İlgimi tekrar yün iğnesine yönelttim. DAEMONIA EICERE. Ahşap sapa işlenmiş altın varaklı ama eskimiş harflerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

Oscar olsa bunun ne anlama geldiğini bilirdi, diye hatırlattı bana içimdeki küçük ses. O senin şimdiye kadar bildiklerinden çok daha fazlasını unutmuştur.

Başımın üzerinde bir kapı çarpıldı, merdivenden koşturarak inen birinin ayak sesleri duyuldu. O kadar korktum ki dilimi demir tadını alacak kadar sert ısırdım.

Alice, "Mina!" diye sesleniyordu. "Mina, ah Tanrım! Mina, neredesin?"

"Buradayım!"

Aletleri -Bert'in deyimiyle "Araçlar"ı- kutuya geri koydum, onları pelür kâğıtlara sarmayla uğraşmadım. Alice'in korkmuş, çaresiz sesiyle çabucak toparlandım. Onun sesini artık mutfaktan duyabiliyordum, bir patırtı koptu ve ağır bir şey yere düştü. O panikle Alice'in boğazına bir eşek arısı

kaçtığını, düştüğü yerde şiddetle sarsıldığını düşündüm. Fakat hayır, onun hıçkırıklarla tıkanan boğuk ağlayışını hâlâ duyabiliyordum.

“Neredesin?” Alice boğuk bir sesle bağıyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkabilmek için eteğimi kaldırırken, “Buradayım, geliyorum,” diye cevap verdikten sonra elektrik düğmesine elimle vurarak bodrumu, mankeni ve Araçları ait oldukları karanlığa tekrar gömdüm.

* * *

Mutfağın zemininde bir sandalye yatıyordu. Alice öyle hızlı hareket etmişti ki sandalyeye çarpmış, onu devirmiş ve neredeyse farkına bile varmamıştı. Yüzü küle dönmüştü ve bana baktığında, gördüğü şeye bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırptırıyordu. Yanına geçtim, saçlarını yüzünden çekip bana bakmasını sağladım.

“Alice, ne oldu? Neyin var?”

Zangır zangır titriyordu. Çarpılmış yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Aramızda gelişen derin telepati sayesinde daha o söylemeden ne diyeceğini biliyordum. Ellerimin altındaki teninin sıcaklığında cevabı hissedebiliyordum. Gözlerinin keskin mekanizması korkudan çılgına dönmüş bir şekilde bir sağa bir sola hareket ediyordu. Biliyordum ve korkuyordum.

* * *

İçimde yükselen adrenalinin etkisiyle merdivenden yukarıya, Mary’nin yatak odasına uçtum. Kalbim bir totem davulu

gibiydi, Alice'in sözlerinin ritmiyle vuran bir uyarıydı; *o öldü, o öldü*. Mary yatakta yayılmış, yüzü tavana doğru dönmüştü. Vücudu çarpık duruyordu, sanki ayağa kalkmaya çalışmış da geriye düşmüş gibi hafifçe bükülmüştü. Ağzı açıktı, dudakları koyu, ölümcül bir morluktaydı. Başucu lambası yere yuvarlanmıştı, garip açılarda gölgeler oluşturuyordu.

“Mary?”

Parmaklarım duvarda gezindi. Odun yongası duvar kâğıdı bana Eddie'nin yatak odasını hatırlatıyordu. Bir an için deja vu o kadar tamamlanmıştı ki Eddie'yi neredeyse yatakta yatarken görebiliyordum, duvarda futbol atkıları ve posterler asılıydı, bir deri bir kemik kalmış uzun yüzünden oksijen maskesi sarkıyordu. Dışarıdan geçen bir arabanın far ışığı tavana yansdı ve bir an için Mary'nin gözlerini gördüm, parlak cam küreler gibiydi, anlamsız ve bomboştu.

“Mary? Beni duyabiliyor musun?”

Yatağa yaklaşıp üzerine eğildim, iki parmağımı Mary'nin bileğinin iç tarafına bastırdım. Dudaklarının arasındaki salya, bir çizgi halinde asılı duruyordu. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu ama sadece emin olmak için parmaklarımı bir süre daha bileğinde tuttum. Parmak uçlarımda onun yumuşak, soğuk ve pudra gibi teninden başka bir şey algılamıyordum. Nabız yoktu, hırıltılı nefes yoktu. Belirleyici bir işaret olan göğsün inip kalkışı da yoktu. Onun yanma, yatağın üstüne çöktüm ve bu hareket onun vücudunu bana doğru yan yatırdı, başı kemiksizmiş gibi bir tarafta asılı kaldı. Bir tutam gümüş saçı kaşına düştü, ben de içgüdüsel olarak ona doğru eğilip saçını kulağının arkasına aldım. Bu hareketim Mary'nin sol gözündeki kırmızılığı ortaya çıkardı. Bir kılcal damarın

patlayıp dökülen mürekkep gibi saçılmasıydı. Hızlanan kalbimle birlikte aniden geri çekildim.

“Hayır,” dedim sessizce, sesim ağzımdan hiç çıkmamışçasına alçaktı. “Hayır, hayır, hayır.”

Lambayı yerden kapıp ışığı Mary’ye doğru tutmamla oda uzayıp dalgalandı. Bir an için açık ağzının Alice’in odasındaki tuğlaların çatlaklardan sızan aynı katran gibi maddeyle doluymuş gibi –*pekmez, atlılar onda boğuldu*– göründü ama bu sadece bir hileydi, gölgelerin yarattığı bir optik illüzyondur. İşte o zaman boynundaki soluk izleri; boğazındaki uzun, dikey çizikleri gördüm. Sanki tırnaklarını oraya geçirmiş, hava almak için umutsuzca yırtmış gibiydi. Bu düşünce içimde bir ürpertiye neden oldu, o kadar güçlüydü ki şiddetli sarsılmayı durdurmak için kollarımı kendime dolamak zorunda kaldım.

Bert birazdan evde olacak, dedi aynı küçük ses. İş bitirici. Kendinden emin. *Kendini toplamalısın.*

Evet. Evet. Kendimi zorlayıp derin nefesler alıp veriyordum. Odaklanmaya ihtiyacım vardı. Alice aşağıdaydı. Sanırım Alice yapmıştı. Ah, Tanrım! Yumuşamış asfalta topuklarını vuran Vicky Matherson’ı, şömine bacasındaki tırmalamayı düşündüm. Simon Pascoe’nun taş ocağının durgun suyundan soğuk ve şişmiş olarak çıkarılışını ve Alice’in “Ölümler olarak dönüşürüz” deyişini düşündüm. Mary’nin ne şekil aldığını, nasıl ilginç bir görüntüye dönüştüğünü merak ediyordum. Sinir ipliklerinin üzerinde süzülen göz küreleri ve alevlere dönüşmüştü.

Görüyorsun Mina. Görüyorsun, değil mi? O gözü. O kan oturmuş boşluğu.

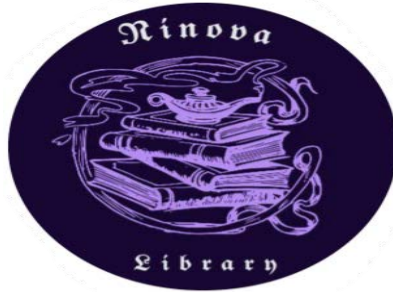
Sırtımı duvara yasladım, kuvvetim ağır ağır beni terk ediyordu; aşağıya, daha aşağıya, kaburgalarımın arkasındaki saklı

yere gidiyordu. Eddie'yi, onun ne kadar zayıf düşüp ne kadar kolay pes ettiğini düşünüyordum.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Arkamı dönüp koşarak kapıdan çıktım, koridorda sarhoş gibi yalpaladım. Duvarlara çarparak banyoya daldım, klozetin önünde diz çöküp bütün akşam yemeğim beni terk ederken ve ardından tükürürken bir elimle sıkıca karnımı tuttum. Sifonu el yordamıyla ararken ekşi koku beni tekrar öğürttü ve orada oturup uzun ipler halindeki salyalarımı titreyen karnımla ve ağrılı kaslarımla tükürüp dururken onu ancak o zaman duydum.

Aşağıda müzik çalıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ DOKUZ

Kafam karışmış bir halde koridorda yürüdüm. “Bert? Alice?” diye seslendim ama kusmaktan dolayı sesim zayıf çıkıyordu. Piyano hareketliydi, zarif bir parça çalıyordu. Şarkıyı söyleyen kadının sesi dumanlıydı ve hem zengin hem de uyuşuk bir tınısı vardı, tıpkı gerinen bir kedi gibiydi. Kendimi helyum gazıyla dolu gibi hissederek yavaşça merdivenden indim. Ön kapı açık duruyordu. Dışarıda sokak lambaları bulutsuz bir gökyüzündeki hilalin önünde bir hale gibi görünüyordu.

“Alice?” Sesleniyordum ama karşılık gelmiyordu. “Merhaba?”

Titreyen bacaklarım beni düşürmekle tehdit ediyordu. Salonunda müzik yükselip alçalıyordu, sesi epey yüksekti. Sesi kapatılmış olmasına rağmen televizyon hâlâ açıktı. Dış macunu reklamı oynuyordu, herkes kafasına silah doğrultulmuş gibi gülümsüyordu. Perdeler açıktı. Alice’in limonata kutusu yapış yapış bir halde pikabın yanında duruyordu. Hafifçe sallanarak orada durdum, ke-

önünde siyah güller açtı. Kafamın içinde hiç susmayan bir ses vardı:

O kan oturmuş gözüün ne anlama geldiğini biliyorsun Mina. O bir asfiksasyon işareti, yanılıyor muyum? Asfiksasyonun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Mina? Değil mi?

Kumandayı elime alıp televizyonu kapattım, ardından da pikabın iğnesini kaldırdım. Plağın üzerinde *Billie Holiday* yazıyordu. Pikabın kapağı duvara yaslanmıştı. Onu aldım ve ah, vay canına, işte Mary oradaydı; siyah saçlarındaki o beyaz gardenyalar, o duruşu, o çarpıcı yüz hatları. Plağın kabını kaldırıp çevirdim. İşte, tam oradaydı, Mary ve Bert'in düğün günlerinde dans ettikleri ve Alice'in Bert'in Mary'nin saçını kesilirken sık sık çaldığını söylediği şarkı: Blue Moon.

Belki sen bodrumda kendini kaptırmışken bu şarkıyı ona Alice çalmıştır Mina. Belki Alice canını alırken onun bu şarkıyı son kez duymasını istemiştir.

İçimdeki sesi susturdum. Onu şimdi dinleyemezdim. Harekete geçmem lazımdı. Bert gelmeden önce etrafı toparlamalıydım. Mary'yi duyduğunda korkunç bir şoka girecekti. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki ben kabına sokmaya çalıştıkça plak parmaklarımdan kayıyordu ve yere düşmemesi tamamen şans eseri idi. Plağı tekrar kabına sokmaya çalıştım ama bir şey engel oluyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde plağı çıkarıp kabın içine baktığımda bunun bir el ilanı ya da pelür kâğıt olabileceğini düşündüm. Fakat değildi. Tüm arka yüzey boyunca oraya sıkışmış bir şey vardı. Kartona yapıştırılmıştı. Elimi soktum, onu çekerken oluşan yumuşak yırtılma sesini duyuyordum. Bu bir zarftı. Kâğıdı kalın ve krem rengiydi, pahalı olanlardandı. Ön tarafında bir şey yazmıyordu ve çevirdi-

ğimde zarfın arkasının yapıştırılmadığını, sadece içine sokulduğunu fark ettim.

Peteşi deniyor Mina. Yani gözdeki o kızarıklığa. Fiziksel travmanın bir sonucu. Ama sen zaten bunu biliyorsun, değil mi?

“Mina?”

Yavaşça döndüm, kapı eşiğinde kollarında bir kutu market alışverişi, göz kenarlarının kırışmasına sebep olan bir kafa karışıklığıyla bana gülümseyen Bert'e gözlerimi dikip baktım. “Neler oluyor? Alice nerede? Kapı niye açık?”

Zarfı cebime tıktırıp yüzüme düşen saçlarımı geriye atarak ayağa kalktım. Genzimde safranın tadını hâlâ alabiliyordum.

“Bert...”

“Son yarım kiloluk sütü almayı başardım. Eğer bu iş böyle devam ederse karneyle dağıtma günlerine geri döneceğiz. Savaşta annem yumurta tozuyla yemek pişirmek zorunda kalmıştı.”

“Bert.”

Bert durdu. Ya yüz ifademden ya da onun elini tutacakmışım gibi ona yaklaşmamdan bir şey anlamış olmalıydı. Otomatik olarak benden bir adım geri kaçtı.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Sakın. Sakın bunu söyleme bana Mina.”

“Bert, çok üzgünüm.”

Kelimeler onu pusuya düşürmüştü gibiydi, şiddetli bir acıyla iki büklüm oldu, yüzündeki tüm çizgiler acımasızca derinleşti. Ben ona yaklaşırken alışveriş kutusu yavaş yavaş ellerinden kaydı. Kollarımı ona doladım, kırılğan omuzlarının boğuk ve çaresiz hıçkırıklarla sarsılışını hissettim. “Üzgünüm Bert. O gitti. Çok üzgünüm.” Tekrar tekrar aynı şeyleri söyledim.

OTUZ

Acil durum araçları o hafta ikinci kez Beacon Evleri'ne geliyordu. Gerçi bu sefer yanıp sönen ışıklar, olay yerine koşturan paramedikler yoktu. Sadece cenaze levazımatçılarının törensel ilerleyişi ve Mary'nin doktoru vardı. Doktor, Bert'in evine girerken saygıyla şapkasını çıkardı. Saat geç olmasına rağmen hava sıcak ve yapış yapıştı, neredeyse tropikaldi. Sam hava tahminlerine göre önümüzdeki birkaç gün şu sıcak hava büyüsünün belini kıracak fırtınalar kopabileceğini söyledi. Fırtınalardan hep nefret ederdim. Eddie'ye bayılırdı. Çakan şimşekleri en iyi şekilde seyredebilmek için çatı katındaki yerimize kurulurdu, ben de karanlıkta yatak örtüsünün altında sincap gibi saklanırdım; Eddie gözlerini kocaman açardı, yüzü neşeyle aydınlanırdı. Şimşek çakması ve gök gürültüsü arasında kaç saniye olduğunu sayar, fırtına gitmeye başladığında bana söylerdi. Benim korkmama gülerdi, gök gürültüsü çok şiddetli olursa elimi sıkıca tutardı. *"Bu sadece zıt yönlü kuvvetler Mina,"* derdi bana. *"Sadece sıcak havanın soğuk havayla karşılaşması, o kadar."*

Özel ambulans Mary'yi alıp götürürken Bert'in yanında kaldım. Araç alçaktı, siyahtı ve yere yakındı; cenaze levazımatçısı ve ergenlik çağlarını daha yeni geride bırakmış, siyah takım elbiselerin altındaki uzun ve zayıf vücutlarıyla kargalara benze-miş iki genç adam vardı. Bert buz kesmişti, sanki biri ciğerle-rinden bütün havayı almıştı. "Umarım acı çekmemiştir," deyip duruyor, başını ellerinin arasına alıyordu. Ona Mary'nin gö-zündeki kılcal damar patlamasından bahsetmedim ve Bert fark etti mi bilmiyordum ama o da bir şey demedi. Sadece çarşafı Mary'nin üzerine çekti ve üzgün bir şekilde başını iki yana sal-ladı. Dizleri tutmayınca onun odadan çıkmasına yardım ettim.

Ölüm raporunu vermek üzere doktor geldiğinde Sam de Lisa'yı eve getirmişti. Lisa ne olduğunu anlar anlamaz hıçkırıklara boğulmuştu ve o saatten beri ağlamaya devam ediyordu. Fern'in bana Lisa hamileyken evden atıldığında Bert ve Mary'nin onu kendi evlerine aldıklarını anlattığını hatırlıyordum ve yüreğim biraz daha acıyordu.

Başım lavabonun üzerinde yorgun ve ağır bir şekilde ası-lı halde dişlerimi fırçalarken, Sam banyoya girdi ve kapı-yı arkasından sessizce kapattı. Başımı kaldırıp aynada onu görünce çok şaşırdım. Sam bir gecede on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, rengi atmıştı ve titriyordu. Sakallı boynunu tembel tembel kaşırken benim tükürüp ağzımı çalkalamamı bekliyordu. Ardından, "İyi misin?" diye sordu.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Berbat görünüyorsun Sam."

"Hastaneyle biraz önce telefonla görüştüm."

Gözümü dikip ona baktım, gözlerim korkuyla açıldı, çünkü neyin geleceğini biliyordum, *biliyordum*.

“Vicky bu öğleden sonra hayatını kaybetmiş. Bilinci hiç yerine gelmemiş. Beyin ölümü diyorlar. Düşünsene, toplu iğne ucundan daha büyük olmayan bir arı sokmasından. Ailesinin ne durumda olduğunu hayal edebilirsin.”

O eşek arısının Alice’in parmaklarında nasıl yavaş yavaş gezindiğini hatırlıyordum ve birdenbire üşümüş gibi ürperdim.

“Tanrım. Ailesi harap olmuştur. Alice biliyor mu?”

“Lisa biraz önce odasına girdi ve ona haber verdi. Alice’in zoraki cevap verdiğini söyledi. Zaten biliyor gibiymiş.”

Bir anlığına ikimiz de sessizleşip derin düşüncelere daldık. Mary’nin kan oturmuş gözü, nefes almak için uzun süre mücadele edildiğinin belirtisi olan morarmış dudaklarındaki mavimsi ton gözümün önünde dönüp duruyordu. Ellerim lavabonun soğuk porselenini öyle sıkı kavırıyordu ki tırnaklarımın altında nabzımı hissediyordum.

“Üç günde üç kişi öldü ve bunlar gerçekleşirken Alice iki siyle birlikteydi,” dedi Sam. Sanki mayın tarlasında yürür gibi kelimelerini dikkatle seçiyordu. “İnsanların neler söylediğini sana aktarmama gerek yok, değil mi?”

“Bunu Alice yapmadı Sam.”

“Dışarıdaki insanlara bunu anlatmayı denedin mi?”

“Ben onlardan uzak durmaya çalışıyordum,” dedim dürüstçe. Gece on buçuk gibi bir avuç insanla başlamıştı. Şimdi neredeyse gece yarısı olmuştu ama dışarıda düzinelerce insan toplanmıştı, etrafta gruplar oluşturuyor ve yuhalıyorlardı. Webber ailesinin evine şüpheyile ve ateşli bir düşmanlıkla bakıyorlardı. “Biri cenaze levazımatçısının Mary’yi alıp götürüşünü görmüş olmalı. Mary’nin vücudu daha soğumamıştı bile ve bütün kasaba ne olduğunu biliyor.”

Musluğa döndüm. Islattığım soğuk bezle yüzümü silerken ellerim titriyordu. Sam dikkatle izliyordu, benim bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

“Ne?” diye sordum.

“Ne oldu? Orada?”

“Bunu zaten Lisa’ya ve Bert’e anlattım. Onlarla olan bitenin üzerinden geçmek için yarım saatimi harcadım Sam.”

“Beni kırma Mina.” Alnında biriken teri avucunun içiyle sil-di, sesi alçak ve suikastçı gibiydi.

“Alice, Mary’ye bakmak için üst kata çıktı ve onu ölü buldu. Alice sarsıldı, zaten travma yaşıyor. Bu olan biten onun için korkunç ve şimdi en iyi arkadaşını da kaybetti.”

“Eski arkadaşı, unuttun mu? Ama durum şu ki Mina, ailesinin dediğine göre, Vicky’yi birkaç yıl önce de eşek arısı sokmuş ve hiç reaksiyon göstermemiş. Kızarıklık bile olmamış. Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?”

“Sanırım.”

“Sana bir şey göstermek istiyorum. Kapıyı kilitle.”

Ben kapının kilit düğmesine basıp ona dönerken Sam de cebinden bir şey çıkardı. Buğulu aynadan ikimizin de yansımasını görüyordum. Sam’in gözleri yarı kapalıydı, ferisi sönmüştü. Karmakarışık saçları arkaya yatırılmıştı, hâlâ uyumadığını kolayca söyleyebilirdim. Onun yanında ben vampir gibiydim, sarı benizli ve gölgelerle kaplıydım, kısık gözlerim karanlıktı. *İkimiz de ne kadar kasvetli görünüyoruz*, diye düşündüm.

“Sana dün göstermek istiyordum, ama tüm olan bitenden sonra...”

“Nedir?”

“İşte, al.” Sam bana bir kibrit kutusu uzattı. “İçine bak.”

Küçük karton çekmeceyi bir tarafından iterek açtığımda içinde kibrit yoktu. Onun yerine cadının şişesinin içindeki minik balmumu toplardan vardı. Her biri uzun bir kesikle dikkatle açılmış, içlerindeki ölü eşek arısının kıvrık kabuğu ortaya çıkarılmıştı.

“Bana onları açmamamı söylediğini biliyorum ama bir kere başlayınca duramadım. Toplamda dokuz tane var.”

“Evet, ama o şişe iki, belki de üç yüzyıl önce yapılmış. Bunu zaten tespit etmiştik. Bunun Vicky’ye olanlarla bir ilgisi yok.”

“Büyülü hayvanın ne olduğunu biliyor musun Mina? Geçen gece dışarıda, ‘Cadıyı Yakın’ yazan grafitiye bakarken Bert bana bundan bahsediyordu ve bana cadıların buyruklarını yerine getirecek hayvanlar beslediklerini anlattı. Kara kurbağaları, sıçanlar ve iblisler. Büyülü hayvanların cadıya sıklıkla Şeytan tarafından verildiğine inanılırdı. Biliyorum, biliyorum.” İtiraz etmemi önlemek ister gibi ellerini havaya kaldırdı. “Birkaç gün önce kendimi bunları söylerken duysaydım neyim var acaba diye merak ederdim.”

“Bert sana büyü hayvanlardan mı bahsetti?” Küçük balmumu toplardan birini elime alıp ışığa tuttum. O kadar çok iğne saplanmıştı ki koku kesesini andırıyordu. “Kurtuluş festivali hakkında herhangi bir şeye değindi mi?”

“Ne festivali?”

“Kurtuluş. Alice’in bana anlattığı eski bir gelenek. Şenlik ateşleriyle ilgili bir şey sanırım.”

Sam kaşlarını çatı.

“Hayır, sanmıyorum. O saate kadar epey bir konyak içtiğimi düşünecek olursak... Heh. Bert karşımda konga dansı yapsa bile fark edebilir miydim, pek emin değilim.”

Gözümün önüne getirdiğim bu sahnedeki bir şey, ayrıca saçmalığı beni güldürdü. Sam başını pencerenin serin camına dayayarak sırttı ve pencereden dışarıya, karanlığa baktı.

“Yarın gazeteyi arayıp bu hikâyeyi bildirmem gerekiyor. Editörüm haberi pazartesi gününe kadar dosyalanmış olarak istiyor. Ne söyleyeceğim?”

Fosilleşmiş eşek arısını tekrar kibrit kutusuna, diğerlerinin yanma koyup karton çekmeceyi kapattım. Sam’in neden afalladığını anlayabiliyordum. Üç kişi ölmüştü ve hepsi bir şekilde uzun yıllar önce ölmüş bir cadının onu ele geçirdiğine inanan bir genç kızla bağlantılıydı. Sansasyon yaratmak Alice’e vurulmuş ciddi bir darbe olacaktı. Böyle bir hikâyenin gölgesinin altından asla çıkamayacaktı, buralardan çekip gitse bile. Bu hikâyeyi önemsiz göstermek de bütün bunların boşa gittiği ve hiçbir şeyin çözülmediği anlamına gelecekti.

“Bilmiyorum Sam. Gerçekten bilmiyorum.”

“Mesele şu Mina, bu iş bitmedi. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi?”

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ağır hava sanki yangın çıkaracakmış gibiydi, alev almaya hazırdı. Yükselen sesler, havai fişekler, tekdüze sesle atılan sloganlar. Şömine bacasının önünde sallanan Alice. Kan oturmuş gözüyle Mary. Dışarıda rüzgâr hız kazanıyordu. Bir fırtına geliyordu.

OTUZ BİR

Tekrar Billy'nin odasında yatıyordum. *Dünya varmış*, dedim kendi kendime. Huzursuz ve paranoyaktım. Alice beni odasına almıyordu, kimseyi almıyordu, annesini bile. Şifonyeri kapının arkasına itmişti ve Walkman'inin sesini sonuna kadar açmıştı. Tanrı'ya şükür, Tamsin ve Billy hâlâ büyükanne ve büyükbabalarının evinde kalıyorlardı. Bu gece atmosfer ağırdı, şüphe kol geziyordu. Yatağa oturdum, yüz kremimi sürerken yatağın yanındaki komodinin üzerinde dik duran Eddie'nin fotoğrafına bakıyordum. İki gün önce onu Alice'in elinden kapmışım ve şimdi bile bana doğru yarım dönmüş boş gözlerle bakan silik figürü gösteren bu fotoğrafa karşı ne kadar sahiplenici olduğumu hissetmek beni tedirgin ediyordu. Bir şekilde, ondan bana kalan tek şeymiş gibi hissediyordum.

Yatağa yatarken seslerin de farkına varıyordum. Perdeler kapalıydı ama pencere açıktı ve caddede dolaşan insanları ve arada sırada yükselen seslerini duyuyordum. Gerçi asıl dikkatimi çeken ses, odamın kapalı kapısının hemen ardındaydı. Buraya ilk geldiğim günün gecesinde duyduğum sesle aynıy-

dı; Sam'in seanstan koşarak kaçmasına sebep olan da bu ses-
ti. İçeri girmeye çalışan bir hayvanın gırtlaktan gelen bir sesle
nefes alıp vermesi, domuz gibi homurdanması, kesik kesik ne-
fes alması gibiydi. Kapıya dikkatle baktım, yavaşça yataktan
kalkarken birdenbire dehşete kapıldım. Kapıya yaklaşırken
kıyafetim terden üzerime yapıştı, kalbim boğazımda atıyordu.
Nabzım roket gibi hızla yükseliyordu. Kapı, pervazında zan-
gırdıyordu. Dışarıda biri kalın, boğuk bir sesle feryat ediyor ve
bağırıyordu. Ellerimi kapıya bastırıp öylece durdum. Parmak-
larımın altında kapı gıcırıyor, inliyordu. Islak ve emici bir
nefes, anahtar deliğinden içeri kuvvetle pufluyordu. Kaskatı
kesilmiş ellerimle kapının kulpunu çevirdim, gölgelerle dolu o
uzun ve boş koridordan başka hiçbir şey görmeyi beklemeden
kapıyı açtım.

Fakat bu sefer orada bir şey vardı. Bu, Alice'ti. Üzerinde ge-
celiğiyle karşımda duruyordu, yüzü acı verici bir koyu renge
bürünmüş, neredeyse morarmıştı. Ter cildini yağ gibi kapla-
mıştı. Ben ona bakarken Alice ağzını çaresizlikle açtı ve siyah
köpük baloncukları ağzından çenesine, oradan da boynuna
akarak geceliğinin önünü ıslattı. Feryat ederek onun koluna
uzandım. Teni o kadar sıcaktı ki neredeyse elimi aniden çeke-
cektim. Kocaman açılmış ağzından daha fazla köpük çıkarken
Alice ıslak ve çirkin bir ses çıkardı: *guck, guck*. Kalın, siyah bir
köpüktü. Kuduz bir köpek gibiydi. Alice bana yuvarlak gözle-
riyle bakıyordu ve sanırım bir şey duyuyordum, onun ya da
ona benzer bir ses, şöyle diyordu: *Yardım et Mina. Bana yar-
dım et.*

* * *

Lisa'yı çağırdım, hemen koşup geldi. Sam de birkaç dakika sonra merdivenden koşarak çıktı. Karanlıkta, üzerinde o uzun mavi gecelikle Alice havada duruyormuş gibi görünüyordu. Öteki dünyaya ait, dönüşmüş gibi bir hali vardı. Bana o anlarda Alice'in dünyevi olmayan bir varlık tarafından ele geçirilmiş olduğuna inanıp inanmadığımı sorsanız, size hiç tereddüt etmeden sonuna kadar inandığımı söyledim. Alice'in düğümlenmiş, birbirine dolanmış saçları omuzlarından dökülüyordu. Teni kaygan, parlak ve morarmış gibiydi. Siyah sarı, dudaklarının arasından sızıp çenesinden aşağıya iniyordu, kocaman açtığı gözleri o kadar beyaz ve yuvarlaktı ki mermer kürelere benziyordu. O sesi tekrar çıkardığında *-guck!* Sam hemen onun arkasına geçip ellerini onun kaburgalarının altında kenetledi. Lisa'nın, "Sen ne yapıyorsun be?" diye bağırdığını duydum ama Sam'in ne yaptığını biliyordum, onun hayatını kurtarıyordu. Lisa'yı yakaladım, Sam'e doğru atıldıkça onu geriye çektim. Dudakları geriye çekilmiş, bağıırıyordu. Kollarımı ona sarıp onu sıkıca tutmak zorunda kaldım ama Lisa yine de mücadele ediyor ve Sam'e, "Piç!" diye bağıırıyor, ellerini kızının üzerinden çekmesini söylüyordu. Sam, Alice'i kendine sert bir şekilde çektiğinde Alice aniden geriye doğru sarsıldı, beyaz gözleri görmeyen bir şekilde tavana dikildi. Sam ellerini birleştirip yumruk yaptıktan sonra Alice'in diyaframına tekrar tekrar sert baskılar uyguladı, bunu yaparken boynunda damarlar çıkıyor, ağzı sarf ettiği eforla açılıyordu. Yukarı doğru yapılan her baskıyla Alice'in boğazından ıslak bir hırıltı geliyor, başı arkaya yatıyor, açık ağzından yoğun, pıhtı gibi köpükler sızıyordu.

Sonunda Alice ıslak bir öksürükle tepki verince ağzından

bir şey fırladı, karşı duvara sert bir *tak* sesiyle çarptı. Alice, Sam'in üzerine yığıldı ve dik durmak için efor sarf ederken neredeyse kendi ayağına takılıp düşecek olan Sam arkaya doğru sendeleyip duvara yaslandı. Lisa kızına koşup onu kollarına aldı, sanki yaralanıp yaralanmadığına emin olmak istermiş gibi onun yüzüne baktı. Alice'in büyük bir güçle ağzından fırlattığı objenin yanında çömeldim, dokunmaya çekiniyordum ama onu öyle bırakamayacak kadar da meraktaydım.

"Neymiş o?" Sam nefes nefeseydi, bir eli destek almak için duvardaydı. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Sanırım bu..." Tereddüt ediyordum. Ona dokunmak konusunda isteksizdim, özellikle de şu ip gibi siyah safrayla kaplıyken. Bu yüzden elimi tişörtümün içine sokup onu bir eldiven gibi kullanarak yuvarlak objeyi elime alıp tarttım. "Bu bir cadı taşı."

* * *

Taşı elimde dikkatle tutarak titreyen eliyle göğsünü ovuşturan Sam'in önünden geçip banyoya gittim. Taşı lavaboya attığımda gider tıpasına çarpıp tangırdadı. Üzerine su tutarken ne kadar büyük olduğuna ve yüzeyinin eski deri rengine şaşırdım. Deliği merkezde değildi ama kusursuza yakın derecede yuvarlaktı ve neredeyse bir yumurta büyüklüğündeydi. *Alice'in böylesine tıklandığına şaşmamak lazım*, diye düşündüm, o esnada üzerime düşen bir gölgeyle başımı kaldırdım. Bu, Lisa'ydı. Şoktan küle dönmüş yüzüyle kapıda duruyordu. Kollarını sıkıca kendine sarmıştı, titremeden duramıyormuş gibi bir hali vardı. Bunu sesinde de hissediyordum.

“Sence onu hastaneye götürmemize gerek var mıdır?”

“Bilmiyorum. Sorun teşkil eden şey artık ondan çıktı.”

“Bu o mu?” Lisa gözlerini kısarak başıyla lavaboyu işaret etti. “Boğazındaki şey bu muymuş?”

“Evet.”

“Onun gözlerimin önünde ölmesini izlemek üzere olduğumu sandım. Ben...” Sesi gücünü kaybetti ve konuşmaya devam etmeden önce düzensiz hıçkırıklarını durdurmak için derin bir nefes aldı. “Cadının onu ele geçirdiğini düşündüm.”

“Lisa, dinle beni...” Sakin bir şekilde konuşmaya başladığıysam da hemen lafımı kesti.

“Ah, biliyorum, biliyorum. Delice konuşuyorum gibi geliyor, değil mi? Son birkaç aydır yaşadıklarımızı yaşasaydın belki sen de delice konuşurdun. Yüksek ateşler, cadılar, şömine bacasından gelen o korkunç sesler. Tüm bunlar birini çıldırtmaya yeter de artar bile!”

Lisa gözyaşlarını silmeye yetecek kadar tuvalet kâğıdını kopardı. Aklı başında bir şekilde düşünürken onu seyrettim, keşke tüm bu yaşadıklarının ağırlığını bir nebze de olsa onun üzerinden kaldıracak bir şey söyleyebilsem, diye geçirdim aklımdan.

“Buraya geldiğim gün sana yardım edeceğimi söyledim. Bu konuda ciddiydim Lisa. Sam de ben de gerçekte neler olduğunu öğrenmeden buradan gitmeyeceğiz.”

Musluğu kapatıp ellerimi pijamama sildim. Yine o kelime: Kurtuluş. Beni ürpertiyordu.

“Şu şey nedir? Kurtuluş?”

Lisa birisinin duyacağından korkuyormuş gibi koridora kısa bir bakış attı. Giden, onun gerginliğini daha net göre-

biliyordum; dudaklarının kenarlarında derin düzensiz çizgiler göz kenarlarında ağ görünümüne bürünmüştü, dudakları çatlayıp kabarmıştı.

“Bu bir gelenek Mina. Banathel’de Kurtuluş her zaman yapılmıştır. Kötülüğü kovar.”

Lisa bal rengi saçlarını atkuyruğu yapıp serbest bırakmıştı, saçları köprücük kemiğinin çıkıntısında kıvrılmıştı. O kıvrımı tutup gergin bir şekilde çekiştiriyordu.

“Bu, Alice’e nasıl yardım edecek?” Ben de alçak sesle konuşuyordum.

“Şeytanı dışarı çıkararak.”

“Dualarla şeytan çıkarma gibi bir şey mi demek istiyorsun?”

“Bahsettiğim şey bir ritüel.”

Ona bakakaldım ta ki aşağı koridordan Sam’in sesi duyuluncaya kadar.

“Lisa? Alice seni soruyor.”

“Ben sadece kızımı kurtarmak istiyorum Mina,” dedi Lisa, arkasını dönüp gitmeden önce gözlerimin içine bakarak. O giderken arkasından baktım, karnımda hafif hafif yakan, acıtan ve batıl inanç kadar kör olan bir korkunun yavaş yavaş oluşmaya başladığını hissettim.

OTUZ İKİ

Sabah gökyüzü kobalt mavisiydi, sıcak öyle kalın bir katman halindeydi ki nefes almak zordu. Kahvemi alıp dışarı çıktım ve kurtbağrından oluşan uzun çalı çitinin gölgesinde durup yakılan mumların kalıntıları ve boş şarap şişeleri boyunca kaldırıma yazılmış yazıları inceledim. Parlak boya ve pastel renklerde tebeşirlerle aynı üç kelime tekrar edip duruyor, Webber ailesinin ön kapısına kadar tırmanıyordu.

Çok Şükür Kurtulduk! Çok Şükür Kurtulduk!

Aklım Lisa'nın kızının içinden Şeytan'ın çıkarılması gerektiğini söyleyişine gitti. Bu söylemesi çok garip ve kadim bir şeydi, ancak neredeyse tamamen cadı taşları, adaklar ve kutulardaki "Araçlar" ile bu tuhaf kasabaya uygundu. Ona söylediğimde Sam'in bundan ne anlam çıkaracağını merak ediyordum. Yaklaşan ayak seslerini duyunca başımı kaldırdım, Stevie'nin bana doğru koştuğunu gördüğümde bardağımın kenarından gülümsedim. Üzerinde Ninja Kaplumbağalar tişörtü ve bol, fitilli kadife bir şort vardı. Elinde yavaşça eriyen meyveli çubuk tırmadan dolayı dili pembe olmuştu. Tam

önümde durup elini çok nazikçe benimkine geçirdi. Parmakları soğuk ve yapış yapıştı.

“Mary öldü,” dedi bana. “Annem *bütün* sabah ağladı.”

Fern’in gözünde büyük bir güneş gözlüğü vardı, ifadesinden acı çektiği anlaşıyordu, her zamanki neşeli halinden eser kalmamıştı. Elinde küçük bir buket kır çiçeği vardı.

“Bugün ayaklarım geri geri gidiyor,” derken yüksek sesle burnunu çekti, mendili hafifçe dokundurarak yüzünü kuruladı. “Mary olmadan Bert ne yapacak, bilmiyorum. Mary onun tüm dünyasıydı.”

“Sen bunu nereden duydun?” Fincanın dibinde kalan kahveyi çalının dibine döktüm. Zaten soğumuştur.

“Banathel’de bütün haberler nasıl yayılıyorsa öyle. Dün öğleden sonra yolda Karen Archer’a rastladım, o da Vicky’nin öldüğü gün hastanede çalışan Matthew Tregurra’dan duymuş. Sonra dün gece on buçuğu biraz geçe bana Mary’nin ölüm haberini veren bir telefon aldım. O saatte bu haber henüz bir söylentiden ibaretti tabii. Birileri cenaze levazımatçılarının geldiğini görmüş. Onlar Glenn Richards’ın oğulları bu arada. İkizler ama tek yumurta ikizi değiller. Bu onların ailece yürüttükleri bir iş. Bu çevredeki tüm ölümlerle onlar ilgilenir. Bunların onlara bedeli çok ağır olmalı.”

“Neden?”

“Çünkü hepimiz birbirimizi tanıyoruz Mina. Lanet olsun, o çocuklar Simon Pascoe’yla aynı kiliseye gittiler ve şimdi onu cenaze töreni için giydiriyorlar. Bombok bir durum.”

Fern güneş gözlüğünü hafifçe indirdi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ve şişmişti.

“Burada herkes konuşuyor Mina. Simon melek değildi,

hepimiz bunu biliyorduk. Bir gün başını belaya sokacağını, muhtemelen kendini hapiste veya başka bir yerde bulacağını biliyorduk. Kimsenin ondan beklentisinin...” Onu dondurması koluna damlayarak kocaman açılmış gözlerle dinleyen Stevie’ye kısa bir bakış attı. “Hey, ufaklık, neden bu çiçekleri Bert’e vermiyorsun? Bence ona sarılman hoşuna gidecektir. Haydi, git ve kapıyı çal, ben de hemen geliyorum.”

Fern, Stevie’nin Bert’in evinin ön kapısına koşmasını bekledikten sonra gözlüğünü burnunun yukarısına itip doğruldu. İç çekti.

“İnsanlar Vicky hakkında ne konuştularsa Simon’ın başına gelenler hakkında da aynı şeyleri konuştular. Çok yakında Mary hakkında da aynı şeyleri söyleyecekler. Bazıları konuşmaya başladı bile.”

“Peki, ne diyorlar?”

“Sen bunu *biliyorsun*. Alice hakkında konuşuyorlar. Cadı şişesini kırdığından beri sağlıklı olmadığı falan. Bana bunu görmediğini söyleyemezsin.”

Fern sesini daha da alçalttı.

“Buradan gitsen iyi edersin Mina. Sen ve Sam, ikiniz de.”

“Bu bir tehdit mi?”

Fern kısa bir süre yere, ayağının altındaki yazıya baktı: *Çok Şükür Kurtulduk!*

“Buraya iyi niyetlerle geldiğini biliyorum. Belki eğlenceli bile olabileceğini düşündün –uzaklara küçük bir seyahat, hayaletlerle ilişkili bazı olaylar– çünkü bir hayalet hikâyesini herkes sever, öyle değil mi? Karanlığın içine bakmayı herkes sever.”

Oscar’la birlikte yanından geçtiğimiz trafik kazasını, beni

korkuttuğu halde olay mahallini görmek için koltuğumda dönüşümü düşündüm. Bodrumun arka kısmına bir kutu içinde saklanmış “Araçları” düşündüm. *Evet, dedim, karanlığın içine bakmayı herkes sever.*

“Mesele şu, bu hikâye dış çıkardı, mutasyona uğradı. Artık keyifli değil, kurtarmayla veya hayaletlerle ilgili olmaktan çıktı. Bunu özenle halledip, Alice’e bir teşhis koyup sonra da iyileşmesi için ilaçlar veremezsin. Çarşı pazar karıştı ve işler iyiye gitmeye başlamadan önce dibe vuracak. Bu kasabayı biliyorum, bu insanları tanıyorum. Bir kefareti olmak zorunda.”

“Tanrım, aynı Lisa gibi konuşuyorsun.”

Fern başını sallayarak gülümsedi. “O da öyle. Bir Kurtuluş kızı. Neyin geleceğini biliyor. Bak, gitsem iyi olur, yoksa Stevie zavallı Bert’i dans ettirmeye ya da başka bir şey yaptırmaya çalışacak. Hiç uyumadım ve son derece üzgünüm, o yüzden belki söylediklerim bir anlam ifade etmiyor. Ben sadece senin dikkatli olmanı istiyorum Mina. Burada işler öyle ya da böyle yola girecek ama işin sonunda kendini faydadan çok zarar getirmiş bulabilirsin.”

Bir an için eli kolunun iç tarafındaki ince kesik izlerinin üzerinde dolaştı, onları telaşlı bir şekilde okşadı. Arkasını dönüp başı öne eğik bir şekilde Bert’in evine doğru yürümeden önce yine iç çekti. Her adımında ayağının altında gökkuşağı tonlarındaki tebeşir tozları havalandı.

OTUZ ÜÇ

Sokağa çıkma yasağı başlamadan kısa bir süre önce Oscar'ı aramak için evden çıktım. Telefon kulübesinin içinde ısınmış metal ve idrar karışımı boğucu bir hava vardı. Kapıyı aralık tutmak zorunda kaldım, böylece hava sirkülasyonu olabilirdi. Neredeyse dayanılmaz bir sıcak vardı. Bozuk paraları telefonun para gözüne attıktan sonra karşı tarafın telefonu kulağımda çaldı – yine laboratuvarı aramayı denedim, çünkü Oscar her zaman orada olmayı seçiyordu– ve dördüncü çalışta açıldı.

“Baldhu, sekiz-dokuz-dört.”

Bu, Oscar'dı. Yutkundum, birdenbire konuşamaz hale geldim.

“Alo?” Sabırsızdı. *Telefonda işletilmek için zamanım yok, bilinen kâinatın üzerinde çalışmam lazım.*

“Oscar? Benim. Mina.”

“Mina?” Sesinde yumuşaklık yoktu. Bundan hiç hoşlanmadım. “Hat çok kötü. Yüksek sesle konuş.”

“Telefon kulübesinden arıyorum.”

“Neden?”

Sesi teneke gibi kuru ve uzaktı.

“Uzun hikâye. Nasılsın Oscar?”

Bana yanıldığımı söylemesini istiyordum. Beni özlediğini, Lucy’nin sadece benim hayal ürünü olduğunu ifade etmesini, üzerimdeki yükü hafifletmesini istiyordum.

“İşteyim Mina. Meşguldüm. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Yeşil alanın üzerinden yükselen sıcaktan kaynaklı hafif sise baktım. Göletin yüzeyi gümüş ayna gibiydi.

“Ben sadece... Ben sadece seninle konuşmak istedim. Seni özlüyorum. Çok şey oldu, birçok garip şey. Kendimi...” -garipti, sanki boşluğa düşüyormuşum gibi- “yalnız hissediyordum.”

Oscar’ın cevabı ters ve kısıydı. “Eve ne zaman geliyorsun?”

“Beni seviyor musun Oscar?”

Bir kalp atışı. Tabii ki Lucy oradaydı. Ahizeyi elimde daha sıkı tuttum.

“Oscar?”

“Tabii ki Mina. Döndüğünde konuşalım.”

“Söyle. Lütfen.”

İç çekti ve sanırım... böyle sona erdi. Hattın diğer ucunda hareket etmekten kaynaklanan bir hışırtı duydum. Belki ahizeyi diğer kulağına geçiriyordu, belki Lucy’nin kollarından uzaklaşıyordu. Konuyu değiştirdim, korkunç sıcak yüzünden sesim kurbağa gibiydi.

“Bana bir şeyi tercüme edebilir misin Oscar? Latince.”

“Denerim.”

“*Daemonia eicere*. İstersen sana harfleri kodlayabilirim...”

“Gerek yok. Şeytanları kovmak anlamına geliyor. Olmaman gereken bir şeye mi dâhil oldun?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

“Çünkü seni uyarmadığımı söyleyemezsin. Gerçekten dedim.” Tekrar iç geçirirken sesi giderek azalıp yok oldu, bu onun hayal kırıklığına uğradığını anlamama yetti. “Bunun olacağını biliyordum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece eve gel Mina. Eve gel ve dinlen. Organize etmen gereken bir düğünün var.”

Dokunduğumda sıcak olduğunu anladığım plastik pencere-deki bir çatlağın üzerinde parmağımı gezdirdim. Bunları duyan Lucy’nin ne düşündüğünü merak ediyordum. Odayı terk etmiş miydi? Oscar ona sırtını mı dönmüştü, ikimizin de artık istemediğini düşündüğüm bir düğünle mi uğraşıyordu? Ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Oscar, bizim bir şarkımız var mı?”

“Neyimiz?”

“Şarkımız. Duyduğunda aklına geldiğim herhangi bir şarkı?”

Oscar duraksadı. Genzinden *klik, klik* diye sesler çıktı. “Bilmiyorum Mina. Var mı?”

“Burada kırk üç yıllık evli olan yaşlı bir çiftle tanıştım. Onların bir şarkıları var: Billie Holiday’in seslendirdiği Blue Moon. Düğün fotoğraflarında çift bu şarkıyla dans ediyor. Çok mutlu görünüyorlar Oscar. Adı Mary’ydi. Dün öldü ve cesedini bulan benim. Tüm bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum, ben sadece... bir şarkımız var mı diye merak etmiştim.”

Bir kalp atışı.

“Bizim bir şarkımız olduğunu sanmıyorum Mina, hayır.”

“Ha, tamam o zaman.”

Uzamasına izin verdiğim bir sessizlik oldu. Süreölçer bana bir dakikalık konuşma sürem kaldığını söylüyordu. Beton zemine ayağımı sürttüm. Sonra Oscar eğlenceli bir konuşma tarzıyla konuşmaya başladı. Hatta hafif bir cızırtı vardı.

“İlginçtir, şarkının adına ‘blue moon’ yani mavi ay denmiş, çünkü Eski İngilizce bir kelimedenden, ‘belewe’den geliyor. ‘Belewe’nin anlamsal olarak tam karşılığı da ‘ihamet’ çünkü mavi ay, ay takviminin bozulmasına yol açar.”

“Bu doğru mu?” diye sordum.

Bert ve Mary’nin deliliğe neden olacak kadar güçlü bir ay taşı hakkında yazılmış bir şarkıyla dans edişlerini düşündüm. Önceki gece aynı şarkı Mary’nin cenazesini bulduğumda da çalıyordu. O kan oturmuş gözü keşfettiğimde. Mavi ay. Sırtımı dikleştirdim. Belewe ay. Billie Holiday. *Bill-ee*.

“Oscar, gitmeliyim.”

“Eve ne zaman dönüyorsun? Mina?”

Zorlukla hissedebildiğim parmaklarımla telefonu kapattım. Ahize almaç yuvasından kayıp düştü ve kordonun ucunda sallandı. Kafamda bir elektrik arkı vardı, kıvılcımlar saçıyordu. Mary “Billy” diyordu ama aslında “Billie”yi kastediyordu; Billie Holiday’i. Plaktan bahsediyordu, çocuktan değil. Sos. SOS. S-O-S. Benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Keşfettiğim zarfı düşündüm, plağın kabının içine bantlanmış olanı. Oraya saklanmıştı. Tam arkaya. Koşmaya başladım.

OTUZ DÖRT

Kötü bir şey olacakmış gibi garip bir hisle eve girdim. Başımın arkasında sanki bir şey oradaki sınırları çimdikliyormuş gibi bir baskı vardı. Ayakkabılarımı çıkarırken salona bir göz attım, yeşil alandan buraya tüm yolu koşarak geldiğim için kalbim güm güm atıyordu. Sam perdeler çekili vaziyette kanepede oturuyordu. Televizyonda bir video kaydının dondurulmuş görüntüsü vardı, statik çizgileri yüzünden eğilmişti. Tereddüt ettim. Gidip zarfı bulmayı istiyordum ama Sam'in hali beni durduruyordu. Yüzünü göremesem de omuzlarının eğiminden, başının hafifçe asılı duruşundan, şakaklarından geriye itilmiş saçlarından bir terslik olduğunu anlıyordum.

“Sam?” Salona girip etrafıma bakındığımda o his arttı. İçerisi kasvetliydi ve toz zerrecikleriyle doluydu, yoğun bir sigara dumanı vardı ama son birkaç gündür gördüğümünden çok daha topluydu. Sam'in battaniyeleri ve yastıkları kaldırılmıştı, valizi köşede düzgün bir şekilde duruyordu, güneş gözlükleri ve arabanın anahtarı da üzerindeydi.

“Sam?”

“Bunu neden yaptın Mina?”

Sam’in sesi titredi. Gerçek bir kafa karışıklığıyla ona baktım.

“Ne demek istediğini bil...” İşte o an ellerinde tuttuğu şeyin ne olduğunu gördüm. Sarı dikişler, gümüş tokenın ışıltısı. Bu, şöminenin içinde bulduğumuz ve onun, “*Maggie’de bu ayakkabılardan vardı*” diyerek elini uzattığı küçük ayakkabı tekiydi. “Sam, onu nereden aldın?”

Sam onu elinde tuttuğunu unutmuş gibi hafif bir şaşkınlıkla başını eğip ona baktı.

“Tanner’s Sıra Evleri’nden Mina.”

“Oraya tek başına mı gittin? Beni beklemeliydin!”

“Sana güvenemem,” dedi keskin bir ses tonuyla.

Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım.

“Neler oluyor?”

“Dur ben sana neler olduğunu anlatayım, başlayayım mı?” Sam’in gözleri birdenbire öfkeyle bakmaya başladı, sesi sakin-di ama öfkeli bir ateşle doluyordu. “Mary’nin yatak odasına girdin, hem de Bert senden oraya gitmemeni rica ettiği halde. Bunu bir kez de değil, iki kez yaptın! İki kez! Bert, Mary’yi sorguladığını söyledi. Taciz ettiğini. Kadın seksen yaşındaydı, Tanrı aşkına Mina! Kadın hastaydı ve sen de bunu biliyordun, yine de o odaya çıktın.”

“Ben sadece onu kontrol etmek istemiştım. Duvara vurul-duğu...”

“Ah, evet, doğru. Şu SOS,” dedi sinirden tükürük saçıp başını iki yana sallayarak. “O meseleyi görmezden gelmeni söylemişim, ama oraya gitmek ve kendi gözlerinle görmek zorundaydın, değil mi? Hâlbuki sadece Bert’e sorsaydın, o sana anlatırdı.”

Kafa karışıklığı sebebiyle sesim yüksek çıkıyordu, şiddetle atan kalbim göğsümü yumrukluyordu.

“Neyi anlatırdı?”

“Birkaç yıl önce Mary felç geçirdiğinden beri aklının yerinde olmadığını. Bazen hâlâ devam eden bir savaş olduğunu düşünüyormuş. Birden fazla kez Bert’i onu öldürmeye çalışmakla suçlamış. Bana tüm bunları anlattı ve sana da açıklardı, tabii gidip ona sormuş olsaydın.”

Cevap vermek üzere ağzımı açtıysam da hemen kapattım. Bildiğim kadarıyla Sam aslında Mary’yle tanışmamıştı, bu yüzden onun ne kadar hasta olduğuyla ilgili sadece Bert’in söyledikleri üzerinden bir yargıya varıyordu. Son günlerinde onun ne kadar kırılgan olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sam’e duvardaki izlerden ve kan oturmuş korkunç gözünden bahsedebilirdim ama şimdi Bert’le çelişmeye başlarsam sadece Sam’i daha çok kızdırmış olacaktım. Bu yüzden sadece, “Bert’i ne zaman gördün?” diye sordum.

“Bugün. Gelip Lisa ve Paul’la konuştu. Bizden gitmemizi istediler Mina.”

“Ne?” Birden dizlerim güçsüzleşti. O korku büyüdü ve bana sıkıca sarıldı. “Neden?”

“Sana güvenilemeyeceğini söylediler.” Sam burnunu koluna sildi ve o an ağladığını fark ettim. “Çok yaklaştım Mina.”

“Sam, başka fırsatlar da olacak. Kendin söyledin, hayalet hikâyelerinin bu günlerde bini bir para dedin.”

Bana ne dediğimi anlamamış bir şekilde baktı, yüzünü yılgınlıkla buruşturdu. “Ben Maggie’yi kastediyorum Mina. Onunla iletişim kurmaya çok yaklaştım ve şimdi sen bunu benden çaldın.”

Hissettiği acı, bir fırının sıcaklığı gibi yayılıyordu. Pis ayak-kabıyı göğsünde tutup ona sarılıyordu, ellerinde çok küçük kalıyordu. Başım aşağıda, hareketsizce durdum. Düşünüyordum.

“Tamam. Tamam, dinle Sam... Onlarla konuşacağım. Bert’le konuşacağım. Bu işi düzelteceğim, tamam mı?”

Sam beni dinlemedi. Konuşurken bile başını iki yana salladı. “Bert, sessizce gidersek cinayet soruşturması talebinde bulunmayacağını söyledi.”

“Ne için cinayet soruşturması talep edecek?”

Mary’nin kan oturmuş gözü. Boynundaki tırnak izleri. Kuru bir şekilde yutkundum.

“Onun odasında olmaman gerekirdi Mina. Bert oraya girmemeni söylemişti.”

Yaşadığım şokla çenem kilitlenmiş bir halde Sam’e diktim. Konuşmak istiyordum ama kelimeler ağzımdan dökülmüyordu. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

“Saat dört gibi buradan ayrılmamızı istiyorlar. Ben eşyalarımı çoktan topladım. Sen de başlasan iyi olur.”

“Sam, *benim* Mary’nin ölümüyle ilgim olduğunu düşünüyor olamazsın.”

Sam başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki duygusuzluk beni korkuttu. Yanındaki koltuğa oturup onun ellerine uzandım. İrkildi ama ellerini çekmedi.

“Mary öldüğünde ben yatak odasında değildim bile. Ben...” Birdenbire kendimi hasta hissederek kekeledim. Ona ne anlatabilirdim? O esnada bodrumda gizlice etrafı karıştırdığımı mı? Bu beni Mary’nin ölümünün şüphelisi olmaktan kurtarabilirdi ama bizden yine gitmemiz istenirdi. Yumuşak bir

elektrik yükü, her yerimde hissettiğim statik gibi bir vızıldama vardı kulaklarımda. Dün gece benim o evde hiçbir şekilde olmamam gerekiyordu, yalnız Alice gitmeliydi. O kadar uzun süre sessiz kaldım ki Sam ofladı ve uzaktan kumandayı alıp Play tuşuna bastı. Video hayata döndü, o kadar ani ve o kadar yüksek sesle başladı ki yerimden sıçrayıp televizyona doğru döndüm.

Bu Sam'in video kamerasının kaydıydı, görüntü kumlu ve parazitliydi. Ortam sesi hızla akan su gibiydi, hafiften de boğuktu. Kamera odanın ortasına, doğrudan Alice'le Tamsin'in yataklarının arasına yerleştirilmişti. Kameranin odak noktası şöminenin koyu renk kemeri ve kırmızı tuğlalı baca çıkıntısıydı ama sağda, yatağının kenarına oturmuş olan Alice profilden görünüyordu. Kameraya temkinli bir şekilde kısa bir bakış attı, kucağındaki nesneye dönmeden önce dalgalı saçlarını kulaklarının arkasına aldı.

“Bunu ne zaman kaydettin Sam?”

“Bu sabah erken saatlerde. İlk iş Tanner's Sıra Evleri'ne gittim, döndüğümde Alice'i mutfakta buldum. Dün gece yaşananlar onu gerçekten korkuttu Mina. O cadı taşının nereden geldiğini bilmediğini, bırak onu yutmaya kalkışmayı, taşı daha önce hiç görmediğini söyleyip annesinin üzerine yemin ediyor. Senin yattığın odanın kapısının önünde durduğunu hatırlamıyor, sadece rüyasında kendisini uyurken seyrettiğini, siyah bir sıvının şöminenin bacasından çıkıp onun açık ağzından içeri girdiğini gördüğünü hatırlıyor. Ancak ben onu arkasından yakaladığımda tam manasıyla uyanmış.”

“Çok iyi yaptın. Muhtemelen onun hayatını kurtardın.”

“Evet, bu yüzden benim için tekrar Maggie'yle iletişim kur-

mayı denemeyi kabul etti.” Parmağıyla ekranı gösterdi. “Kaburgaları acımasına ve boğazı ağrımasına rağmen bunun diğerleri gibi ölü olmaktan iyi olduğunu söyledi.”

“Kimmiş o diğerleri?”

Sam bana bir bakış attı ve o anda onun Vicky, Simon ve Mary’den bahsettiğini anladım. Yine de Alice’in bunu kabullenmesi tuhaftı. Sam konuşmaya devam ederken ekrana döndü ve böylece bu meseleyi bir kenara bıraktım.

“Alice, ben orada olursam cadının kendini göstermeyeceğini söyledi, o yüzden ona ayakkabı tekini verdim ve kamerayı kurup çalıştırdım. Aşağı yukarı yirmi dakikalık bir kayıt. Neredeyse on beş dakika boyunca böyle oturuyor ve hiçbir şey olmuyor. Bu kaydı şu ana kadar altı seferden fazla izledim ve bunu nasıl yaptığını hâlâ çözemedim.”

“Neyi yaptığını?”

“Seyretmeye devam et Mina.”

Ter tişörtümün yakasını ıslatıyor, karnımın kat yerlerinde birikiyordu. Ekranı dikkatle izlerken nabzım giderek artıyordu. Ağzım kuruduğu için dilim damağıma yapıştıyordu. Sam uzaktan kumandanın bir düğmesine basıp sesi açarken küçük bir yeşil bar ekranın sol alt köşesinde belirdi. Alçak, statik bir tıslama duyuluyordu. Alice hafif hafif sallanıyordu, başı saldırmaya hazır bir yılanınki gibi hareket ediyordu. Sam’e kısa bir bakış attım. Gergin bir şekilde tırnağını yiyordu. Nabzımın tekrar yükselmeye başladığını, bütün vücudumda sürünen korkunun kollarımı ve ensemin ince derisinin altını vurduğunu hissediyordum.

Şömine bacasının boşluğundan ince bir toz tabakası aşağı sızmaya başladı. Bant kaydı hışırdadı. Alice’in uzun süre otur-

maktan tutulmuşçasına bir dansçı edasıyla ayak parmaklarını esnettiğini gördüm. Kısa bir süre, kameranın merceği üzerinde bir leke gibi koyu, bulanık bir nesne belirdi. Odada olan bitenin görünmesini bir iki saniye boyunca engelledi ve sonra hızla uzaklaştı. Kaşlarımı kaldırarak Sam'e baktım.

"Lensin üzerine bir eşek arısı konmuş. Alice'e sordum. Sonrasında içeri girdiğimde hâlâ etrafta uçan birkaç tane arı vardı."

Gözüm sürekli olarak ızgaraya tıp tıp damlayan baca kurumuna kaydı. Bir an için şöminenin boşluğu o kadar yoğun bir karanlıkla dolmuş gibi göründü ki adeta canlı bir şeye, ışığı yakalamaya çalışan şişkin bir gölgeye dönüşmüştü. Hayretler içerisinde bakıyordum. Gözlerimin altındaki teri sildim. Midedem bulanıyordu. Mide asidi boğazımda yükseliyordu. *Bant bozulmuş olmalı*, diyordum kendi kendime gömleğimin eteğini çekiştirerek, öyle olmak zorundaydı, çünkü o karanlık sanki ince bir zarı yırtıp çıkıyormuş gibi şişip kabarıyordu.

"Neden Alice hâlâ orada oturuyor?" Ağlamaklı sesimin farkına vardım. "Onu göremiyor mu? Neden *kıpırdamıyor*?"

Sam cevap vermedi ve bir saniye sonra nedenini gördüm. Yüzünü yavaşça kameraya döndü, ama o artık Alice'in yüzü değildi, bir şekilde... değişmişti. Sanki yüzü balmumundanmış ve yumuşaması için güneşin altında bırakılmış gibi gözleri sarkıyordu. Gülümseyişini gördüğümde neredeyse çılgılık atacak gibi oldum, dudaklarının kenarları balık oltasıyla çok fena bir şekilde yukarı çekilmiş gibiydi. Teni yağlı ve sarımsı beyazdı, gözleri afallamıştı, akılsız gibi bakıyordu. Çılgın gibiydi. *Boş ve gözsüz bir kafada takırdayan dişler*, diye düşündüm ve görüldüğü kadarıyla şömine tabanını dolduran karanlık

siyahlaşmış, çürümüş bir meyve gibi patlamak üzereydi. İşte o an bir ses duyuldu, bant kaydında bir şey birdenbire parlarken çıkan *vump* gibi bir gürültü duyuldu ve görüntü aniden kesildi.

Ellerimin pençe gibi durduğunu, tırnaklarımı koltuğun kumaşına geçirdiğimi fark ettim. Korkudan büyümüş gözlerle Sam'e bakmak için dönerken kendimi derin derin nefes almaya zorluyordum.

"Şunu gördün mü? Alice'in değiştiğini gördün mü? Lanet olsun! Sam!"

Sam bir sigara yakıp dumanı tavana üflemek için başını geriye yatırdı. Yerimde duramıyordum, sanki biri koltuğumun altına maytap koymuş gibiydim. Alice'in başını döndürüşü, sanki bütün duyguları ondan çekilip alınmış gibi gözlerindeki o boş, akılsız bakış gözümün önünde dönüp duruyordu. Bu, ürperticiydi.

"Bu sana bir hastalık krizi gibi göründü mü Mina? Bir çeşit felç belki?"

"Hayır, hayır, öyle görünmedi. Gerçi kaydın devamını görmeden öyle ya da böyle demek zor."

"Başa sarabilirim. Görüntüyü dondurabilirim."

"Hayır," diye atıldım gerçek bir duyguyla. Ekranda donmuş haldeki o yüze bakma düşüncesi, sarkan derisi ve bir sebepten ıslak görünmesi karnıma ağrılar girmesine sebep oluyordu. "Fakat Alice'le konuşmam lazım. Nerede? İyi mi? Ona neler olduğunu sorduğunda ne cevap verdi? Tüm bunları not etmemiz lazım."

"Onunla konuşamazsın Mina." Sam'in sesi düzdü, bakışları karanlık ve neredeyse karamsardı. "Sana izin vermeyecekler, unuttun mu?"

“Fakat çok yaklaştık Sam!”

Sam iç çekip şakaklarını ovdu. Hayal kırıklığına uğramış, yorgun ve artık sıkılmış görünüyordu, onu suçlayamıyordum. Ona bakarken sadece düşünüyordum. Bu işi yoluna sokmam gerekiyordu.

* * *

Koridora çıktığımda mutfak kapısının ardından gelen sesleri duydum: Bir adam alçak sesle konuşuyordu, kahve fincanlarını şingirdiyordu. Kapıyı çalmak üzere yumruğumu havaya kaldırdığımda tereddütte kaldım, sonra hafif ama duyulabilecek şekilde kapıya vurdum. Lisa, “Gel!” diye seslendiğinde kapıyı iterek açtım.

İlk gördüğüm kişi Bert’ti, lavabonun önünde duruyordu. Yeni tıraş olmuştu ama kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki torbalarla, fincanı tutan elinin hafif titremesiyle yorgun görünüyordu. Alt çenesini dışarı iterek bana göz ucuyla baktı, yüzü donuk ve ifadesizdi, hiç açık vermiyordu. Paul kollarını kavuşturmuş buzdolabına yaslanarak duruyordu, ellerini kol altlarına sokmuştu. Kesim yerinde gece vardiyasında çalıştıktan sonra onu görmek şaşırtıcıydı... Ağzı sert, düz bir çizgi halindeydi, yüzü griydi ve avurtları çökmüştü. Gözleri koyuydu, metalin kuvvetli parıltısına sahipti. Tahtanın üzerindeki demir çiviler gibiydi. Lisa gerilmiş ve parlak yüzünden geriye sıkıca toplanmış saçlarıyla masada oturmuş sigara içiyordu. Beni baştan aşağı süzerken bakışları soğuk bir şekilde titreşiyordu. Yanında Alice vardı, yüz hatları büyük oranda iki yanından perde gibi inen saçlarının ardına gizlenmişti. O esnada sanki

bedenimin üzerinde süzülüyormuşum gibi bir hisse kapıldım; hatırladığım kadarıyla Alice'in videoda etinin deforme oluşu, yumuşayıp elastik oluşu gibi. Bir anlığına kimse konuşmadı. Açık kapı, havada kıpırtısız duran sigara dumanını harekete geçiriyordu. O kokuyu tekrar duyuyordum; demir, mineraller ve yoğun, pıhtılaşmış kan karışımı.

"Mina." Bert'in sesi çatallı ve kuruydu. "Şimdiye kadar toplanmış olduğunu düşünmüştüm. Eve uzun bir yol var."

"Ben sadece açıklamak istedim." Sesimin bir oktav yükseldiğini duyabiliyordum. Sinirseldi. Bu mutfaktan aldığım hissiyattan ya da kaygının göğsüme indirdiği ani darbeden hoşlanmıyordum. "Benim niyetim asla seni üzmemek değildi Bert. Haklısın, yatak odana izinsiz girmemeliydim. Umarım bunu sadece Mary için endişelendiğimden yaptığımı anlarsın."

Paul belli belirsiz homurdandı ama ona baktığımda gözlerini kaçırdı. Fakat Bert nazikçe konuşurken gülümsüyordu.

"Öyle bile olsa, iş işten geçti Mina. Sonuçta güven hassastır, kolay kırılır. Daha söyleneni yapma konusunda bile sana güvenilemezken, bu ailenin kızları konusunda güvenmelerini nasıl istersin?"

"Bunların hiçbirinin olmasını istemedim Bert. Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Alice'in hâlâ acı çekmesi ve benim birdenbire dul kalmam dışında. Sen buraya geldiğinden beri üç kişi öldü Mina. Sanırım yeterince yardım ettin."

Bert elindeki fincanı bırakırken sesi temkinliydi.

"Saygısızlık etmek istemem ama Bert, Mary zaten çok hastaydı."

"Evet, hastaydı, öyle değil mi? Fakat yeni uygulanan ilaç te-

davisiyle doktoru onun en azından birkaç güzel yıl daha yaşayacağını söylemişti. Ölmeye hazır değildi, kesinlikle daha hazır değildi.”

“Yardım istiyordu Bert. Duvara vuruyordu.”

Gözyaşlarımın biriktiğini ve görüşümü bulanıklaştırdığını hissedebiliyordum. Bert sözlerine devam ederken gözlerimi kırptıştırıp yaşlardan kurtulmaya çalışıyordum. “Karımın ihtiyaç duyduğu tek yardım ona huzur verilmesi, istirahat ettirilmesi ve sanıyorum ki bunu sana birden fazla kez söyledim. Ona karşı görevimde başarısızlığa uğradım ama Alice’e karşı görevimde başarısızlığa uğramaya niyetli değilim.”

“Öyle mi? Ne göreviymiş bu?” Sesimde bir titreme vardı ve Bert bunu fark eder etmez gülümsedi.

“Büyüyü bozmamız gerek.” Lisa’nın sesi sert ve soğuktu. Bu beni çok şaşırttı, geçen gece banyonun kapısında, “*Ben sadece kızımı kurtarmak istiyorum Mina,*” diyen kadınla ne kadar farklıydı.

“Bir Kurtuluş, Mina.” Bert masaya, Alice’in sandalyesinin arkasına doğru yürüdü. Birdenbire Sam’in diktafonundaki pürüzlü sesi, dışarıda kaldırımın üzerine yazılan yazıyı düşündüm: *ÇokŞükürKurtulduk. ÇokŞükürKurtulduk. ÇokŞükürKurtulduk.*

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Mina.” Paul beni uyardı ama onu görmezden geldim. Açık açık güldüm. “Kurtuluş, sadece daha fazla batıl inanç demektir! İsterseniz bir de onu sülüklerle kaplayın. Size gerçek cevaplar, gözleme dayalı destek sunmak için buraya geldim. Tamam, peki, benim fikrimi istemiştiniz, o zaman buyurun: Alice bu evin dışında bazı gözlemlerden ve değerlendirmeler-

den faydalanabilir. Benim endişem, çevresinden ve çevredeki insanlardan aşırı etkileniyor olması.”

“Kurtuluş bir gelenektir Mina,” dedi Bert sessizce. “Eski âdetleri sürdürmek önemlidir. Beklenen budur.”

Sessizliğe gömülen mutfakta etrafıma bakındım. Alice hâlâ o kırışik tişörtü –MİMSE KÜKEMMEL DEĞİL!– giyiyordu ve yanağından bir damla yaş süzülüyordu, ardından bir damla daha. Sesi boğuk ve karamsardı.

“Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum Mina.”

“Kimi? Kimi durduracaksın Alice?”

“Cadıyı,” dedi Bert hoş bir şekilde, sanki hava durumundan bahseder gibi. “Alice’in bahsettiği kişi o. Alice’in içine kötü bir tohum gibi yayıldı ve onu kökünden söküp çıkarmamız gerekli.”

Kelimelerin kulağa bu kadar şiddet dolu ve vahşice gelmesine yüzümü buruşturarak tepki verdim.

“Bu kasabada pek çok Kurtuluş kızı var,” diyerek devam etti Bert. Ellerini Alice’in kollarına koydu ve çıplak omuzlarına doğru kaydırды. “Gerçi şimdi çoğunluğu yetişkin birer kadın oldu. Karanlıktan kurtulmak için yollarını bulmada yardıma ihtiyaç duyan birçok kız.”

“*Kurtuluş kızı* mı? Nedir bu, Mayıs Kraliçesi gibi bir şey mi? Taç da takıyor mu?” Öfkeyle ve şiddetli bir haksızlık duygusuyla dolup taşıyor, Alice’in yüzünden akan yaşı gördükçe daha da bileniyordum. Bert’in ses tonunun nazik ve kontrol altında olması işleri benim açımdan daha da kötüleştiriyordu, masaya yumruğumu vurmak istiyordum.

“Kurtuluşlar burada uzun zamandır yapılıyor.” Bert, Alice’in omuzlarını nazikçe sıktı. Bir şey –iğrenme, korku– hissettim ve bu

duyguyu hemen başımdan savdım. “Bunun ‘şeytanları çıkarmak için gürültülü bir ritüel’ olarak tanımlandığını gördüm.”

Daemonia eicere, diye düşündüm. O iğneye benzer aletin sapına basılmıştı. *Araçlar*.

“Fakat Alice’in bir ritüele ihtiyacı yok Bert. O *gerçek* bir yardıma gereksinim duyuyor. Uygulamalı yardıma. Terapiye, belki biraz uyuyabilmesi için reçeteli bir ilaca. Ben mi deliriyorum yoksa siz hâlâ bunu düşünüyor musunuz?”

“Bunu dağlama gibi düşün.” Bert’in sesi ağırdı, kalın parmakları Alice’in köprücük kemiklerinin hemen altında geziniyordu. “Yara mühürlenir ve böylece enfeksiyon yayılamaz.”

“Alice?” Ona seslenirken kendi sesimdeki ivediliği, telaşı duydum. Neden hepsi bu konu bu kadar *normalmiş* gibi davranıyordu? “Alice, bu senin yapmak istediğin bir şey mi?”

Alice bana dikkatle baktı.

“St. Lawrence’a gönderilmek istemiyorum Mina. Delirmek istemiyorum.”

“Delirmeyeceksin, sana söz veriyorum delirmeyeceksin.” Gözlerinin içine baktım. “Alice, istersen seni buradan daha güvenli bir yere götürebilirim. Aileleriyle, okullarıyla, hatta kendi kafalarının içinde sorun yaşayan çocuklar için böyle yerler var, biliyorsun. Oralar yalnız olabileceğin ve iyileşebileceğin yerler.”

“O kadın beni takip edecek,” diye fısıldadı Alice, gözleri fırıl fırıl dönüyordu. “Ve ben onunla savaşmaktan çok yoruldum.”

“Alice, *ben* sana yardım edebilirim. Bu yüzden buraya geldim.”

“Hayır, o yüzden gelmedin,” dedi basitçe. “Buraya Eddie yüzden geldin, çünkü sen ölmedin ama o öldü.”

Yine o çatırdama, buzdaki o yarık... Sadece buzda değil, aynı zamanda içimdeydi; kanın yoğun, siyah ve yavaş aktığı, sırların durağanlaştığı ve uzun, lifli kökler oluşturduğu bir yerdeydi. Kötü tohumlar. Yüzüme ateş bastığını hissettim.

“Alice, erkek kardeşim hastalandığı için öldü.”

“Senin yüzünden öldü,” derken Alice’in yüzü solgundu. “Onu öldürdün!”

Şok içinde kekeledim, bakışlarımı Paul’a çevirdim ama hemen karanlık ve mutsuz gözlerini benden kaçırdı. Birdenbire panikledim, duvarlar üzerime geliyordu. Kameraya doğru dönen Alice’i, şömine ızgarasındaki karanlığı, tuğlaların arasında dönen gözleri düşündüm. Sanki denize düşmüş gibi o pis ayakkabıya sarılan Sam’i. Sonunda tutamadığım gözyaşlarım akarken, engellenmiş, kızmış, suçlu hissederek ellerimi uzatıp yalvaran gözlerle Lisa’ya baktım.

“Lisa, lütfen. İzin ver, işleri düzelteyim. Sadece birkaç güne daha ihtiyacımız var.”

“İhtiyacınız olan şey benim kızımdan uzak durmak Mina Ellis.” Lisa sigarasından derin bir nefes çekerken onun ne kadar öfkeli olduğunu görüyordum, hatta neredeyse öfkeden titriyordu. Artık mahcup ve mazlum görünmüyordu. Çenesi ve ağzı öyle sıkılıydı ki dudaklarının kanamamasına şaşıyordum. “Ayrıca bu kasabadan gitmeniz gerek. Yeter! Bizi rahat bırakın!”

OTUZ BEŞ

Başım dönerek bir hışımla yukarı çıktım. Çenem sıkılıydı, dişlerimin gıcirtısı kulaklarımda yankılanıyordu. Billy'nin odasının kapısını iterek açtım, öyle sert bir tekmeyele kapattım ki kapı çarpıp geri geldi. Dışarıda biri maytap patlattı. Dağınık yatağa çıkıp pencereyi açtım, pervaza yaslanıp eğildim. Yolda gruplar halinde konuşan ve gülen insanlar vardı. Atmosfer beklenti dolu, hatta heyecanlı görünüyordu. Bazıları boylarından daha uzun kereste levhalar, eski boğumlu dallar, kırık tahta paletler taşıyordu. Alice'in, "*Kostüm giyip şenlik ateşi yakarak Kurtuluş'u kutlamamızın sebebi bu,*" dediğini hatırlıyordum ve acaba bunları yeşil alanda mı üst üste yığacaklar, alevler ağaçların tepelerini yalayacak kadar yükselecek mi diye merak ediyordum. Dışarıda hava o kadar ağırdı ki içinden yüzerek geçebilirdiniz. Yanmış plastik ve sıcak metal gibi kokuyordu. Doğuda, tepelere doğru kara bulutlar toplanıyordu. Sam havanın bozulacağını söylemişti, değil mi? Baldhu'ya dönüş yolu uzundu. Umarım Oscar sonunda hâlâ benimle konuşuyor olurdu.

İç çekerek yere uzanıp valizimi yatağın üzerine çıkardım. Yanımda pek fazla bir şey getirmemiştim ve getirdiklerimin büyük kısmı da buruşuk bir vaziyette yerdeydi. Oscar benim dağınıklığımdan hep yakınırdı ve artık öğrenci olmadığımı, bu yüzden hâlâ öyleymişim gibi davranmaktan vazgeçmem gerektiğini hatırlatırdı. Tekrar iç geçirdim. Oscar'ı da düşünmek istemiyordum. Şu anda bütün dünya beni pek sevmeyen insanlarla dolu gibi geliyordu. Komodinin üzerinde, kremlerimin yanında Girit'te çekilen, ölen erkek kardeşimin arka planda iri gümüşü gözleriyle görüldüğü fotoğraf duruyordu. Kırısan yerlerini parmak uçlarımla düzelttim, gözyaşlarım sinüslerimi acıtıyor, genzimi yakıyordu. Boş odada onun ismini söyledim, sadece bir kez, sıcak ve cıvık havanın onun ismini yutmasına izin verdim.

Eddie'nin öldüğü gün yağmur yağıyordu. Damlalar cama vurdukça ipeğin cilalanmış zemine sürtünmesi gibi çok yumuşak bir ses çıkıyordu. Gün ışığı puslu ve griydi, buzun altı siyahtı ve Eddie yataktaydı. Yüzü çökük ve iskelet gibiydi, gözleri kafatasına göre çok büyüktü. "Acıyor Mina," dedi. Titrememi durduramıyordum. "Battaniyeyi üstüne örteyim," diye fısıldadım ve Eddie elini elimin üzerine koydu. Tanrım, çok üşümüştü! "Bana buzdan bahset," dedi ve ben de ona yoğun kar yağışlı gecenin ve donmuş göletteki sabahın hikâyesini, suyun ne kadar soğuk ve mavi olduğunu ve çok korkmuş olmasına rağmen beni nasıl kurtardığını anlatmayı bitirdiğimde ölmüştü.

Yutkundum, gözyaşlarımı sildim. Saat neredeyse dördtü. Valizimi hazırlamam gerekiyordu. Sam ve ben yakında gidecektik. Valizimi kendime doğru çektim ve tam o sırada bir önceki

gün giydiğim bol ve uzun şortu gördüm, halının üzerindeki kıyafet yığınınındaydı. Oscar'ın bana mavi aylardan ve ihanet anlamına gelen Eski İngilizce "belewe" kelimesinden bahsedişini düşündüm, sonra Bert'in plak kabında bulduğum zarfı hatırladım. Tenimde soğuk bir karıncalanma hissettim. Cebe elimi sokup hafifçe buruşmuş zarfı çıkardım. Mary'nin duvarın diğer tarafındaki kıza SOS gönderdiğini düşünerek bir an tereddüt ettim, sonra zarfı parmağımın ucuyla açtım.

* * *

Orada, terin beni titrek bir aurayla kuşattığı ve ellerimi kayganlaştırdığı o sıkışık odanın içinde ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Midem bulanarak, üzerimde bir ağırlık hissederek fotoğrafları iyice inceledim. Genç kadınlardı. Hayır, *kızlardı*.

Kurtuluş kızları.

Onlardan bir düzine vardı. Titrek Polaroid fotoğraflar kötü ışıklandırılmıştı, zayıftı. Etekler kaldırılmış, şortlar dize kadar indirilmişti. Omuzlarda güneş yanığı izleri, solgun tende benler ve çiller, dar ergen bedenlerinin çıplak göğüs kafesleri görünüyordu. Gözler hep aynıydı, yarı kapalıydı ve gözlerin beyazları hilal gibi görünüyordu. Dudaklar aralı ve gevşekti, başlar yana yatmıştı. Hepsi sırtüstü uzanmıştı. Hepsi kendinden geçmişti.

"Bu kasabada pek çok Kurtuluş kızı var," demişti Bert. "Karanlıktan kurtulmak için yollarını bulmada yardıma ihtiyaç duyan birçok kız."

ÇokŞükürKurtuldukÇokŞükürKurtuldukÇokŞükürKurtulduk. Aklıma Alice'le odasındaki konuşmamız geldi: "Bert bize

... küçük komik kokteyller hazırlıyordu. Onlara Bertinis adını takmıştı.”

Alice’in sararmış benzi fotoğraf makinesinin flaşına yakalanmıştı, sarı külotunu ve göbek deliğinin yüzeysel çukurluğunu ortaya çıkarmak için çizgili elbisesi yukarı sıyrılmıştı. Midem, bir dalganın kabarması gibi bir kalkıyor bir iniyordu. Tıpkı gelgit gibi bir duyguydu. Sürüklenme ve kaldırılma duygusu, bir boğulma hissi.

Fotoğrafların birinde ön planda yarı görünür durumda bir bardak vardı, görüntü net değildi. İçinde pembe, bulanık bir sıvının üzerinde büyük ananas parçaları yüzüyordu. Şu Bertinis’in içine bu adam acaba ne koymuştu? Eter mi? Afyon ruhu mu? Bu Bert’in tarzıymış gibi görünüyordu. Modası geçmiş ve melankolikti, tıpkı ağırbaşlı bir Victoria hayaleti gibi. Gerçeğin çok daha banal olacağına emindim; sakın bir öğleden sonrada uyku haplarının dövülüp toz haline getirilmesi ve dikkatle tartılması, o esnada mutfaktaki saatin tik taklarla Bert’in nefret etmeye başladığı bir hayatın dakikalarını kesip atması. Eminim içine çok fazla koymamaya dikkat etmişti. Büyük ihtimalle araştırmasını yapmıştı, her şeyden emin olmuştu. Çok fazla koyarsa birileri ölürdü veya beyin hasarı oluşurdu. Çok az koyarsa da sendelerler, kelimeler ağızlarında yuvarlanırdı.

Sam’in daha önce, “*Bazen Alice hastalanıyor, baş ağrıları oluyor,*” dediği aklıma geldi. Onun kim bilir kaç sefer okula gidemeyişini, ailesinin onu okuldan almak zorunda kalışını düşündüm. Her hastalık döneminin Bert ve Mary’ye ziyaretleriyle bağlantılı olup olmadığını, içkisine karıştırdığı şeyin etkisi günlerce sürerken ikincil etkilerin ne olduğunu merak ettim.

Sonra Lisa'nın bana berbat baş ağrılarını kızına geçirdiğini söyleyişini hatırladım ve hafifçe yuvarlak karnıyla, petek büzgülü pembe elbisesiyle hayattan darbe yemiş genç bir kızın fotoğrafını elime aldım. Kafam göğsüme düşmeden ve derin nefesler almaya kendimi zorlamadan hemen önce elimdekine dikkatle baktım. Görüntüler gözkapaklarımda ve kafatasımın duvarlarında iz bırakıyordu. Fern bana Lisa'nın bir Kurtuluş kızı olduğunu söylemişti –*O da öyle. Bir Kurtuluş kızı. Neyin geleceğini biliyor*– ve işte buradaydı, onun fotoğrafı elimde titriyordu. Ergen Lisa, fotoğraf makinesinin flaşında saçları daha açık sarı ve hoş, Alice karnında.

Son fotoğraf pembe saçlı, kulağı kanlı genç bir kıza aitti, taktırdığı piercing'le iltihaplanmış gibi görünüyordu. Yüzü karanlık çıkmıştı ama ön kollarındaki yara izleri görünüyordu, bu sefer taze, pembe ve açık yara halindeydi. Kesikler koluna bir duyguyu hissetmesi için açılmıştı. İncitmek için. Fern. Bert ve Mary'nin evinde kaldığında on dört yaşında olmalıydı, bu da bu fotoğrafın on yıl önce çekildiği anlamına geliyordu. Diğer kızları tanıımıyordum ya da çıkaramıyordum ama bu çevredeki insanların tanıdıklarına bahse girerdim. Hepsinin de bu sorunlu ergenlerin Kurtuluş'unu seyrettiğine emindim. Tüm bu genç vücutlar birer kurban gibi uzanmışlardı. Ayaklarımın altındaki kumu çeken şiddetli bir ters akıntının beni sürüklediği hissi hâlâ devam ediyordu.

“*Sorunlu bir çocuktum,*” demişti Fern. “*Beni evlerine aldılar.*” Mary neler olduğunu biliyor muydu? Sanımıyordum. Alice de Fern de onun ne kadar çabuk uykuya daldığını söylememiş miydi? Acaba Bert, Mary'nin kokteyli belki biraz daha kuvvetli bir şekilde sert mi hazırlıyordu, merak

ediyordum. Hayır, Mary'nin bildiğini sanmıyordum. Belki son zamanlarında. Fotoğrafları bulduğunda. Bu yüzden elinden gelen her yolla dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Ölmeden önce bu adi şerefsizi ihbar etmek için.

Aklıma garip bir anı geldi. Annem, babamın ona evlilik yıldönümlerinde verdiği çiçekleri kurutuyordu –büyük, iri taç yapraklı güller, tatlı ve kokulu– onları baş aşağı bir şekilde yatak odasının pencere içine asmıştı. Bir öğleden sonra –sanırım üç ya da dört yaşımdaydım– onları tekrar koklamak, her duyduğumda sıcak sütte, balda ve pudra şekerli Türk lokumunda olduğu gibi ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olan o hafif parfümü içime çekmek için oraya tırmandım. Kırılğan küçük başlardan biri elimde sapından ayrıldı ve onun taç yapraklarını ayırdığımda, ortasındaki yaprakların kararmış ve çürümüş, minik sürüngen böceklerle dolup taşıtığını gördüm. Öyle yüksek sesle çığlık attım ki annem kucağında daha bebek olan Eddie'yle birlikte koşarak geldi. Solucanlarla delik deşik olmuş şeylerin karanlık kalpleri...

Gözlerimi açtığımda oda dönüyordu. Tekrar kapattığımda masada kanlı tavşan kadavralarını, kara gözlü ve dişlek tavşan kafalarıyla dolu kovayı görüyordum. Çilli köprücük kemiklerini ve iç çamaşırın küçük çiçek desenlerini, solgun tende belirgin hale gelen kaburgaları, aralık gözleri, gevşek duran çeneleri ve aradan görünen dişleri görüyordum.

Beni bir şey rahatsız etti ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü kaldırıp baktığımda Bert'in kapıda, kısmen gölgede durduğunu gördüm. O kadar sessizce bana nasıl yaklaşabildiğini merak ettim. Merdivenden sürünerek çıkmış, halıda yürümüş olmalıydı. Fotoğrafların yerinde olmadığını gördüğünde alan

kişinin ben olduğumu ne kadar sürede fark ettiğini merak ediyordum. Dün gece cenaze levazımatçıları gittikten sonra mı? Bu sabah şafak sökerken mi? Gitmemi istemesine şaşmamalıydı. Sessizce gitmemi istemesine de şaşmamalıydı.

“Polis çağıracağım,” dedim düz bir sesle. Kulağa tehditmiş gibi gelmiyordu. Yeterince cesur değildim. Sesim duygu yoğunluğuyla titriyordu. Bert gülümsüyordu ama zalimce değildi. Başını iki yana salladı.

“Hayır, çağırmayacaksın Mina. Yaptıklarından sonra olmaz.”

Bert geriye doğru bir adım atıp kapıyı kapattı ve anahtarın kilidin içinde döndüğünü duyarken sadece oturup büyük bir şaşkınlıkla baktım. Birdenbire nefes almakta güçlük çektim, sıcak hava yoğun ve ağırdı. Bu durum korkutucuydu ve yardım etmesi için Sam’e bağırarak istiyordum, ama ne ağzımdan ne de boğazımdan ses çıkmıyordu. Belki zatürre ciğerlerini erimiş pekmez gibi tıkarken Eddie de böyle hissediyordu. Yağmur cama vururken, ellerimde yastık varken. Ellerimde yastık varken. Ellerimde yastık varken.

OTUZ ALTI

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kapıyı yumruklamayı ya da tekmeyle açmayı düşündüm. Kapı zaten dayanıksız kontrplaktandı ve bir sürü delik açılmıştı, ama Bert'in tekrar yukarı çıkmasını istemiyordum. Aşağıda hareket vardı –sandalye ayaklarının sürtünme sesi, mırıldanmalar– ve Bert'in onlara ne anlattığını merak ediyordum. Bunu öğrenmek için oturup bekleyemezdim, Fern'e gitmem gerekiyordu. Şu anda sağlıklı düşünebilen birini bulmaya ihtiyacım vardı; Lisa sert ve soğuk bakarken, Sam kocaman ağır ellerinde küçük bir ayakkabı tekini sallarken bu evdeki kimseye güvenmiyordum.

Pencereden sarkıp aşağıya baktım. Aşağıda kırık beton vardı, tüm çatlaklardan uzun otlar fışkırmıştı. Yüksekte kalyordum ama sağ tarafa doğru sallanabilirsem verandanın çatısına atlayabilirdim, sonrası bir adımlık yükseklikti zaten. Bir bacağımı pencere kanadının üzerine takarak yavaş yavaş tırmanmaya başladım, ellerimle pencere çerçevesine tutunuyordum. Oradaki ahşap çürümüş ve sünger gibi olmuştu, küf-

ten siyahlaşmıştı. Beni tutabileceğini sanmıyordum ama başka seçeneğim var mıydı?

Zarfı cebime soktum, gözlerimi aşağıdaki veranda çatısına diktim. Sonra diğer bacağımı da dışarı attım ta ki pervazda oturana kadar. Ağırlığının altında nasıl gıcırdadığını ve oynadığını düşünmemeye çalıştım. Eğer atlarsam doğrudan içeri girip verandaya düşebilirdim ve birkaç kemiğim kırılırdı. Ucuz kauçuk çatı kaplama da bu pencere pervazı kadar çürümüşse o zaman bu olasılık çok yüksekti. Yutkundum. Yeşil alandan yükselen dumanı şimdiden görebiliyordum. Akşamın erken saatlerindeki hava gerilim doluydu, onunla yüklüydü. Bunu statik gibi tenimde hissedebiliyordum.

Bir gıcırtı daha duyunca tırnaklarımı geçirdim. Altımdaki tahta ufalanıyordu. Kahretsin! Kahretsin! Boşluğa doğru eğildim, ayaklarımı tuğla duvara dayayıp kendimi ileri doğru iterken ellerimi bıraktım, yay gibi gerili bedenimle düşerken zeminin çok aşağıda olduğunu gördüm. Yeterince uzağa atlamadığımı, verandaya ulaşamayacağımı, bunun asla bir yolu olmadığını atlar atlamaz fark ettim ve sonra sert bir şeye çarptım, göğsümdeki rüzgârı kesecek kadar sert. Körü körüne, çılgınca tutunacak bir yer arıyordum. Tutundum, o kadar sıkı tutundum ki tırnaklarım avuçlarımda hilal şeklinde izler bıraktı. Aşağı baktım, ayaklarımın yerden yaklaşık bir buçuk metre yukarıda, havayı tekmelediğini gördüm. Uydu çanağına tutunuyordum, metal ağırlığının altında inliyor, hafifçe bükülürken ve çiviler duvardan metal gıcırtısı ve tuğla tozuyla sökülürken yerinden kopacağını hissediyordum. Kendime daha fazla düşünmek için zaman tanımadım. Ellerimi bırakmamla yere düştüm.

Biçimsiz bir şekilde düşüp yan tarafıma yuvarlanırken sağ ayak bileğimde hafif bir acı hissettim. Çığlık atmadım, çenemi hemen sıkıca kapatıp korkuyla içime bağırdım. Ayağa kalkıp yürümeye çalıştığımda acı arttı, biraz da zonkluyordu. Yine de kalbim ağzımda atarak bahçe kapısına doğru topalladım. Lisa'nın ya da Bert'in her an ismimi bağırmasını, arkamdan birilerinin koşup koluma yapışmasını bekliyordum. Lisa'nın beni kocaman ve hastalıklı bir gülümsemeyle eve geri sokarken, *"Senin Kurtuluş'unun zamanı geldi Mina Ellis, büyüü bozmamız gerek,"* deyişini gözümde canlandırıyordum. Yürümeye devam ettim.

* * *

Yeşil alanda hummalı hazırlıklar vardı. Ne kadar çok insanın toplandığını görünce şaşırdım. Şenlik ateşleri çoktan tutuşturulmuştu, loş havada için için yanıyorlardı, tahtalar daha tam anlamıyla alevlerle kaplanmamıştı. Bir karnaval havası vardı, insanların sesleri yüksek ve kabaydı. Uzun boyunlu bir kadın, başını arkaya atıp kahkahayla gülüyordu. En başından beri evin dışında bekleyen insanların arasında gördüğüm, elinde ÖLÜYE DİLİNİ VER yazılı pankart taşıyan adam bir bankın üzerinde ayakta durmuş bir eli kalbinin üzerinde avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Gökyüzünde ilk yıldızlar parlamaya başlarken çocuklar zıvanadan çıkmış bir şekilde koşturuyordu. Alice buraya getirilmeden önce ne kadar vaktim vardı, bilmiyordum. Belki yola çıkmışlardı bile. Belki Kurtuluş çoktan başlamıştı.

Video kasetçinin kepenkleri indirilmişti ve girintili çıkıntı-

lı yüzeyine spreyci boyayla darmadağınık bir şekilde üç kelime yazılmıştı: *Çok Şükür Kurtulduk*. Kapıya elimin içiyle sertçe birkaç kez vurdum ama cevap yoktu. Bir adım geriye gidip üst kata baktım, evde bir ışık yandığını görebiliyordum. Biri gülerek ayağıma maytap atıp kaçarken yerimden sıçradım. İnsanların yüzünde büyük ve alçakça gülümsemeler vardı. Bu çok rahatsız ediciydi. Caddeden gitmek istiyordum.

“Dikkat et!” Biri yanımdan başı öne eğik bir şekilde hızla geçerken kenara itildim. Yan yan sendelerken bileğim ağrıyordu. Bu kişi video kasetçinin önünde durup cebinden anahtarını çıkardı.

“Fern?”

Dönüp bana baktığında yüz ifadesinden irkildim. Üzgün, neredeyse paniklemiş görünüyordu. Gözleri irileşmişti ve nefessiz kalmıştı. Beni gerçekten görmesi bir saniye kadar aldı.

“Kahretsin! Mina! İçeri gir!”

İçerisi karanlıktı, akşamın cılız ışığı vitrin camlarının üzerine indirilmiş kepenklerin ızgaralarından süzülüyordu. Yukarıdaki daireden televizyonda oynayan çizgi filmin yüksek sesi duyuluyor ve ekranın hızla hareket eden ışığı merdiven aralığına vuruyordu. Dışarıda, yeşil alanda bir yerde bir maytap daha patlarken boğuk gürültüsü duyuldu.

“Bahse girerim şu an keşke evde kalsaydım diye düşünüyorsundur, doğru mu?” Fern çantasını tezgâhın üzerine itti. İçindeki şişelerin şangırtısını duydum.

“Aynen öyle,” dedim içtenlikle ona katılarak. Keşke Sam Hunter’la hiç tanışmasaydım ya da onun kaydettiği sesi duymasaydım. Yemek firmalarıyla randevuma gitmeliydim, Oscar’la evde kalıp Eddie’nin ve gümüşü gözlerinin görüldüğü

fotoğrafı çekmeceye kaldırmalıydım. Fakat sonra cebimdeki Polaroid fotoğrafları, Mary'nin kan oturmuş gözünü düşündüm. Mary'nin, tüm o Kurtuluş kızlarının adaleti ne kadar hak ettiklerini düşündüm.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Pek vaktim yok. Stevie yukarıda ve bu gece tüm bu şamata başlamadan önce akşam yemeğini yemesi, banyo yapması gerekcek. Tüm bunlarla yüz yüze geldiğinde onun biraz daha büyümüş olmasını umuyordum, ama yapacak bir şey yok, değil mi?”

Fern gülüyordu, ben de o esnada çantasında şangırdayan şişeleri düşünüp acaba içiyor mu diye merak ediyordum. Telaşlı bir hali vardı, kendini yatıştırıramıyormuş gibiydi. Kanı hızlı akan bir av hayvanıydı adeta.

“Bu kasabada neler olduğunu biliyormuşum gibi davranmayacağım Fern. Cadı taşlarını, Kurtuluşları ve başka ne varsa hiçbirini bilmiyorum ve şu an bana bunları anlatması konusunda da kimseye güvenmiyorum. Birkaç saat önce ne oldu, biliyor musun? Webber ailesi bizden gitmemizi istedi. Sam karanlıkta ellerinde bir çocuk ayakkabısının tekiyle oturuyor, Alice lanet olası bir sinir bozukluğunun eşiğinde gibi görünüyor.” Çılgına dönmüş bir şekilde yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim. “Valizimi toplamaya gittiğimde, Bert beni odaya kilitledi. Buraya gelmek için pencereden atlamam gerekti. Bana sanki herkes aklını yitiriyormuş gibi geliyor.”

Fern güldü, ama küçük, yumuşak ve inanamayan bir gülüştü bu.

“Kurtuluş bir delilik biçimi. Ben hep öyle düşünmüşümdür. Kaos vasıtasıyla arınma. Gerçi işe yarıyor Mina. İşe yarıyor. Bilmem gerekirdi.”

Birbirimize uzun bir süre baktık. Dışarıdan gelen ışık, doku değiştirdi; ılık, altın renginde ve titrek bir hâl aldı.

Fern'e nazikçe, "Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On üç. Haziran 1977, bebeğim. İlkbaharın son dolunayı. Amerikan yerlileri ona 'çilek ay' der. Kontrolden çıkmıştım, bütün kasaba öyle diyor. Yangınlar çıkararak başımı derde sokuyordum... O isteğin adı neydi?"

"Piromani."

"O işte. Piromani. Biliyor musun, çocukların yangın çıkarmasını istemiyorlarsa, bunu bu kadar havalı bir şey gibi göstermemeliler, anlıyorsun, değil mi? Neyse, işte o zaman Bert ve Mary beni yanlarına aldı. İki hafta sonra Kurtuluş'um oldu. Ateşe ateşle karşılık vermek sanırım buna denir. Bir sürü mala zarar vermiştim ve bir ıslahevine kapatılacağımı düşünüyordum. Sanki bütün kasaba beni görmeye gelmiş gibi hissettim. Şenlik ateşleri altı metre yüksekliğindeydi. Ayrıca o gürültü! İçimdeki şeytanı söküp atmaya yetecek kadar yüksekti. O çimenlerde dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi hiç o kadar hafif hissetmemiştim. Bunu anlatamam. Bir daha hiç yangın çıkarmadım. Bir daha hırsızlık yapmadım, çalıntı arabayla gezmedim. Kendimi jiletlemeyi bıraktım, okula geri döndüm. Yani bunun tam bir saçmalık olduğunu söyleyebilirsin ama bu kasabada bunun kanıtı olan kızlar var..."

Sesi azalarak kayboldu. Kontrolümü kaybediyormuşum gibi yıprandığımı hissediyordum. Panik içimi kemiriyordu. Dışarıda maytaplar pathyordu, bir adam aya avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Neyin kanıtı?"

“Bilmiyorum. Büyünün? Gücün? Ben bunun sorulacağı en doğru kişi değilim. Bert bilirdi.”

Bert. Zarfı çıkarmak için elimi cebine attım.

“Aslına bakılırsa, burada olma sebebim Bert.”

“Öyle mi?”

Yukarıdan Stevie’nin sesi duyuldu: “Anneee, acıktım!”

“Birazdan hazır bebeğim!” Fern ona cevap verirken bakışlarını benden çekmedi. “Mary hakkında mı?” diye sordu.

Kanla dolu olan o yırtık göz.

“Kısmen, evet. Cenaze levazımatçıları götürmeden önce onu gördüm. Bunu biliyor muydun?”

Fern başını salladı. Dışarıda bir havai fişek daha patladı. Pencere camları zangırdadı.

“Onun doğal yolla öldüğünü düşünmüyorum Fern.”

Bir anlığına bana dikkatle baktı. Gri gözleri parlaktı, göz yaşlarıyla ışıldıyordu.

“Sakın. Sakın Mina.”

“Yatış şekli, ellerinin aldığı pozisyon. Parmakları pençe gibi duruyordu, sanki boğazını tırmalıyormuş gibi.” Yutkundum, kelimelerimle mücadele halindeydim. Fern, bulaşıcı hastalık taşıyormuşum gibi benden bir adım geriye kaçtı. “Odada bir mücadele yaşandığının işaretleri vardı. Lamba yere devrilmişti, yatak örtüleri yerdeydi. Bir terslik vardı.”

“Mina. Söylemek üzere olduğun şey konusunda çok dikkatli ol.”

“Kimseye bundan bahsetmedim. Sadece sana söyledim.”

“Dinle, Alice Webber tuhaf biri, tamam mı?” Fern zorla güldü. “Hepimiz bunu biliyoruz. Fakat Mary onun büyükannesi gibiydi...”

“Ben Alice’ten bahsetmiyorum. Herkesin Alice’in bununla bir ilişkisi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben *oradaydım* Fern. Alice, Mary’yi o şekilde buldu. Hayatımın üzerine bahse girerim. Ben Bert’ten bahsediyorum.”

Fern’in yüzünün şoktan küçümseyici bir ifadeye yavaş yavaş dönüşünü izledim. Ağzı açıldı, başı iki yana hiç durmadan sallanmaya başladı.

“Hayır, hayır, hayır. Bert bunu yapmaz. Bu çok saçma. Son derece aşağılayıcı.”

“Fern...”

“Bert o kadını sevdi. Hiç Mary hakkında nasıl konuştuğunu duydun mu? Onun adı geçtiğinde gözlerinin hemen nasıl ışıldadığını gördün mü?”

“Ben Mary’yi sevmediğini ileri sürmüyorum. Fakat Mary çok hastaydı. İyileşmeyeceğini bildiğin birine bakmak çok zordur. Bazen sadece istersin ki...”

“Ne?” Fern çıkışarak sözümü kesti. Tişörtü aşağıya kayıp beyaz ve çilli omuz başını ortaya çıkardı. “Bazen ne yapmak istersin? Öldürmek mi? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Yutkundum. *Yağmurun sessizliği, nefesin daralması*. Ke-penk, biri üzerine düşmüş gibi zangırdadı.

“Gitmelisin Mina. Bakmam gereken bir çocuğum var.” Fern’in çantasını kapısından onun ne kadar kızgın olduğunu, çantanın içindekiler konusunda yanlış hüküm verdiğimi anladım. Onun kolunu yakaladım ama o öylesine ani çekti ki şaşırdım.

“Gitmelisin, dedim.”

Cebimden zarfı çıkardım, üzgündüm ve korkuyordum. Şu

anda Fern sahip olduğum tek arkadaşı ve onu da kaybetmek üzereydim.

“Bunu Bert’in evinde buldum. Mary bana bundan bahsetmeye çalışıyordu. Bir plak kabının içine saklanmıştı. Billie Holiday. Blue Moon. Hatırladın mı? İlk danslarını bu şarkıyla etmişlerdi.”

Fern bana döndü, yüzü kararlıydı. Zarfa bakmadı bile.

“Burada fotoğraflar var. Polaroid. Bu, kendin banyo edebileceğin...”

“Tanrı aşkına Mina! Kahrolası Polaroid’in ne olduğunu biliyorum.”

“Bert’in bunu ne kadar zamandır yaptığını bilmiyorum... Sana... Sana verebileceğim bir cevabım yok. Ben sadece onun senin düşündüğün gibi bir adam olmadığını biliyorum ve sebebi bu.”

Sesimin çatallaşmaya başladığını, gerildiğini duyabiliyordum. Artık ona yalvarıyordum.

“Bir bak. Lütfen Fern. Bu resimlerde sen de varsın.”

Fern omuzlarını dikleştirdi, çenesini öne itti.

“Hiçbir şeyim ve hiç kimsem olmadığında Bert beni evine aldı. Bu kasabada pek çok kişiye yardım etti Mina.”

“Pek çok kıza demek istiyorsun.”

“Hı?”

“Kızlar. Kurtuluş kızları. Senin gibi, Lisa gibi. Alice gibi.” Yutkundum, çünkü önemli an gelip çatmıştı, pimi çekiyordum. “Stevie de. Hiç bunu düşündün mü?”

Hırlayarak, “Dışarı!” dedi. Dudaklarının kıvrıldığını ve dişlerini ortaya çıkardığını gerçekten gördüm. “Bunu sana bir daha söylemeyeceğim!”

İçimde gizli, derinlerde bir bölmede bir şey acı verici bir şekilde büküldü. Dışarı çıkmak için zorlayan bir duyguydu bu. Bu konuşma hiç de hayal ettiğim gibi gitmemiştii. Keşke daha net düşünebilseydim. Fern bana doğru bir adım attığında teslim olduğumu ifade edecek hareketi yaparak ellerimi kaldırıp geri çekildim.

“Gidiyorum,” dedim, çünkü korkuyordum. Fern’in yüzünde gerçek bir öfke ifadesi vardı, gözleri mika gibi parılıyordu, yaydığı sıcaklık hiddetli ve yakıcıydı. Fern’in on üç yaşında olduğu –Haziran 1977, bebeğim!– pembe saçlı, yaralı kollu, tırnakları dibine kadar yenmiş fotoğrafı çekip çıkarmaya çalıştım ama zarfı elimden hırsıyla kaptı ve beni kapıdan kovdu. Kendimi caddede buldum. Burkulmuş bileğimdeki acı, bir tendon kopmuş gibi şiddetleniyordu. Sendelerken hafifçe çarptığım kişi beni duvara öyle bir itti ki başımı çarptım, gözümün önünde yıldızları saydım. Ağzım kurudu, nefes alamıyordum, bu mesafeden bile şenlik ateşlerinin sıcaklığını hissediyordum, bir fırının önünde durmak gibiydi. Yayılan duman gözlerimi hem sulandırıyor hem de içine batıyordu. Acıyordu.

OTUZ YEDİ

Sersemlemiş bir şekilde Beacon Evleri'ne döndüm. Sokak lambaları sallanıyordu, neredeyse döneceklerdi. Bacaklarım beni her an yarı yolda bırakacakmış gibiydi. Görünüşe göre sağlıklı düşünemiyordum ve belki de bu yüzden gölgelerden ve kırpışan ışıklardan oluşmuş gibi görünen tünelin içinden geçtikten sonra kendimi Bert'in evinin önünde buldum. Soğuk çimenlerin üzerinde yalınayak duruyor, üst katın karanlık pencerelerine bakıyordum. Kurtuluş'un neyi içerdiğini bilmiyordum ama Bert'in bodrumunda gizlediği şeylerle ilgisi olduğundan çok emindim. Elbise, Araçlar. O pas ve eski kanla lekelenmiş baş kafesi. Kimsenin beni izlemediğine emin olmak için etrafıma bakındım ve sonra Alice gibi parmak uçlarımda yükselip orada saklı olan gümüş renkli anahtarı buluncaya kadar üst pervazda elimi gezdirdim. Anahtarı elime alıp tekrar etrafıma bakındım. İzlendiğimi hissediyordum. Hayır, izlendiğimi değil, avlandığımı. Kapıyı açıp sessizce içeri girdim.

Aşağıya, doğruca bodruma indim. Bu sefer anahtara ihtiyaç

yoktu, kapı zaten açıktı. Tedbirimi alarak ışığı açtım ama boş bir odayla karşılaştım; tertemiz, toplu, bakımlıydı. Bununla beraber, bu sefer nereye gideceğimi biliyordum. Raf ünitelerinin arkasındaki terzi mankeninin üzerinden örtüyü bir kez daha çektim ve biraz geri çekilip Kurtuluş elbisesine baktım. Elimi ağır kumaşın üzerinde gezdirdim, eteklerinin katlarını kaldırıp bırakarak yerlerine tatmin edici bir şekilde tekrar dönme-lerini izledim. Bunun donuk, beton grisi bir kumaş olduğunu düşünmüştüm ama şimdi belindeki bağcıkları çözüp mankenin üzerinden çıkarırken solmuş Floransa mavisini olduğunu görebiliyordum. Bahar çiçeklerinin rengiydi; çörekotlarının, unutmabeni çiçeklerinin. Elbiseyi üzerime tuttum, ben hareket ettikçe kumaşın yumuşak bir şekilde hışırdayışından hoşlandım. Büyüleyiciydi. Göğüs kısmında noktalar halinde minik, pastan kaynaklı gibi görünen lekeler vardı. Elimle silmeye çalıştığım da gitmiyordu.

“Giy onu!”

Duyduğum sesle irkilip küçük bir çığlık attım, biri gölgelerin içinden çıkıp merdivenin aşağısında benim çıkışıma kapatacak şekilde belirirken ellerimi ağzıma sıkıca kapattım. Bu, Bert’ti. Tepedeki kuvvetli ışığın altında şakaklarındaki çukurluklar mürekkep birikintileri gibi görünüyordu. Boynundan altın renginde tokayla tutturulmuş uzun, mor bir cübbe giymişti, gümüşü saçları geriye doğru taranmıştı. Bu hali bana bir Las Vegas sihirbazını hatırlatıyordu ve neredeyse tiz, panik dolu bir kahkaha atacaktım, pek de aklım başımda sayılmazdı. Bert ifademi fark etti ve parmaklarını kadifenin üzerinde aşağıya doğru gezdirdi.

“Ah, evet. Benim tören cübbem. Korkarım ki gösterişli bir

dokunuş, ama böyle şeyler iyi yapılacaksa doğru şekilde yapmaya değer, sen de öyle düşünmüyor musun? Ayrıca insanlar bu geleneklerin hep aynı şekilde yerine getirilmesini bekliyor. Havaya girdiğini görüyorum.” Elbiseyi işaret etti. “Bir Kurtuluş kızı olmanın nasıl bir his olduğunu tatmak istiyorsun, değil mi? Giy onu!”

Mina, yumuşak iç sesim beni uyararak, *dikkatli ol*, dedi. Gözlerimi ondan ayırmadan masanın en uzak ucuna doğru geri çekildim. Bert eve girdiğimi duyduğunda zaten aşağıda olmalıydı. Onun gölgelerde saklanıp beni sessizce izlediğini düşünmek sinir bozucuydu. Bu, yırtıcılara özgü bir davranıştı. Mağaranın karanlığında saklanan vahşi bir hayvandı adeta.

“Dün bodruma indiğini biliyorum Mina. Her yerde izlerini bırakmışsın. Camın üstünde ve tırazda lekeler, halıda ayak izleri. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi düşündün?”

“Bert, ben sadece istedim ki...”

Bert konuşmaya devam etti, sesi pürüzsüz ve telaşsızdı, hatta neredeyse tembel tembel konuştuğu söylenebilirdi.

“Yine de buraları karman çorman etmişsin. Bulayım diye her şeyi ortada bırakmışsın. Senin daha akıllı olduğunu zannetmiştim ama çok ileri gittin, sence de öyle değil mi? Çoktan büyülendin.”

Önceki gün Alice bağırıp çağırırken bodrumdan nasıl fırlayıp çıktığımı tekrar düşündüm. Tekrar aşağıya inmeye ve her şeyi yerine geri koymaya niyetliydim ama tabii ki hiç öyle bir şansım olmamıştı ve sonrasında yaşanan kaosta o meseleyi tamamen unutmuştum. Bert bana sinsice sırtarak takma dişlerini ve pembe dişetlerini ortaya serdi. “Şimdi suçlarına bir bakalım: Özel alanı ihlal etme ve odaya gizlice girme, başkası-

nın mülküne izinsiz girme, hırsızlık. *Cinayet*. Sicilini giderek kabartıyorsun, öyle değil mi?”

“Mary’yi ben öldürmedim Bert. Bunu yapmadığımı biliyorsun.”

Yumuşak, kuru bir kıkırdamayla karşılık verdi. O uzun, sinsi gülümsemelerden birine daha maruz kalıyordum.

“Ben karımdan bahsetmiyordum Mina.”

Birdenbire zayıf düştüm, dizlerim beni açık etmekle tehdit etti. Korku, içimde ip şeklini almış kaygan ve zehirli cıva gibi dolaşıyordu.

Bert tekrar gülümsedi ve başıyla elbiseyi işaret etti. “Fakat! İthamlar ve karşılıklı şikâyetler beklemek zorunda. Katılmamız gereken bir Kurtuluş var, öyle değil mi? Soru şu; *kimin?*”

Ona gözlerimi dikip baktım, kalbim boğazımda atıyordu. Bert yaşlıydı ama dinçti. Hızlı hareket edemese bile belli bir dayanıklılığa ve güce sahip olduğuna şüphem yoktu. Fakat diğer mesele de buydu, öyle değil mi? Ayak bileğim. Buraya tırabzana dayanarak tek ayak üstünde inmiştim fakat onun yanından koşarak geçip merdivenden yukarı ve sonra da kapıdan dışarı çıkmak? Hiç şansım yoktu. O halde bu bodrumdan çıkmak istiyorsam onunla iş birliği yapmak, uyumlu olmak zorundaydım. Yukarı çıktığımda bıçakların, makasların, satırların ve mangal için uzun çelik şişlerin olabileceği mutfığa dalabilirdim. Daha önemlisi, koridorda telefon vardı. Duvarda olduğunu görmüştüm ve çalıştığını biliyordum, çünkü daha önceki gece Lisa yolda kaldığında Bert’i aramıştı. Tek yapmam gereken, telefona ulaşmama yetecek kadar bir süre Bert’i devre dışı bırakmaktı. Fakat bunu burada yapamazdım. Bodrum katta bir fare gibi köşeye sıkışmış vaziyetteyim.

“Tamam Bert,” dedim teslim olduğumu belli eder şekilde ellerimi kaldırarak. “Kahrolası elbiseyi üzerime giyeceğim.”

Ben üstümdeki lekeli, buruşuk ve terden kaskatı olmuş kıyafetleri çıkarırken Bert nazik bir şekilde arkasını döndü. Ayak bileğim gözüme ilişti, şişmiş ve morarmaya başlamıştı. O morluğun görüntüsünü beğenmedim, hem de *hiç*.

Elbise bir önlük gibi açılacak, vücudu çepeçevre saracak ve aynı kumaştan uzun bağcıklarla belden sımsıkı bağlanacak şekilde tasarlanmıştı. İçine girdim, bağcıkları belime sardım. Soluk mavi kumaş, göğüslerimden sıvı gibi dökülüyor ve hareket ettiğimde etrafımda yavaşça dönüyordu. Böylece etekleri büyüyen daireler çiziyor, kumaş kulağıma keyifle fısıldıyordu. Bağcıkları belimde dikkatli bir şekilde fiyonk yapıp iyice sıktım. Sıkışma hissiyle neredeyse soluk soluğa kaldım, ama nasıl oluyorsa bir şekilde sağlıklıydı. Renklerin parladığını görüyordum, oda neredeyse doğaüstü bir berraklığa bürünüyordu. *Bu kadar çok kızın bunu giymek istemesine şaşmamalı*, diye düşündüm. Büyülü bir tarafı vardı. Kolyeleri birer birer mankenden alırken kalbimin atışı yavaş ve istikrarlıydı, boynuma dolanmasınlar diye en kısıdan en uzuna doğru takmaya dikkat ettim. Ağır bir işti, taşlar atılan zarlar gibi birbirine çarpıp ses çıkarıyordu. Sonuncusunu başımdan geçirdiğimde ayakta durmakta zorlanıyordum, yine de üzerime çöken ağırlık huzur vericiydi, neredeyse meditatif bir histi. Bodrumun en ucunda yılların etkisiyle gümüş rengini almış, sinek gibi lekeleri olan eski bir ayna vardı. Önünde durduğumda nefesim kesildi. Eski bir ustanın elinden çıkmış, gölgeler açısından zengin ve gölgelendirmelerin çok iyi yapıldığı bir tablo gibi görünüyordum. Saçlarımı açtığımda yanaklarım

renklendi. Boynumda dünyanın kemikleri diziliydi. Ben güzeldim.

Aynanın puslu yansımasında zor algılanan bir hareket gözümüne çarptı. Sadece bir saniyeliğine, tavanın en uzak köşesinde bir şey gördüğümü sandım; yana eğik sırttan bir yüz, morarmış dizler, kararmış dil. Sonra yok oldu. O tatlı kokuyu tekrar aldım; demir açısından zengin, badem şekerleri ve bozulmuş et. Havada yumuşak bir şekilde söylenmiş kötü sözler gibi acılaşıyordu. Bert'in elleri belimi sardığında neredeyse çığlık atacaktım. Bağcıkları kavradı ve düğümleri ayarlamaya başladı, hırıltılı nefesinin sıcaklığı enseme vuruyordu. Birdenbire korkudan dilim tutuldu. Bert bağcıkları öyle çok çekip düğümlüyordu ki her seferinde nefesimi tutup elimi karnıma götürüyordum. Sıkışan kaburgalarımın alan açmak için eğilmeye zorlanıyordum.

"Canımı acıtıyorsun! Bert!"

"O taşların toplam ağırlığı tam olarak beş kilo yedi yüz gram," diye fısıldadı sanki ben hiçbir şey dememişim gibi. "Bin yedi yüzlerde orijinal cadıyı bastırmak için bu kadar gerekti."

"Onu bastırmak mı? Ne için?"

"Kurtuluş'u için Mina." Bert'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "O kadınlar kıpırdamadan durmak istemedi."

Gözlerimi indirip elbiseye baktım. Pas lekeleri incecik sprey zerrelere halinde yumuşak mavi kumaşın üzerinde bir takımyıldızı oluşturuyordu. Belki de atardamar kanının sıçramasıyla oluşan lekelerdi. İçime bir şey çöktü, hayati bir destek titreyip gevşedi. Bunu hissedebiliyordum. Tırnaklarımı kan oturmuş çizgiler oluşturacak kadar avuç içlerime geçirdim, acı beynimi aydınlatıyordu, gözlerimi kocaman açılmaya zor-

luyordu. Bundan kurtulacaksam sağlıklı düşünmeye ihtiyacım vardı.

“Biraz havaya ihtiyacım var Bert. Nefes alamıyormuşum gibi geliyor. Lütfen.”

* * *

Bert kenara çekilirken elini kahramanca merdivene doğru savurdu ve kaçma girişiminde bulunmayı düşünceğim kısa bir an oldu. Beni tekrar aşağıya indirmeden önce en fazla koridora varabileceğimi düşündüm, ama döndüğüm esnada burkulan ayak bileğim birbirine çarpan taşlar gibi bir ses çıkardı ve şiddetli bir acı bacağımanın yukarısına doğru vurdu. Merdivenden çıkarken cadı taşları göğsümde tıkırdıyordu ve mutfağa vardığımda yere yığılmamak için kapı dikmesine tutundum. Terliyordum, sarf ettiğim efor sebebiyle dişlerimi sıkıyordum. Bert mutfağa girip kapıyı kapattığında yüreğim hopladı. Sonra yemek masasına doğru yürüdü. Orada kapakları kaldırılmış üç kutu duruyordu. Araçların üzerindeki kâğıt henüz açılmamıştı.

“Bana gelip bunları sormayı düşünmemen büyük talih-sizlik Mina,” dedi Bert. “Bunları sana memnuniyetle gösterirdim. Bu Araçlar çok uzun zaman önce atalarıma aitti. Doğruluk aletleri olarak kullanılırlardı. Cadı kadın dizgini ve kâfir çatalı, cadı şişi ve kısıkcı. Hepsi de gerekliydi. Hepsinin bir yeri vardı.”

Cadı taşları beni olduğum yere çiviliyordu, hareket edemiyordum. Bert masanın üzerindeki meyve kâsesinden bir üzüm koparıp bileğinin epey alışkın olduğu anlaşılan ani hareketiy-

le ağzına atarken arzudan ya da ona yakın bir şeyden gözleri döndü.

“Gerçi karın onları sevmeydi, değil mi?” Bunu söylediğime kendim de şaşırdım. “Mary Araçları evde istemedi. Bu yüzden onları aşağıya, bodruma saklamak zorunda kaldın. Anlaşılan ondan bir şeyler saklamaya epey alışmışsın, öyle değil mi? En azından bir süreliğine.”

Bert, üzüm çekirdeklerini avucuna tükürürken yüzündeki o yumuşak, alaycı gülümseyişi bozmadı. Fakat sanki biraz geri-liyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? Bert’in içinde bir yerin kıvranmaya başlamasını umut ediyordum. Bunun düşüncesi bile kendimi daha cesur hissetmeme neden oluyordu ve ona bir adım yaklaştım.

“Mary sonunda seni çözmüştü, değil mi? Benim dikkatimi çekmeye çalışmanın ona ne büyük bir çabaya mal olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Bert başını kaldırıp bana bakarken bir elini arkasına sakladı. *A-ha*, dedim içimden.

“Mary çok hastaydı. Ölümü birçok açıdan lütuf. Eminim sen bunu herkesten iyi anlıyorsundur. Zaten iyiliksever olmak için acımasız olmak gerekir.”

“Fakat sen bunu bu yüzden yapmadın, değil mi? Onu çekti-ği ıstırapı dindirmek için öldürmedin. Sen onu kasten öldür-dün Bert, onu gördüğüm an bunu anladım. Yatağında yatışı, kan oturmuş gözü... bu arada onun bilimsel adı ‘peteşi’. Bana doğal yolla boğulmakla strangülasyon, yani el, sicim ya da baş-ka bir alet tarafından boğulmaya bağlı ölüm sebebini teşhis et-mede faydalı olacağı öğretildi.”

Sesim istikrarlı olsa da içimden çığlık atıyordum: *Koş Mina,*

koş, KOŞ! Mutfakta silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum; bir kapı ağırlığı, bir tava, *herhangi bir şey*. Konuşmaya devam ediyordum, ağzım çalışıyordu, çünkü onun dikkatini dağıtmalıydim.

“Bu yüzden dün gece Alice’in buraya gelmesini istedin. Böylece Mary ölü bulunduğunda bütün parmaklar Alice’i gösterecekti. Özellikle de Vicky hakkındaki haberden bu kadar kısa bir süre sonra ve hazır kasabanın yarısı Alice Webber’da ciddi bir sorun olduğuna çoktan ikna olmuşken bunun çok kolay olacağını biliyordun. Senin açısından sadece ben işleri karıştırdım, değil mi? Burada olmamam gerekiyordu ama buradaydım. Buradaydım ve senin hakkında çok şey öğrendim Bert Roscow.”

Ondan bir adım uzaklaştım. Elindekini savurarak üzerime atıldığında bana ulaşamayacağı bir mesafede olmak istiyordum, çünkü yapacaktı, bu kadarını biliyordum.

“Fotoğrafları bulduğunda Mary kendini nasıl hissetmiştir Bert? Sence şok olmuş mudur? Şaşırmış mıdır? Yoksa içinde, mahvolmuş bir yerde bunu en başından beri bildiğini düşünüyor musun?”

Yüz ifadesinin ani ve sert bir şekilde değişimini izledim, çenesi göğsüne değdi. Konuşmuyor ama kaşlarını çatıyordu. Konuşmaya devam ettim:

“Biliyorsun, bu sebepten hapse gireceksin. Bu kızların hiçbirinin yaşı tutmuyor.”

“Kurtuluş kızlarındaki sorun, onların yalancı olmalarıdır Mina. Hırsızlardır. Firarilerdir. Kurtuluş her derde deva olan bir çözüm değildir, esasen onları değiştiremez. Özlerinde onlar hâlâ beş para etmezler.”

Donup kalmış bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Kesinlikle haklıydı. Kundakçı, hamile kalmış ergen anne, sesler duyan kız. Bu vahşi gençlere kim inanırdı? Onları kim dinlerdi? Kıfı bir şeyler yapacak kadar onları önemserdi?

“Sen bir Kurtuluş kızı olmazdın, değil mi Mina? Belki de olurdun. Bir insanı kontrolden çıkarabilecek pek çok sebep var, sen de öyle düşünmüyor musun? Görünüş genelde aldatıcıdır. Örneğin Mary’yi ele alalım: İlk flört etmeye başladığımızda ona ‘süslü kız’ derdim çünkü çok açık tenliydi, sarışındı ve ufak tefekti. Tıpkı küçük bir oyuncak bebek gibi. O kusursuzdu, Tanrım, kusursuzdu. Biz evlendikten üç hafta sonra polis onu eve getirdiğinde mutlaka bir yanlışlık olduğunu düşündüm. Bana onun hırsızlık yaparken yakalandığını söylediklerinde polis memurlarına güldüm. Bunun düşüncesi bile o kadar saçmaydı ki! Benim Mary’m mi? Eczanede, dediler. Tezgâhın üzerine çantasını boşalttırmışlar. Saç spreyi, parfüm, bir kalıp sabun. Daha sonra ona bunu neden yaptığını sorduğumda bana ne dedi, biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Elinde olmadığını. Sanki bir şey onun hâkimiyetini ele geçirmiş gibiymiş. O zamanlar çok endişelenmemiştim. Şeytan ve onun bazı kızların sorun çıkarmalarına nasıl sebep olduğu konusunda yani. Benim Mary’me bunu yapmazdı diye düşündüm. Gözümü ondan ayırmadım ve tahmin ettiğim gibi yine aynı şey oldu. Bu sefer cezalandırıldı. Bir poundluk ruj çalmaktan dolayı sekiz pound para cezası aldı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çaldığı şeyleri satın alacak paramız vardı ama sanki bunun üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibiydi. Dayanılmaz bir istekti. Eh, ben de bu konuda her şeyi biliyordum.

Şeytan bu şekilde içine girdiğinde neler yaptığını biliyordum. Mary'ye buna bir son vermesi için yalvardım. Bu işin hapishanede son bulacağını söyledim. Bunun utancının beni öldüreceğini düşündüm. Beni yıkan şey, yatağın altında çaldığı ve cezasız kurtulduğu bütün eşyalarla dolu olan ayakkabı kutusunu bulmaktı. Bir istifti bu: kitaplar, plaklar, mücevherler, makyaj ve kırtasiye malzemeleri. Balayı için gittiğimiz Mayorka'dan getirdiği bir anahtarlık bile vardı. Etrafta dolaşırken hediyelik eşya dükkânının dış tarafından almıştı. Onu bulduğum zaman gözlerimin içine bakamadı. Bana bir rahatsızlığı olduğunu, doktorun ona ilaç alması gerektiğini söylediğini anlatmaya çalıştı. Fakat bu aşamayı artık geride bıraktığımızı biliyordum. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.”

Bert'in kararan gözleri tehlikeli bir şekilde ışıldadı.

“Mary'nin Kurtuluş'u orada, yeşil alanda yapıldı. Bütün kasaba seyretmeye geldi. Şenlik ateşlerinin alevlerinin onun ayna gibi büyük ve yuvarlak gözlerine yansıyışını hatırlıyorum. Saçını çiçeklerle süslemişti, parmaklarına yüzükler takmıştı ve ondan sonra tek bir şey bile çalmadı. Şeytan'ı onun vücudundan kovaladık, cadıyı gönderdik. Tüm bu Kurtuluş kızlarını neyin geleceği konusunda uyarmaya çalıştım. Alice'e hamile kaldığında Lisa'ya söylemeye çalıştım. Lisa iyi bir kızdı, çok atletikti. Çok umut vaat ediyordu. O zavallı oğlanların üzerindeki gücünü fark eder etmez bedeninden ne kadar kolay vazgeçtiğini, bir fahişe olduğunu bilmeye imkân yoktu. Fern taşkındı, kontrol edilemezdi. Sadece bir şeylerin yanmasını izlemek için yangınlar çıkarırdı. Beni korkutuyordu ve bu harikaydı. Şeytan'ı ondan çıkmaya zorlamak zorunda kaldığım için neredeyse üzülüyordum.”

Bert meyve kâsesine uzanıp bir şeftali aldı, burnuna götürüp kokusunu içine çekti.

“Fakat Alice... Alice *farklı*. Onda neredeyse öteki dünyaya ait olan bir şey var. İnsanlar sadece onun kapısının önünde durmak için ülkenin her tarafından gelerek hac yolculuğu yapıyorlar. Onda cadı kanı dolaşıyor. Atalarım olsa onu asarlar ve boynu kırılana kadar dans edişini seyrederlerdi.”

Şeftaliden açgözlü bir şekilde kocaman bir ısırık aldı. Şeftalinin suyu yavaşça çenesinden akıyordu.

“Yaz mevsimiyle ilgili sevdiğim şey bu Mina. Her şey çok *olgun*.”

Şeftalinin kokusunu alıyordum; akan su gibi parlak, temiz kokusunu. Bert parmakları kabuğu delene kadar şeftaliyi elinde sıktı.

“Çok yumuşak,” diye devam etti nazik sesiyle. “Kabuğunu yırttığında şeftali suyunun nasıl süzüldüğüne bak Mina. Onu tamamen sıkabilirsin. Çok kolay ezilir. Sonunda hepsi ezilir.”

Dilini çıkardı –ıslak, pembe ve titrek– ardından beni dikkatle izleyerek bileğindeki şeftali suyunu yaladı. Bir adım daha yaklaştım ona. Artık o elinde ne tutuyorsa savurduğunda bana denk gelebilirdi. Belki bir kâğıt ağırlığıydı. Bir cadı taşıydı. Boğazımı delip geçecek kısa, güdük bir bıçaktı. Harekete geçmek için kendimi hazırlıyordum.

“Sende bana ait olan bir şey var Mina Ellis.” Bert bunu söylerken bana sakince baktı. “O fotoğrafları geri almam gerekcek, anladın değil mi? Aferin kızıma.”

“Onlar bende değil.”

Üzüntüyle veya ona benzer bir duyguyla of çekti.

“Nerede?”

İç organlarım sıvıya dönüşmüş gibi hissetsem de sesim az, yitik ve korkmuş çıkıyor gibi gelse de gözlerimi ondan ayırmıyordum.

“Bilmiyorum. Belki onları kaybetmişimdir.”

“Mina, gazetecilik bana pek çok şey öğretti. Bunlardan biri de bir insan yalan söylediğinde nasıl anlayacağımdı. Bunu çok kolay öğrendim. Bir diğeri de her polis memurunun bir fiyatı olduğuydu. Polis teşkilatında ne kadar tanıdığım olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ya bana iyilik borçlu olan kaç eski arkadaşım olduğunu biliyor musun? Tüm bunlar tek bir telefonuma bakar.”

Uzaklardan bir gümbürdeme duyuldu. Şimşek. Sıcaklık yükseliyordu, ıslak bir el bezinin ağızda dolaşması gibi boğucuydu.

“Seni sorguladılar, öyle değil mi? Erkek kardeşin öldükten sonra.”

“Bu prosedür gereğiydi,” dedim otomatik olarak. Kalbim göğsümde düzensiz atıyordu.

“Ah, Mina. Sanırım tüm bu...” –elini havada tembelce dalgalandırdı– “kibarlığı bir kenara bırakabiliriz. Sonuçta beni karımı öldürmekle suçladın.”

Şeftaliyi nazikçe bir kenara bırakarak bana doğru bir adım attı. Sakladığı elini yavaşça öne getirdi. Elinde Araçlardan birini tutuyordu; şu uzun, ince bir iğneye benzeyen ve eskimiş ahşap sapı olanı.

“Bu, cadı şişi,” dedi bana. “Senden çok daha güçlü kadınları yıktı Mina Ellis. Bunu Alice’e gösterdiğimde yaralı bir hayvan gibi bağırmıştı. Ne için kullanıldığını biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Püriten atalarımın biri bu özel şişi cadıları test etmek

için kullanmış. Bana anlatıldığı kadarıyla bunu kemiğe kadar saplamış. Eski günlerde bir cadının vücudunda duygulardan ve sinirlerden yoksun bir yer olduğuna ve orası şişlendiğinde kanamadığına inanılırmış. Bakalım bulabilecek miyiz, ne dersin Mina? Haydi bulalım. Sen itiraf edene dek ne kadar derine iniyor görelim.”

Bileğimi şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kelepçe gibi kavradı, şişin ucunu ön koluma tuttu. Bert hafif bir baskı uygularken şişin ucunun etime gömüldüğünü görüyordum.

“Erkek kardeşin Eddie. Her açıdan parlak bir çocuktur. Çok parlak. Çok azimli. Sona doğru elinden geldiğince uzun bir süre boyunca dayanmasına şaşmamalı. O kararlılık bazı insanların içinde oluyor, öyle değil mi? Ne kadar yazık, gençliği ondan çalındı.”

“Onu zatürre öldürdü. Şeyden dolayı...” –koluma batan şiş, bir miktar kanatırken acıdan soluğum kesiliyordu– “bu... buzdan.”

“Fakat neden o buzun üzerindeydi Mina?”

Gözümü dikip ona baktım. Ellerimde ve gözlerimin arkasında bir karıncalanma vardı, artan basıncı hissediyordum. Mutfağı tekrar odak noktası haline getirmek için dilimi ısıırıyordum. Şimşegin elektriksel titrek ışığı göründü, ardından evdeki voltaj bir saniyeliğine düştü. O vızıltı, yoksa kafamda mıydı? Bilmiyordum. Bilmiyordum.

“Benim suçum değildi. Babam Eddie’nin herkesi kurtarmaya gideceğini söyledi. Hatta sıkışmışsa bir sincabı bile. Eddie zaten böyle biriydi.”

“Fakat söz konusu kişi ‘herhangi biri’ değildi, bir sincap da değildi Mina.”

Üzerinde o uzun ve ağır cübbeyle Bert, bir şekilde daha büyük ve daha ağır görünüyordu. Sanki beni ayağının altında ezebilirmiş gibiydi. Alnını alnıma dayadı, cadı şişinin soğukluğunu tenimde hissediyordum, beni kesip açıyordu. “*Sendin.*”

Kırık bir buz parçasını yutmuşum ve boğazımdan acıtarak kayıyormuş, ciğerlerim soğukla çatırdıyormuş gibi hissediyordum. Titriyordum. *Yavaşla Mina, buz siyah renk*, diye bağırmıştı Eddie, ama ben onu dinlememiştim, değil mi? Ayaklarımin altında öyle yüksek sesle kırılmıştı ki ekin kargaları yanan yapraklar gibi soğuk havaya yükselmişti.

“Bana polis sorgusunda çok gergin olduğun söylendi. Başından sonuna kadar titremişsin. Gözlerinde yaş olmamasına rağmen. Üzüntü de yokmuş. Komik.”

“Yıkılmıştım. Gözyaşı dökmenin ötesindeydim.”

“Bahse girerim öyleydin. Söylediğim gibi, sevdiklerimizin ıstırap çektiğini görmek acı verici. Bazen onların ıstırabını dindirmek için mecbur olduğumuz şeyi yapmak çok daha iyidir.”

Ağlıyordum. Gözyaşlarımin toplanıp gözüme battığını, göğsümde ve boğazımdaki yumuşak, kadife gibi duyguyu; cadı taşlarının beni aşağı çekmesine rağmen yerden yükseldiğimi hissediyordum. Dudaklarım kımıldıyor ama sesim çıkmıyordu. Bert manalı bir şekilde başını salladı, sesi nazikti.

“Ah, Mina.”

Dizlerimin bağı birden çözüldü ve çuval gibi yere yığıldım. Boynumdaki taşlar beni takır tukur alkışlıyorlardı. *Bravo!* Bert başını yana eğip yanımda dikildi.

“A-ha! Gözyaşı yok Mina. Eddie bunu istemezdi. Haydi. Ayağa kalk.”

“Yapamam.”

Sesimin böyle çıkması hiç hoşuma gitmiyordu. Zayıf ve kışkırtıcıydı. Bert yanımda çömeldi. Dizlerinin tıkırdadığını, o uzun iç çekişi duyuyordum. Gözlerini dikmiş, heyecan sınırında bir tedirginlikle bana bakıyordu.

“Şimdi bütün gece burada oturup birbirimize şantaj yapabiliriz, ama ben daha ziyade çıkmaza girdiğimizi düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Yanı sıra ben yaşlıyım Mina. Yaşlı ve dul, ailesi olmayan biri. Bütün hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ve yoldan çıkan pek çok genç kıza yardım ettim.”

Bana doğru biraz daha eğildiğinde tütsü ve metal kokuyordu, babamın kilisesinde kullandıkları buhurdanlar gibi. Pürüzlü bir fısıltıyla konuşuyordu. “Bu kasaba bana düşman olduğunda ben çoktan ölmüş olacağım Mina Ellis. Şimdi ben pişman olacağın bir şey yapmadan önce bana fotoğrafları ver.”

Tükürdüm. Vicky Matherson’ın yaptığı gibi V şeklinde açtığım parmaklarımın arasından tükürüp Bert’i şakağından vurdum. Beyaz köpük gözünün dış kenarına doğru aktı ve Bert’in yüzü ilk başta öfke olduğunu sanarak yanıldığım bir duyguyla karardı. Şiş koluma sapladığında onda hangi duygunun hâkim olduğunu anladım... Tiksinti. Sonra şiddetli acıyı hissettim. Yıldızları, kör edici beyaz ışıkları görüyordum. Kolum bilekten dirseğe kadar erimiş kurşuna sokulmuş gibiydi. Bert şişi çeker ve kocaman bir kandamlası tenime yayılırken gözümünden yaş iniyor, sıktığım dişlerimin arasından tıslıyordum. Yaranın zonkladığını daha şimdiden hissediyordum.

“Eskiden cadıları çırılçıplak soyarlardı ama o kadar ileri gideceğimizi sanmıyorum Mina,” dedi Bert, bağcığımın düğümüne asılarak. “Sanırım doğru noktayı bir kere bulduğumuzda

o fotoğrafları nereye koyduğunu da çabucak hatırlayacaksın.”

Kaburgalarımda parmak uçlarının soğuk baskısını hissettiğimde tenim ürperdi. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama Bert dayanıklı ve güçlüydü, ayrıca boynumdaki taşlar ve burkulan bileğimin sıcak zonklamasıyla zorlukla bir santimetre kadar hareket edebilmişim. Beni susturdu, kaburgalarımın uzunluğu boyunca yokladı, ardından parmaklarını nemli koltukaltıma geçirdi.

Soğuk metal uç oradaki deriyi delerken nefesim kesildi. Bu, omuzlarımın etrafına akkor bir yaka oluşturan parlak ve çok büyük bir acıydı. Efor sarf ettiği için yüzü gerilen Bert bana dişlerini gösteriyordu, elini hızla geri çekerken burun delikleri genişliyordu ve ben de soluksuz kalmış bir şekilde kıvranıyordum. Bakışları sert ve yağmurun altındaki cadı taşları gibi ruhsuzdu.

“Bert?”

Bu küçük bir kadın sesiydi, kapıdan geliyordu. Bert başını bir hışımla kaldırdı. Gözleri berrak ve odaklıydı. Kolumu sıkıca tutan eli gevşedi ve şışı yavaş yavaş koltukaltımdan çıkardığında geride sıcak, metalik bir batma kaldı. Kan hemen kaburgalarıma, göğsümün yan tarafına sızdı. Elimini oraya bastırdım ve başımı kaldırdığımda Alice’in kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Gözlerini kocaman açmış, bir bana bir Bert’e bakıyordu.

“Ne oluyor burada?” Alice mutfığa adım attı. “Elbiseyi bizim eve getireceğini sanmıştım?”

“Planlar değişti Alice,” dedi Bert sertçe, ardından doğrulmak için kahvaltılık barına tutundu. Gevşek bir şekilde tuttuğu şişin ucunda kan toplanarak giderek daha büyük bir damla oluşturuyordu. “Cadıyı buldum.”

Alice, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Gözünü dikmiş bana bakıyordu. “Mina neden Kurtuluş elbisesini giyiyor?”

“Çünkü cadı, Mina’nın içinde,” dedi Bert şişi bana doğrultarak. “Uyurken sinsice içine girmiş olmalı.”

“Mina?” Alice’in ürkek ve temkinli sesini bastırılmış acı dalgalanmalarının arasından duyuyordum. “İyi misin?”

Ona baktım, yüzüme aşağı yukarı gülümseme denebilecek bir ifade kondurdum. Gözlerime yansımadığına emindim ama sorun değildi, gerçekten değildi. Sadece onunla iletişim kurup anlaşma sağlamaya ihtiyacım vardı.

“Alice, gidip yardım getirmelisin. Sam’i bul. Ona söyle...”

“Ne dediğimi duydun mu Alice?” Bert sesini yükseltti, boşta olan eliyle saçını geriye doğru düzleştirdi. “Cadı onun içine girecek bir yol bulmuş. Baştan beri Mina’yı kullanıyormuş.”

Başımı çevirip etrafıma baktım, Alice’in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Onu dinleme!” Tıslayarak konuşuyordum, kan elbisenin yan tarafına akıyordu.

Bert rahatsız edici bir sesle, “Seni kandırmaya çalışıyor Alice. Yaptığı şey bu. Hepsi aynı şeyi yapar,” diye uyardı.

Tenim gergin, sıcak ve kışkırtılmış gibi hissettiriyordu, ağır taş kolyeler beni aşağı çektiği için ayağa kalkmakta güçlük çekiyordum. Sesim yüksek ve telaşlıydı, korkuyla damarlanmıştı.

“Alice, git ve Sam’i getir lütfen! Bert yalan söylüyor.”

“Gel buraya ve kendin gör,” dedi Bert ve o anda cadı şişini Alice’e uzattığını fark ettim. “Korkma. Artık elimizde. Kapana kısıldı.”

Bert parlak ve aç gözlerini bana çevirdi.

“Alice, Tanrı aşkına...”

“Kanı akıyor!” dedi Alice kolumu işaret ederek. Dirseğimin hemen altında açılan nokta kadar yaradan, kan bileğime doğru ip gibi iniyordu.

“Cadı akıllı olduğu için. Seni kandırmaya çalışıyor. Fakat er ya da geç doğru noktayı bulacağız, öyle değil mi?”

O esnada sokağa çıkma yasağının, cadıların veya yeşil alanda odun yığınlarının olmadığı bilmem kaç ışık yılı önce kafede Sam’le aramızda geçen konuşmayı hatırladım. Sam bana Alice’de iğne ucu büyüklüğünde kızarıklıklar olduğunu, kızın yan taraflarında iğneler batıyormuş gibi acıdan şikâyet ettiğini anlatmıştı. Bert, Alice’i ne zamandır onun da cadı şişinden acı duymadığına ikna etmeye çalışıyordu? Alice’in buna inanmaya başlaması ne kadar sürmüştü? Ayağa kalkmaya çalışarak döndüm, ama Bert omzumu aşağı doğru öyle bir bastırdı ki boynumun kütürdediğini duydum. El bileğimdeki kan, parmak uçlarıma doğru akmaya devam ediyordu.

“Alice, Bert sana ne söylemiş olursa olsun, ne yapmış olursa olsun bil ki yalan söylüyor. Mary’yi öldürdü Alice. O tehlikeli bir adam ve senin yardım getirmen gerek. Lütfen!”

“Kokusunu alıyor musun Alice? Bu, cadı. Mina’yı tümüyle çürütüyor. Her yerine yayılmış. Kokusunu alamıyor musun?”

Alice’in burnu kırıştı. “Galiba,” dedi yavaşça.

Bert üzgün bir şekilde başını salladı. “Sana söylemiştim. Onun içinde kök salıyor.”

Ağzım kupkuruydu, görüşüm bulanıktı. Alice yaklaşırken Bert’in omzuma baskı uygulayan koluna yapıştım. Kendimi onun elinden kurtarmak için linolyum yer döşemesinin üzerinde boğuşuyordum. Cadı şişini Alice’e kararlı bir şekilde uzatmaya devam etti.

“Yapmak istemiyorum,” dedi Alice sessizce. “Onun canını yakmak istemiyorum.”

“Bu onların canını yakmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Dehşete kapılmış bir şekilde Alice’in isteksizce elini kaldırışını, tereddüt edişini, sonra cadı şişini kavrayışını seyrediyordum. Bert şişi dikkatle çeviriyordu, böylece ucunu dışarıya döndürüyor, Alice’in onu doğru şekilde tuttuğundan emin oluyordu. Bert’in yüzündeki boş bakışlar ürkütücüydü. Olduğum yerde donakaldım.

Alice emin olamayarak, “Cadıya *benzemiyor*,” dedi.

“Bunun sebebi insan kisvesine bürünmüş olması,” diye cevap verdi Bert. “Sırada sen varsın. Bir gece yarısı uyanacaksın ve Şeytan’ı gırtlığında bulacaksın. Bunu ister misin?”

“Hayır,” dedi Alice gözleri dolarak.

“Onu dinleme!” Acı koltukaltımda gergin ve kuvvetli dalgalar halinde yayılırken Alice’e ısrar ediyordum. “Benim, Mina!”

“Ona bak Alice. Ona *gerçekten* bir bak.”

Bert saçıma yapışıp sertçe çektiğinde yüzüm tavana döndü. Solgundum, soluğu kesilmiş bir haldeydim, asi görünüşlüydüm ve Alice’in yüzündeki bir şey beni korkutuyordu. Ona inanıyordu. Alice cadı şişinin sapını sanki kafama saplayacakmış gibi iki eliyle tutuyordu.

“Cadı senin tereddüt etmeni istiyor,” diye devam etti Bert, neredeyse benim çılgınca kesik kesik nefes alıp verişimle bastırılmış sessizlikte. “Ne kadar çok beklersen cadı açısından o kadar iyi. Eline fırsat geçtiğinde seni deşmenin tüm yollarını düşünmek için daha fazla zamanı olur.”

Alice’in şişi daha sağlam tutmak için ellerini sıkıştığını gördüm. Gözleri büyümüştü.

“Özür dilerim Mina...” diye fısıldadı ve sonra cadı şişini üst bacağımanın yukarısına sapladı. Şok nefesimi kesti ve şiddetli bir şekilde kıvrandım. Bert’in eli saçıma dolanmıştı ve saç tellerim köklerinden ayrılırken kopma sesleri duyuluyordu. Gözlerimi indirip Alice’in şişi soktuğu yere baktım ama bir terslik vardı. Bir farklılık. *Hiç acımıyor*, diye düşündüm sakince. Alice kaşlarını çatarak şişi bacağımdan çekti. Eteği yavaşça kaldırıp şişin girdiği yeri inceledim. Küçük, kırmızı bir iz vardı, zar zor görünüyordu. Başka bir şey yoktu. Kafam karışmış bir şekilde kızarıklığı ovdum.

“Gördün mü?” dedi Bert alaycı bir zaferle. “Cadının izi. Sana söylemiştim.”

OTUZ SEKİZ

Buzu düşünüyordum. Yeşil alandaki gök kubbeye uzanan odun yığınlarını düşünüyordum. Çiçekten bir taç, Sezar gibi başıma yerleştirilmişti. Adaçayının gri-yeşil yapraklarıyla, minik mor çiçeklerle dolu taze biberiyenin ince dallarıyla, yabani Frenk maydanozuyla ve solgun, açık mavi, yıldız şeklinde çiçekleri olan hodan otuyla bu taç beni ruhani bir varlık gibi gösteriyordu.

Ben bir tanrıçaydım. Ben göğe yükselen bir melektim. Bilmediğim bir dilde ezberden konuşuyordum.

Bert dedi ki: *“Kurtuluş’unun zamanı geldi Mina Ellis.”*

OTUZ DOKUZ

Başım dönüyordu ve boynumdaki taşlar o kadar ağırdı ki beni yere çiviliyordu. Ayaklarım çimenlerin üzerinde sürünüyordu. Hiçliğin, kayıp zamanın parlamalarıyla kesilmiş garip mantıksal netlik anları yaşıyordum. Derinlerde bir yerde küçük bir parçam bunun şoka karşı bir tepki olduğunu biliyordu. Zihnim enkaza, dumanlı kraterlere ve kavrulmuş toprağa indirgenmiş durumdaydı. Geri çekiliyordu.

-Parlama-

Gece zifiri karanlıktı, nem insanın tenine baskı yapıyordu. Bizi boğuyordu. Sam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, yanımda yürüyordu, uzun süredir gölgedeydi, özür diliyordu. O ayakkabı tekini hâlâ göğsüne bastırıyordu, cam gibi gözleri neredeyse çukurlarına gömülmüştü. Bozkırlarda uzaklardan gök gürültüsü duyuluyordu, yeşil alanın üzerinde puslu bir duman örtüsü vardı. Ağaçların dallarından sarkan hoparlörlerden çalan cazırtılı anons sisteminden bir vals du-

yuluyordu; melodi yavaş ve uyku getiren cinstendi. Karanlıkta gülerek koşan ve kuytu bir yerde haylaz ruhlar gibi oynayan çocuklar, maytapları yakıp havaya kaldırıyorlardı; korları kuyruklu yıldız gibi çizgi çizgi izler bırakıyordu. Boynuma asılı taşlar sürtünmeden dolayı ensemin derisini soyuyordu. Paul ve Lisa şenlik ateşinin yanındaydı, yüz hatları gölgeler yüzünden deforme olmuştu, sanki gözlerinin olması gereken yerde delikler vardı.

-Parlama-

Bert dumanın ve karanlığın içinde gizlenmişti.

-Parlama-

Ter dudaklarımda sıcak ve tuzluydu. Şenlik ateşi, turuncu ve altın renginde örtülerin içinde şevk dolu bir hayaletti; odunlar yarıyor, çıtırdıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Sıcaklığın tenimin öfkesine baskı yapmasına izin veriyordum. İnsan kalabalığı ıslak, ay gibi gözlerle bakıyordu: Köpeği kapıya işeyen kadın, bisikletli genç delikanlılar, kalın askılı atlet giymiş ve gözlerine kalem çekmiş parlak dudaklı, korkusuz genç kızlar. Yuvarlak yüzlü ve çekik gözlü bir adam bağırarak bir şeyler söylerken üzerime tükürükler saçıyordu.

-Parlama-

Biri, “Çok Şükür Kurtulduk!” diye bağırıp ayaklarıma bir

şey fırlattı. Dişlerimi takırdatmaya yetecek bir patlama oldu ve kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Doğuda süratli bir seyirle mavi ve gümüş şimşekler çakıyordu. Elbise etrafımda dalgalanıyordu.

-Parlama-

Bir solgun yüzler deniziydi.

“Bu kasabada cadılara ne yapıyoruz?” Bert kalabalığa karanlık ve dumanlı bir sesle hitap etti. Cevap, yukarı kalkmış başlardan göğe doğru yükselen toplu bir ses oldu:

“Onları kovuyoruz!”

“Onları kovuyoruz!”

“Onları! Kovuyoruz!”

Sonuncusu çığlıklarla, gerilmiş boyunlarla ve gökyüzüne kaldırılmış başlarla daha farklı ve güçlü söylendi. Şenlik ateşinin alevleri dalgalı ve büyüleyiciydi. Kalabalık tezahürat yapıyor ve sözlü tacizde bulunuyordu. Sesleri o kadar yüksekti ki gök gürültüsünün çatırtısını bastırıyordu. Rüzgâr şiddetini artırıyor, tacımdan taç yaprakları koparıyordu. Biri tiz bir sesle haykırıp alkışlıyordu. Heyecan mı yoksa korku mu olduğunu ayırt etmek zordu. İnsanlar el ele tutuşuyor ve kol kola giriyorlardı. Elma şarabı ve filtresiz bira bardaklarını kaldırıyorlardı, sesler yükseliyordu. Sam orada, gruptan biraz uzakta duruyordu, yüzü titrek ışıktaki perişan görünüyordu. Bana donmuş su birikintileri gibi gözlerle bakıyordu. Küçük bir grup çocuk gördüm –en büyüğü on yaşından büyük olamazdı– ateşin etrafında daireler çizerek koşuyorlar, birbirlerine avuç dolusu çimen atıyorlardı. Yüzleri heyecandan parlıyordu. Küçük bir

çocuk gruptan ayrılıp bana doğru yürüdü. Onu tanımıştım. Bu, Stevie'ydi. Sam'le birlikte geldiğimiz gün bana doğrulttuğu plastik tabanca yine elindeydi. Saçları tutamlar halinde bağlanmıştı ve gülümsediğinde bir dişini daha kaybettiğini gördüm. Bana bakıp namluyu kafama doğrulttu.

"Dışın!" dedi ve tetiği çekti.

KIRK

Dört şenlik ateşinin alevleri, her şeyi oynayan kara figürlere dönüştürüyor, balmumu gibi turuncu ışıkla gölgelendiriyordu. Kalabalıktan ayrılıp alevlerin üzerinden atlayan insanları izledim, ateşin diğer tarafına dumanı tüten bükülmüş bir enkaz gibi iniyorlardı. İçin için yanan kıyafetlerine aceleyle vurarak söndürürlerken bir tezahürat ve bağırış korosu devreye giriyordu. Kızarmış yüzlerin sesleri, bağırarak kahkahalar atmaya, haykırmalara ve gırtlaktan gelen derin havlamalara dönüşüyordu. Hava gürültüyle kaynıyor, onunla *kuduruyordu*; çığlıklar, ısıklar ve yere vurulan ayakların sesleri.

Omzumda bir el hissederek irkildim. Bert altı metre boyunda gibi görünüyordu, dişleri mermer mezar taşları kadar güçlü ve beyazdı, bana kötü niyetle gülümsüyordu.

“Zamanı geldi,” dedi.

Ona hayır demek istiyordum ama ağzım açılmıyordu, boğazım kilitliydi. İçgüdüsel, ilkel bir yanımla korkuyla harekete geçiyordu. Cadı taşlarının ağırlığı altında sendelerken, Bert sıkıca koluma yapıştı. Ayaklarım çimende sürükleniyordu; du-

man, yağ ve sülfür kokusunu içime çekiyordum. Bert beni şenlik ateşlerinden uzağa götürüyordu. Ötedeki gölgelere, göletin kenarındaki sazların belime kadar geldiği yere doğru yürüyorduk. İnsanlar geçmemiz için açılıyor, kalabalık bir mırıldanma gibi hareket ediyor, arkamdan kapanıp bir kaçıışı bloke ediyordu. Dumana rağmen göletin suyunun kokusunu alabiliyordum; alüvyon, bakır ve bol bol siyah çamur. Bert beni sağlığa iterken önemli bir şeyin, duruma hâkim olmanın benden kayıp gittiğini ve tehlikenin taşarak yayıldığını hissedebiliyordum. Alice bana Bert'in cadılar hakkında her şeyi bildiğini söylemişti. Onlara işkence etmişler, asmışlar veya gölette boğmuşlardı.

“Bert, ben...”

Beni nazıkçe susturdu, ne dediğini iyi duyabilmem için dudaklarını kulağıma dayadı. “Eski moda bir Kurtuluş istedin Mina. İyi bir *dil koparmadan* daha eski moda bir şey bulamazsın.”

Karanlık su ısıldıyordu. Serin, takır takır, dudak ısırtacak kadar soğuktu. Çamur yayılıyor, çıplak ayaklarımı emiyordu. Elbisem gittikçe ağırlaşıyordu ve ağırlığı sanki suda beni sıkıca tutan eller varmış gibi aşağı çekerken tek yapabildiğim direnme gücünden yoksun bir şekilde ayakta durmaktı. Koşmaya çalışıyordum ama tuhaf oluyordu, çamur çok yumuşaktı ama akışkan değildi. Bert bunu biliyordu, tabii biliyordu, boynumda bu taşlarla nasıl koşabilirdim ki? Başımı sadece daha fazla belaya sokmakla kalırdım. Artık su neredeyse belime geliyordu. Bert çamurda yürüyerek bana doğru döndü, altına erişmek için cübbesini hafifçe kaldırdı. Arkasındaki ateşler gökyüzüne, yakıcı havanın yükselen sıcak akımlarına kıvıl-

cımlar gönderiyordu. Titriyordum. Bert'i etkisiz hale getirmek için bir şeyler arıyordum. Bert ellerini omuzlarıma koyup beni suyun altına itti. Sendeliyor, ağzıma dolan suyu tükürüyor ve aldığım tatla öğürüyordum. Cadı taşları beni boynumdan aşağı çekiyor, adeta batırmakla tehdit ediyordu.

"Ağzını açman gerek Mina. Şeytan orada ve onu çıkarmam lazım."

Bert cübbesinin altından bir şey çıkardı. Bu kıskaçtı, Araçlar kutusunda bulduğum kararmış maşaydı. Dizlerimin üzerindeydim, çamura batıyordum. Yosunlar etrafımı kalın, yeşil bir halı gibi sarıyordu. Bert'in gözleri gücü azalmış, sönük bir galibiyetle parlıyordu; Salem ve Pendle Tepesi cadılarıyla birlikte ölmüş, çoktan geride kalmış bir zaferle.

"Biliyor musun, eski günlerde benim gibi insanlar değerliydi," dedi yanıma daha da yaklaşarak. "Bizim akıllı ve bilgili olduğumuz düşünülürdü. Böyle bir kasabada, üç yüzyıl önce, bana saygı gösterilirdi ve senin gibi kızlar da ayaklar altında ezilirdi."

Şiddeti artan rüzgârda sazlar yukarı aşağı hareket ederek onay veren kafalar gibi eğilip sallanıyordu. *Evet*, diyormuş gibiydiler, *evet, evet*. Bert'in saçı gümüşten bir taç, gözleriye kâğıtta yanarak açılmış delikler gibiydi. Üstüme geldi, kısıkcı yanağıma bastırırken diğer eliyle de boğazımı sıktı. Midem büzüşüp yumruk gibi oldu. Ellerim Kurtuluş elbisesinin düğümündeydi, çaresizlik içerisinde çözmeye uğraşıyordum. Bu ağırlığı üzerimden atmam lazımdı. Çamur soğuk ve tutkal gibi yoğundu. Suyu battıkça elbise de daha fazla su çekiyordu. Artık su göğüs hizamdaydı, havanın sıcaklığına rağmen soğuktu. Beni nefessiz bırakıyordu.

“Kurtuluş kızlarındaki sorun şu Mina: Özel olduklarını düşünüyorlar. Şeytan’ın onları seçtiğini sanıyorlar. Fakat seçen Şeytan değil. Benim!”

Bert boğazımı daha fazla sıkınca nefes alma ihtiyacıyla ağzımı açmak zorunda kaldım. Bert kısıpacı dişlerimin arasına soktu, böylece kısıpacı bir manivela gibi kullanarak çenemi açılmaya zorluyordu. Soğuk metalin tadını alıyordum, çökeltme sonucu oluşan çamur ve kum tabakasının yüzeyde kalan suyu safra kadar ekşiydi. Suya batıyor, kısıpdayamaz hale geliyordum. Elbisenin kumaşı o kadar ağırlaşmıştı ki başımı suyun yüzeyinde zorlukla tutabiliyordum. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum ama o esnada kısıp dilimi yakalayıp sıkıştırıyordu. Bert onu yırtıp kopartarak ağzımdan çıkarmak istiyormuş gibi elini hızlı ve kuvvetli bir şekilde geriye çekerken saplanan acı ani ve acımasızdı. Başım aniden öne doğru çekildi, kafatasımın arkasında metal dişlerin yukarı doğru fermuar gibi kapandığı bir acı hissettim. Dilim lastik gibi esnedi. Bert’in eli boğazımı daha fazla sıkıyordu ve her nefes bir çekiş; ince, tozlu bir emişti. Bulanık su, parmaklarımdan arasından sızıyordu. Bert’in sağ bileğini ve doğal olarak kısıpacı yavaşça bükmesiyle birlikte suyun yüzeyinde neon ışıklar, kıvılcımlar gördüm. Dilimin kökü çok sıcaktı, yanıyordu. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Su seviyesi çeneme kadar yükseldi ve ben yavaşça suya batıyordum. Gözlerimi Bert’ten ve onun kocaman, geniş gülümsemesinden, büyülenmesinden ve deforme olmuş bir neşeye benzeyen ifadesinden uzaklaştırdım. Şişmiş dilim yırtılıp serbest kaldığında gördüğüm son şeyin Bert olmasını istemiyordum.

Suyulanı ve Orion takımyıldızlarını, Venüs’ü görmek için

gökyüzüne doğru bakmaya kendimi zorluyordum. Göletin dibine giderken güzelliği seyretmek istiyordum. Bert sarf ettiği güçle homurdanıp kiskacı daha sert çekti. Bir şey yırtıldı, kanın sıcaklığı ağızıma doldu. Boğazımda bakır tadı vardı, acı sinir sistemimde kök salıyordu. Bulanık gören gözlerim en yakındaki şenlik ateşine ve alevlerin oluşturduğu spiral sütunlara kaydı. Bir siluetin ateşin üzerinden atladığını gördüm. dizlerini neredeyse kulaklarına kadar çekmişti. Ateşin üzerinden atlayanlar yumuşak çime indiklerinde kıvılcımları da peşlerinden sürüklüyorlardı. Alevler siluetlerine hafifçe bulaşıyor, uzun, dumanlı bir kuyruklu yıldız oluşturuyordu. Sonra bize doğru koştular ve o uzun lepiska saç, üzerinde büyük karikatürize harflerle "MİMSE KÜKEMMEL DEĞİL!" yazan aptal tişörtü gördüm.

Ağızımın içinde kas lime lime olmuştu, dilim kan dolarak şişmiş ve ağır yaralanmış durumdaydı. Konuşamıyordum, sadece genzimden ıslak gargara sesi çıkarabiliyordum, ama kısaç çenemi açılmaya zorlasa da kanlı ve espri barındırmayan bir gülümsemeyi yüzüme kondurmayı başardım. Kan dişlerimin arasından sızıp çenemden aşağıya, fırtına bulutları gibi biriktiği suya akıyordu. Belki yüz ifademden değişmesinden belki de toprağın üzerindeki ayak seslerinden Bert tehlike anforunu sezdi. Sebep ne olursa olsun, yüzünü birdenbire kafa karışıklığıyla buruşturdu; burun delikleri şişti, gözleri pörtledi. Yaşadığı şokla ağız kocaman açıldı. Göz göze geldiğimiz o anda tek bir gırtlak sesi çıkardı -*urk!*- ve işte o an Alice'in onun arkasında durduğunu fark ettim. Dudakları tamamen geriye çekilmişti, eli havayı yarıyordu.

Bert dönmeye çalıştı, elleri sıkıca tutunma arayışı içe-

risindeydi. Ensesinde çıkıntı yapan bir şey vardı, üzerinde parlak harflerle bir yazı olan ahşap bir sap. Orada ne yazdığını bilmek için görmeme gerek yoktu. DAEMONIA EICERE. Cadı şişi. Bert beni bırakıp şişin sapını tutmak için ellerini uzattı, bunu başardıktan sonra kan parmaklarından aşağıya akmaya başladı. Suda sendeliyor, dönüyor, sürükleniyordu. Boğazımdaki baskı ortadan kalkınca havayı içime çekebildim, kan gırtlığımda çağlıyordu. Dilim zonkluyordu.

Bert yalpalayarak göletten çıktı ve bir o yana bir bu yana sallanarak ıslak çimenliği geçti. Bir eliyle ensesini tutmuş, diğer elini karanlıkta el yordamıyla yürüyormuş gibi öne uzatmıştı. Etrafındaki tezahüratlar ve şarkılar kaybolmaya başladı; ilk başta yavaşça, sonra siren sesinin giderek alçalıp susması gibi tamamen bitti. Bert sendeleyerek onlara çarptığında ve titreyen güçsüz bacakları üzerinde kendini dik tutmaya çalışarak kanlı elini yüzlerine uzattığında biri avazı çıktığı kadar bağırdı. Neredeyse komik denebilecek bir hareketle beceriksizce geriye doğru sendelerken mor cübbesi döndü –kolları savruldu, bacakları işe yaramaz bir şekilde kıvrıldı– ve cadı şişi boynunun yanından bir ok gibi dışarı çıkmıştı. Bu çok güzeldi. Asla unutmayacaktım.

“Mina, hadi.” Alice ayağa kalkmama yardım etmek istiyordu ama çok ağırdım. Onu kendimle birlikte aşağıya çekiyordum, yer çekimi gibi, bir karadelik gibi. Yüzü solgundu ve boncuk boncuk terlemişti, saçı kül ve duman kokuyordu. “Acele et Mina!”

Onun ellerini ittiğimde ince pamuklu tişörtünün altında titrediğini hissedebiliyordum. Bana yukarıdan kafası karışmış bir şekilde bakıyordu. Dudakları beni harekete geçirecek

doğru sözcükleri bulmak istermiş gibi hareket ediyordu. Fakat hiç yoktu. Öyle bir kelime yoktu. Sadece buz vardı. Onu biraz yakına çektim, konuşmaya çalışırken ağzımdan oluk oluk kan boşalıyordu, dudaklarım uyuşmuştu.

“Koş,” diyebildim. Kalan tüm gücümle onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Yapış yapış çamurda arkaya doğru sendeleyerek gidişini izledim, neredeyse sığ yerde tökezliyordu, tam zamanında dengesini koruyarak arkasına dönüp bana kafa karışıklığı ve kederle baktı. O sırada Bert ateşin içine düştü.

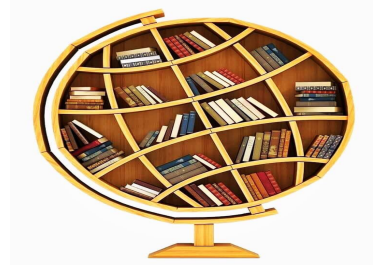
Şu ana kadar tüm yeşil alan boyunca duyulan tek ses rüzgâr ve odun yığınlarından yükselen alevlerdi. Kalabalık Bert'e ağzı açık bir şekilde bakıyordu. Güvenilir adam Bert, Mary'nin sevgilisi; Banathel'in iyi, dik duran vatandaşı; tarihçi, bebek bakıcısı, cadı avcısı. Bert şişin sapını kavramayı başardığında sendeledi, şişi sonunda çekip çıkardığında kan boynundan siyah bir yay gibi fışkırmaya başladı. Kaşlarını çatarak kanlı ellerine baktı ve sonra gözleri yukarıya kayıyor gibi göründü. Bert geriye doğru sendeleyerek birkaç adım attı, sanki kalabalıktan pek çok kişinin yardımını beklermiş gibi kolları açıktı. Sadece bir an için olduğu yerde sallandı. Bu, alevlerin içine tekrar düşmeden önce, *Acele et ve öl, seni orospu çocuğu*, diye düşünmem için yeterince uzun bir süreydi.

Alice'i görmek için tekrar etrafıma bakındım ama gitmişti. Bulanık gördüğüm o mükemmel karmaşa anında biri yüksek sesle çığlık attı ve panik sanki alevlerin kendisiymiş gibi çimenliğe yayıldı. Kıyıya doğru yalpalayarak gitmeye çalışırken elbisemin katlarını çekiştiriyordum ama sıırılsıklamdı, kumaş suyu o kadar emmişti ki zar zor hareket edebiliyordum. Başım suyun altına kayıyordu, tutunabileceğim sağlam bir şey bul-

mak için altımı yokluyordum ama sadece siyah çamur vardı; kaygan, ağır ve betonun içine batmak kadar ölümcüldü. Ağzım soğuk suyla doldu. Bataklık gibi tadı vardı, çürüyen yeşil otlar gibiydi. Dilimin yırtılmasıyla hissettiğim acı bir arya kadar yüksek ve tizdi. Başımı suyun üzerine çıkarmayı başardım, ciğerlerimi dumanlı havayla doldurdum. Çenemden kan ve salyalar sarkaç gibi sallanıyordu ve etrafımdaki suyu yelpaze şeklinde lekeliyordu. Uzaktan siren sesleri duyuldu. Bu, sorular olacağı anlamına geliyordu. Daha fazla soru, tıpkı önceden olduğu gibi. Polisler sandalyelerinde öne eğilip, *Kardeşin hastalandığında neler olduğunu anlat bize Mina. Gözü kanla doluydu, buna peteşi deniyor ve bu yüzden bu soruları sormak zorundayız, anlıyor musun? Anlıyorsan başını salla*, diyeceklerdi.

Ben suya batarken ciğerlerim haykırıyordu, çok ağırdım; cadı taşları, elbise ve çamur beni aşağıya çekiyordu. Ağzımdan çıkan gümüşü baloncuklar başımın hizasında turuncu alevlerle dolu bir geceye doğru su yüzüne hızla yükseliyordu. Çakan şimşegin parlak ışığı, göletin kıyısına akın eden insanları aydınlatırken beni görünmez kılıyordu. Gözlerim sonuna kadar açılmıştı. Çiçek tacım benimle bağını koparmış, bir işaretçi veya bir duba gibi suyun üzerinde duruyordu. *Burada Mina Ellis yatıyor, yüzemedi*. Kendimi taş kolyelerden ve Kurtuluş elbisesinin bağcıklarından kurtarmaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor, isyan ediyordu ama Bert o kadar sıkı düğüm atmıştı ki parmağımı altına geçiremiyordum. Sonuçta Bert beni dip tortusu kalkıp etrafımı toz bulutu gibi sararken elbiseden kurtulmak için mücadele etmekle cezalandırmıştı. Eddie'yi düşünüyordum, sonra Sam'i. Alice'i, Vicky'yi, zavallı Mary'yi ve taş ocağının göletinden çıkarılan Simon Pascoe'yu. Ciğerlerim

çığlık atıyordu ama huzurluydum, su parlak ve serindi. Sonunda kemiklerim bu çamurda yumuşayıp yok olacaktı; rüzgârlarla, çocukların ellerindeki çubuklarla ve balıkların parlayan kuyruklarıyla dip tortusuna karışıp gidecektiş.

KIRK BİR

Acı çok şiddetliydi ve son derece yakıyor, anafor gibi tüm vücudumda dönüyordu. Bir yerim kırılmıştı. Parmaklarımı esnetirken bunu hissedebiliyordum; kaburgalarımın arkasında bir kükreme vardı sanki, nefes aldıkça ciğerlerim yırtılan kese kâğıdı gibi çıtırdıyordu. Dilim o kadar şişmişti ki yutkunamıyordum. Bir hastane kokusu vardı; çamaşır suyu ve temizleme sıvısı. Klinikti, tıpkı benim gibi. İğne, kanül. Uyudum. Uyandığımda kolumda bir el hissettim ve tanıdığım bir ses bana sessizce, “*Merhaba Mina,*” dedi.

Kurbağa gibi bir sesle, “Öldüm mü?” diye sordum.

Güldü.

“*Ne hatırlıyorsun?*”

“Hiçbir şey.”

Hatıralarımda yakarak bir delik açmıştım, o kadar genişti ki ışık bile içeri giremiyordu. Uzun bir zaman Eddie’nin hatırası orada, aşağıda bir yerde saklanmıştı, fakat uykuda değildi; karanlıktaki mantarlar gibi büyüyüp geliyordu. Fern bana belli belirsiz gülümsüyordu.

KIRK İKİ

“Her şeyden önce, hastanededin. İyi haber, ha?”

Fern bana elini uzattı, kolu o eski yaralardan oluşan ağla kaplıydı; görme engelliler için yapılmış bir yol haritası gibiydi. Teni sıcak ve yumuşaktı. Hayattaydı, bu demek oluyordu ki ben de öyleydim. Hayattaydım. Bana yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldururken gözlerimi yavaşça kırptırdım.

“Ne kadar zamandır buradayım?”

Ne ğadağ yamaındığ buğdayım?

“Bugün altıncı gün. Haber başlıklarını duymak ister misin?”

Başımı hafifçe salladım. Fern bir yudum su içmem için bardağı ağızma tuttu. Tadı bayattı, sıcaktı ve plastik kokuyordu ama yine de öyle güzeldi ki hepsini bir dikişte içmemem için Fern beni durdurmak zorunda kaldı.

“Tamam, yeter,” dedi, “hasta olacaksın. Dilin nasıl?”

“Çok ağrıyor.” Dilimi ağızımda hissediyordum, şişip kocaman olmuştu, nabzımla aynı anda zonkluyordu.

“Pekâlâ, iyi haber şu ki, dilini tamamen koparıp dışarı çı-

karmayı başaramamış. Sadece yırtmış. İyileşecek, yine de bir miktar his kaybı yaşayabilirsin. Yanı sıra Bert, boğazında büyük doku hasarına sebep olmuş ve zavallı çeneni yerinden çıkarmış.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Raporunu okudum Mina.” Fern bana küçük, haylaz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bert’e ne oldu?”

“Önce *sana* ne olduğu hakkında konuşalım. Sence buna hazır mısın?”

Başımı hafifçe salladım.

“Suya battın. Kesinlikle ölmüş olduğunu düşündüm. Seni sudan çekip çıkaran Sam’di. Neler olduğunu anladığı anda koşarak çamura girdi ve *Swamp Thing (Bataklık Canavarı)* dizisinde olduğu gibi seni kıyıya taşıdı. Berbat durumdaki bir Ofelya gibi görünüyordun. Gözlerin tamamen açıktı ama bir şey görmüyordun. Kesinlikle gittiğini düşündüm. Sam nabzına baktı, alamayınca sana kalp masajı yapmaya başladı. Hayatını kurtaranın bu olduğunu söylüyorlar. Sam, paramedikler gelip seni alıncaya kadar sana ara ara kalp masajı yapmaya devam etti.”

Gözleri ışıldıyordu.

“Klinik olarak ölüydün. Herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Ağrılarımın elverdiği ölçüde başımı iki yana salladım. Göleti, karanlık suyunu, toplanan fırtınanın etkisiyle yüzeyin dalgalanışını hatırlıyordum. Ondan sonrasında her şey koca bir boşluktu.

Öyle mi Mina?

Bir şey, beynimdeki bir kısa devre gibi kekeliyordu. Bir

anlığına bir alkış duyuluyor ve hemen kayboluyordu. Eddie, beni güldüreceğini bildiği zamanlarda yaptığı gibi şapşalca sırıtıyordu. Buz yoktu, yatağın kenarlarından sarkan oksijen maskeleri yoktu. Soğuk yoktu, yağmur yoktu. Üzerimize vuran sıcak gün ışığı, çatı arasında oturduğumuz küf ve eski kokan armut koltuklar. Kucağında açık duran, babamızın *Mysteries of the British Isles* kitabı ve saçlarında toz zerrelere.

Eddie oradaydı.

“Senden özür dilemek istiyorum Mina. Bert hakkında söylediklerin konusunda sana inanmadım. Hâlbuki seni dinlemeliydim.” Fern ellerine bakıyordu, bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. “Stevie’ye –Bert’in ona yapabileceklerine– değindiğinde çok korktum, o benim için kızıma sürekli baktı Mina.”

Fern burnunu çekip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Aklıma ilk gelen ne oldu, biliyor musun? Onu nasıl da ‘Fasulye Stevie’ diye çağırdığı. Kızım kimsenin ona bu kelimeyi kullanmasına izin vermezdi, hatırlıyor musun? Sadece Bert söyleyebilirdi. Kızıma taktığı özel bir addı. Sence bu benim bir anne olarak nerede yanlış yaptığımı ortaya koyuyor? Kızımın o canavarla her gün vakit geçirmesine izin vermemi mi? Bunu söylediğinde kızmıştım ama sana değil, gerçekten değil. Ben kendime öfkelenmişim ve gençlik halime, o zamanlar yaptıklarına, fotoğrafta gördüğüm berbat durumdaki o küçük kıza çok üzülmüştüm. Keşke geçmişe dönebilsem ve onu kurtarabilsem.”

Derin bir nefes alırken gözlerini tavana çevirdi.

“O Polaroid’leri elime nasıl aldığımı bilmiyorum ama bir şekilde yapmış olmalıyım, çünkü zarfı üst kata götürüp doğrudan

öp tenekesine atmıştım. Onu unutmaya çalıştım ama Edgar Allan Poe hikâyesindeki kalp gibi o zarf orada atmaya devam etti, orada olduğunu bana hatırlattı. Bu yüzden onu çöpten aldım ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, açtım. O fotoğraflara uzun uzun baktım, Stevie'nin banyo suyu soğuyuncaya kadar uzun bir süre boyunca. Tepeden tırnağa titriyordum. enem ve bacaklarım zangırdıyordu, durduramıyordum.”

Fern kaygılı bir şekilde yatak çarşafını çekiştirdi. Sesindeki titremeyi duyabiliyordum.

“Sonra Lisa'nın onlara bakmasını sağladım. Sanırım onu korkuttum. Bunu kabul ediyorum. Bunu bilerek yaptım, çünkü beni ilk seferde doğru bir şekilde dinlemek *zorundaydı*. Ona doğrudan Bertinis, baş ağrıları ve hafızamızdaki boşluklar hakkında sorular sordum. Bana anlattıklarını ona da anlattım ve yüzü sanki kusmak üzereymiş gibi bembeyaz oldu. ‘Bert bunu yapmaz, yapmaz, hayır Bert yapmaz,’ deyip durdu ta ki gözyaşları dökülene kadar. Alice'in içeri girdiğini duymadım. ‘Anne?’ dediğinde ikimiz de ona döndük. Elinde bir şey vardı. Bir şey beni rahatsız etti, sanki onu daha önce görmüşüm gibi ama sadece kötü bir rüyada.”

“Cadı şişi,” diye mırıldandım. Fern genzinden bir horultu çıkararak güldü.

“Ona öyle mi diyordu? Korkunç bir şey. Alice'in onu nereden bulduğunu bilmiyordum, tek bildiğim onu tutan elini kaldırdığı, diğer elinin avucunun içine doğrulttuğu ve ‘Anne şuna bak,’ dedikten sonra onu eline sonuna kadar sapladığı.”

İrkildim. Yan tarafıma sokulduğunda nasıl hissettiğimi hatırladım. Hatta aşağıya bakıp çirkin bir kabukla pıhtılaşmış yarayı görebiliyordum.

“Fakat olay şu: İğne Alice’in eline –sonuna kadar– girmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Alice sadece orada durdu, iğneyi elinden çekti, yavaşça tekrar soktu. Lisa anlamadı ama ben onun ne olduğunu hemen gördüm.”

Alice’in şişi bacağıma sapladığını ama hiçbir şeyin olmadığını hatırlıyordum.

“Cadılar acı hissetmez,” dedim ağzımda yuvarlayarak. Beni anlıyor muydu bilmiyordum ama Fern başını salladı.

“Hayır, hissederler. Fakat bu bir numara. Şişin bir mekanizması var –gerçekten çok basit bir şekilde, küçük bir düğmeyi çevirmekten başka bir şey değil– ve iğnenin sapın içine girmesini sağlıyor. Alice onu eline saplağında iğne yok oldu, ama mekanizma onu Alice’in eline girmiş gibi gösterdi. Düğmeyi diğer tarafa çevirdiğinde iğne olduğu yerde kilitleniyor. Lisa ona korkuyla bakıyordu. Roscow’ların evinde kalırken o aletin sivri ucuna birden fazla kez maruz kaldığından şüpheleniyorum.”

İkimiz de sessizleştik. Bert’in cadı şişini Alice’in eline tutuşturuşu gözümün önüne gelip duruyordu; onun eline ne kadar da dikkatli bir şekilde yerleştirmişti. O esnada düğmeyi çevirmiş, Alice onu bana saplarken şişin sapın içine gireceğine, benim bundan etkilenmemişim gibi görünmeme dikkat etmiş olmalıydı.

“Alice fotoğrafları gördü mü?”

Fern başını salladı.

“Görmesini istememiştim, ama bu yalnızca bir dalgayı tutmaya çalışmak gibiydi. O akşam ona bir şey oldu Mina. Değişti. Savaşçı bakire Valkür’ün yükselişini izlemek gibiydi. Bir şey onun yerine geçti.”

Aklım ondan ona atlıyor, bir taş gibi sekiyordu. O şişi Bert'in boynuna sokarken Alice'in yüz ifadesini tahmin edebiliyordum; gaddarlık, kaynayan bir hiddet. *Daemonia eicere*.

"Alice iyi mi?" diye sordum kendimi zorlayarak. Tükürüğüm ağzımın kenarından dışarı aktı ve hemen sildim, mahcup hissedecek kadar uyanıktım.

"Webber ailesi Kurtuluş'tan beri görünmedi. O gece evlerinde yangın çıktı ve sabaha kadar yanmaya devam etti. İtfaiyenin yaptığı açıklamaya göre bu bir şömine yangınıymış ama bu doğru olamaz. Sıcak dalgasının ortasında kimsenin evinde şömine yangını çıkmaz."

Eski kemiklerin birbirine çarpıp tıkırdayışını, kurumun pırtırtısını düşündüm. Alice'in, "*O kadın tuğlaların çatlaklarından beni izliyor,*" deyişini. Uyuşuktum, galiba uykuya dalmanın eşiğindeydim. Kayıyordum.

"Nereye gittiler?"

Gözlerimi açıp onun yüzüne bakmak için döndüm, sağ tarafımdaki zonklamayla irkildim.

"Polisin dediğine göre saat on bir buçuk gibi ufaklıkları büyükanne ve büyükbabanın evinden alıp kuzeye doğru gitmişler. Bildiğim bu kadar. Enkaz haline gelen evin etrafına polis şeridi çekilmiş ama orada fotoğraf çekmek ya da hediyelik eşya almak için toplanmış bir sürü gulyabani var. Hey, aklıma gelmişken... bu, bu sabah video kaset dükkânına geldi."

Fern bana bir kartpostal uzattı ve ilk başta, "Bu bana benziyor," dedim kendi kendime ama sonra onun hakikaten *ben* olduğumu gördüm. Üzerimde sarı elbiseyle poz verdiğim, Eddie'nin arkamdan bana doğru uzandığı bir milyon yıl önce Girit'te çekilmiş fotoğraftı. Bu benim fotoğrafımdı, hafiften

kırışmıştı. Arkasını çevirdiğimde üzerine pul yapıştırılıp damgalandığını fark ettim, hemen altında kısa bir yazı vardı.

Seni Affediyor!

Kargacık burgacık kelimeler helezoni bir yazı stiliyle yazılmıştı. Kıvrımlar girdap gibi dönüyordu. Alice'in odasındaki fotoğrafların altında da aynı yazı stili göze çarpıyordu. *Sonsuza Dek En İyi Dostlar!*

Seni Affediyor!

Kahkahayla hıçkırma arası bir ses çıkardım. Alarma geçen Fern'in gözleri büyüdü ama ben gülümsüyordum. Posta damgasına baktım ama lekelenmişti ve okunaksızdı. Muhtemelen adil olanı da buydu. Artık uykuya dalmak üzereydim. Her şey ağırlaşıyordu. Işıklar bulanık ve haleliydi. Fakat Fern'e soracağım bir soru ve almam gereken bir cevap daha vardı.

"Sam?"

"Onunla dün konuştum. Seni görmek için can atıyor." Fern bana biraz daha yaklaştı ve fısıldayarak, "Benden duymuş olma ama nasıl olduğunu öğrenmek için hastaneyi her gün arıyor. Hemşirelerle senin kuzeninmiş gibi konuşuyor."

"Evet, onun böyle bir yöntemi var." Zarar görmüş çenemde şimşek gibi acıya sebep olsa da güldüm.

"Olanlardan dolayı kendini berbat hissediyor. Kendini suçluyor. Sanırım Bert'in alevlerin içine düştüğünü bir kez gördüğünde, o..."

Fern sustu. Cümlesini bitirmedi ama buna gerek yoktu zaten. Ne olduğunu biliyordum. Büyü bozulmuştu. Bu yüzden beni kurtarmak için suya girmişti. Olayın dakikalar öncesinde Sam'i en son nasıl gördüğümü düşündüm; bakışları bomboştu, hüznünlüydü. Berelenmiş, çok giymekten eskimiş, ellerin-

de minicik kalmış o ayakkabı tekini düşündüm. Onu suçlamıyordum. İkimiz de kaybolmuştuk, alt üst olmuştuk. Tıpkı Alice'te olduğu gibi cadı bizi de rahatsız etmişti.

“Ona daha iyi olduğumda gelip beni görmesini söyle.” Bitkin bir halde hafifçe gülümsedim. “Buna memnun olurum.”

Gözlerimi kapattım ve vücudumun ağrı kesicilerle rahatladığını hissettim. Sanki yıldızlardan oluşan bir beşikte asılı kalmış gibiydim. Gözlerimi tekrar açtığımda Fern'in hâlâ bana baktığını gördüm ve söyleyeceği başka bir şey daha olduğunu, bunun hoşuma gitmeyeceğini anladım. Morfinin etkisi birazdan geçecekti ve acı üzerimdeki ince örtünün altından kendini göstermeye başlayacaktı, canım çok yanacaktı. Parmaklarımı ona uzattım, *bekle*. Önce benim söyleyeceğim bir şey vardı:

“Oscar beni terk etti.”

“Biliyorum Mina. Çok üzgünüm.”

“Olma. Böyle olacağı belliydi. Beni buraya getirdiklerinden hemen sonra söyledi.”

Oscar odaya girip şu anda Fern'in işgal ettiği sandalyeye oturduğunda bilincim yarı açıktı. Otururken pantolonunun dizlerini çekiştiriyordu, eski ama benim hâlâ sıcak ve rahatlatıcı bulduğum Oscar'a özgü, tipik yapmacık tavidir. Sanırım bir gün bu düşüncem solup gidecekti.

“Seninle evlenemem,” demişti sertçe. “Artık kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Belki morfindendi ama bunun ikimizi de rahatlatan yönleri olduğunu düşünmeyi seviyordum. Oscar sözlerine devam ederek düğünün yapılacağı mekânın rezervasyonunu ve davetiyeleri iptal ettiğini söyledi.

“Organizasyonu iptal etmek için yemek firmalarını aradım, bana randevuya bile gitmediğini söylediler.”

“Özür dilerim Oscar. Sana söylemeliydim.”

“Annem çok öfkeli.”

“Hmm.”

Oscar giderken, “Lucy’ye ‘selamımı’ söyle,” dedim. Belki dilim şiş ve ağır olduğu için beni anlamamıştı. Sadece bir an için duraksadı. Sonra yürümeye devam etti. Güvenli. Dikkatli. Gökyüzü hakkındaki her şeyi bilen ama aşkla ilgili hiçbir şey bilmeyen bir adam.

“Böylesi daha iyi,” dedim Fern’e. *Böyyeşi daa ii.*

Fern başını salladı, ardından ellerini dizlerinin etrafından bağlayıp sürekli bana baktı.

“Seni biraz uyuman için yalnız bırakacağım Mina. Yarın seni servise almayı, belki sonraki gün de taburcu etmeyi düşünüyorlar... Bir noktada polis seninle konuşmak isteyecek. Sana bakacak kimsen var mı?”

Bunu o kadar uzun bir süre boyunca düşündüm ki göğsüm üzüntüyle daraldı.

Fern anlayarak kafasını salladı. “O zaman ben geleceğim. Gerekirse her gün.”

“Hayır, buna mecbur değils...”

“Mecburum Mina, kendi akıl sağlığım için mecburum.”

Hülyalı, kendinden geçmiş halimle bu cevap bana öyle komik geldi ki kahkaha attım. Fern nazikçe gülmemin sona ermesini bekledi ve ardından, “Sana Bert hakkında bilgi vermeliyim,” dedi.

Gerildim, aniden buz kestim. Koridorun aşağısında bir yerde hemşirenin hışırtılı ayak seslerini, uzakta bir yerde bir alar-

mın *bip* sesini duyabiliyordum.

“Ne durumda?”

“Burada.”

Birdenbire doğrulup oturmaya çalıştım, kaburgalarımın giren şiddetli acıyla nefesim kesildi.

“Sakin ol. Bu katta bile değil. Yoğun bakımda. Onu ateşin içinden çekip çıkardıklarından beri orada. Buraya ikinizi beraber getirdiler.”

Sessizlik. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hastalanmış olabileceğimi düşündüm.

“Paçayı kurtaracak. Doktorlar o gözle bakıyor.”

“Fern...”

“Ben sadece söylüyorum, böylece sen de haberdar oluyorsun. Kötü bir şekilde yanmış ve bir daha asla eskisi gibi görünmeyecek. Hayatının geri kalanında muhtemelen gırtlığındaki bir delikten konuşacak, ama... hayatta.”

Fern gitmeye hazırlanıyormuş gibi ayağa kalkarken yüz ifadesine dikkatli bir şekilde hâkim oluyordu.

“Hangi servis?”

“Ah, bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.”

Evee, biyiyoşun.

Fern sesini istikrarlı ve alçak tutarken gözlerini benden kaçırdı.

“Özel bir odada. Trelawney Kanadı, ikinci kat. Soldan üçüncü kapı, dokuz numara. Oraya çıktım ama odaya giremedim. Galiba bu beni korkak biri yapar, hı?”

Eğilip beni başımdan öptü.

“Senin için tekrar geleceğim Mina.”

Hava basıncıyla çalışan kapının onun arkasından yavaşça sallanıp kapanışını seyrettim. *Döneceğini* söylerken samimi olduğuna hiç şüphem yoktu. Bu güzel bir duyguydu. Uygunun beni ele geçirdiğini hissederek yastıklarına yaslandım. Ağrı kesiciler beni yukarıya, asteroitler ve uyduların arasına, yıldızların kalbine çıkarıyordu.

Rüyamda Eddie'yi görmüştüm. Annemin, "O hep hastalıklı bir çocuktı," deyişini duymuştum. Belki de bu yüzden o titremeye başladığında ve ateşi tehlikeli bir şekilde yükseldiğinde ilk başlarda kimse telaşlanmamıştı. Bir üşütme daha, bir boğaz ağrısı daha. Kırılan buzdan suya düştükten iki gün sonra okuldan geldiğimde, Eddie'yi ayakları sıcak su leğeninin içinde ve omuzlarına havlu sarılmış vaziyette görmüştüm. Birkaç gün sonra öksürmeye başladı. Tok ve gırtlaktan öksürüklerdi, sanki bir şey gırtlakını yırtırtırtı dışarı çıkmak istermiş gibiydi. Her zaman halsizdi, derisinin altında gölgeler yüzüyordu. O zamana kadar kar erimiş, yağmurlar başlamıştı. Eddie uzun nefesler alıp verirken zorluk çekiyordu. Kardeşim olamayacak kadar bir deri bir kemik kalmış ve gözleri çok çökmüştü. *Bu o değil*, diye düşündüm yastığı onun yatağına götürürken. *O yataktaki Eddie değil, sadece hasta bir sahtekâr.*

"*Bana buzdan bahset Mina,*" diye fısıldarken buğu oksijen maskesini doldurdu. "*Böylece sen bunu yaparken korkmam.*"

Hikâye hep aynı başlıyordu: "*Karın nasıl da metal gibi koktuğunu,*" dedim, "*nasıl da parmaklarımızı yakacak kadar soğuk olduğunu hatırlıyor musun?*" Yüzünden maskeyi çıkarıp karyolanın direğine astım. Yastığı yüzüne indirdiğimde hikâyenin bizi Brewer's Göleti'ne götürdüğü kısma ulaşmıştık.

Buz ayağımın altında çatırdarken Eddie ellerini yumruk yapıp açıyordu, zayıf bir şekilde benim ellerime vuruyordu. Ekin kargaları kaçışırken, Eddie'nin topukları yatağı dövüyordu ve güçsüz mücadelesi son bulurken benim hayatımı kurtarıyordu. Ölümcül soğuk onun ciğerlerinin yumuşak dokularında gizlenmişti ve bir gözünü yırtarak kanlanmasına sebep olmuştu.

* * *

O akşam ağrı kesicilerimi almadım. Bütün gece uykuya dalma riskini göze alamazdım. Uyutucu ilaçlar etkisini kaybederken dişimi sıkıyordum, dünya açık ve keskin kenarlı bir şekilde netleşiyordu. Saat altı on beş gibi hemşire yatağımın yanına yemek tepsisini bıraktı. Dilimin ve boğazımın başa çıkabileceği yumuşaklıkta şeylerdi: sıcak çorba, patates püresi, jöle. Jöleyi yedim.

Saat sekizde kısa aralıklarla bölünen ve ter içinde bırakan; rüyamda bir uçurumu, ayaklarımın altında buz gibi çatırdayan büyük bir boşluğu gördüğüm bir uykuya daldım. Gece yarısına doğru soluk soluğa uyandığımda öyle acı içindeydim ki neredeyse hemşireyi çağıracaktım. Onun yerine kendimi doğrulup oturmaya ve bir bardak su içmeye zorladım. Boğazımdaki yanmaya, her hareketimle nefesimi kısaltan çenemdeki o sarsıcı acıya rağmen yutuyordum. Televizyonu açıp eski programları ve gece haberlerini; sıcak hava dalgasının ülke çapında bir dizi fırtınaya nasıl dönüştüğüne, Highlands'deki ani sellere dair haberleri seyrediyordum. Saatin gece yarısını geçip bire doğru ilerleyişini izledim. Bir buçukta bacaklarımı

dikkatli, ama çok dikkatli bir şekilde yataktan çıkarıp ayaklarımı yere bastım. Çıplak ayaklarımın altında fayanslar mutluluk verici bir şekilde serin geldi. Ayağa kalkmam kısa sürdü, bacaklarımın sağlam durması da bir o kadar zaman aldı. Kapıyı açıp fark ettirmeden koridora çıkmak için gereken özgüveni kendimde bulana kadar odanın içinde yavaş yavaş tur attım. Asansörlerin tabelalarını takip ettim ve nefes almam gerektiğinde duvara tutundum. Göğsüm duyulabilecek bir şekilde çatırdıyor, nefesim daralıyor ve başım dönüyordu. Boynumun yan tarafında bir şey beni metal bir mengeneye sıkıyormuş gibi bir ağrı vardı.

Bir adım daha attım, bir adım daha ve sonra boş asansöre bindim. İkinci katın düğmesine bastım. Titriyordum, kolumu kaldırırken bir şeyin yırtıldığını hissediyordum. Bandajda bir kan lekesi belirdi. Üzerimdeki hastane önlüğü etrafıma dolanmış kefen gibi dalgalanıyordu. Asansör kapıları açılırken çınladı ve bir tabela bana Trelawney Kanadı'na hoş geldiniz dedi. "Soldan üçüncü kapı, dokuz numara," demişti Fern. Karşımda görebiliyordum. Koridorun yukarısına ve aşağısına baktım, etrafta kimse yoktu. Bir koğuştan diğerine geçen hemşirelerin ayakkabılarının çıkardığı boğuk gıcırtyı uzaktan duyabiliyordum. Acaba Sam geceleri hâlâ o sesi duyuyor mudur, diye merak ediyordum. Umarım duymuyordur. Umarım hepimiz için bu sıkıntılar bitmiştir. İlk iki odayı sendeleyerek geçtim. Çok terliyordum, dişlerimi sıkarak acıya dayanmaya çalışıyor, bir elimi yan tarafıma bastırıyordum.

Bunu yapamam.

Yürümeye devam et Meens.

Dokuz numaralı odanın kapısını açarken, kendimi havada

süzülerek gidiyormuş gibi hissettim. Acı bile kısa bir anlığına kayboldu, çekilen gelgit gibi. Yatakta yatan birini gördüm, *bip* sesi çıkaran ve ışıkları yanıp sönen makinelere bağlanmıştı. Serum damlıyordu, kan torbaları loş ışıktaki kıpkırmızı parlıyordu. Bert'in bandajlı elleri karnının üzerinde duruyordu. Göğsü yavaşça kalkıp iniyordu, başı hafifçe bir tarafa dönmüştü. Dikkatli, çok dikkatli bir şekilde kapıyı arkamdan kapattım. Önüne bir sandalye koymayı düşündüm ama gücümü saklamalıydım, o yüzden çabucak buradan çıkabileceğimi ummaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Bana bu benim ilk seferimmiş gibi gelmiyordu.

Yüzünde yanık maskesi vardı. Kauçuğa benzer, ten rengi bir koruyucuydu, gözler ve burun delikleri için küçük delikleri vardı. Yatağın ayakucundaki raporda hastanın adı kısmında *Albert Roscow* yazıyordu ve yüzüne doğru eğildiğimde galiba nefes alıp verişinde küçük bir değişiklik algıladım, belki bir hızlanmaydı. Maskenin altındaki gözler açıktı. Başının altından yastığını çekip alırken ona gülümsedim ve sanırım bir şey söylemeye çalışıyordu ama boğuk bir mırıltıydı, maskeden dolayı anlaşılmıyordu. Parlak sarı çizgileri olan bir eşek arısı, Bert'in yaralı pembe kafa derisinde yürüyordu. Nereden geldiğini bilmiyordum. Bütün pencereler kapalıydı. Alice'i, cadıların büyüleri hayvanlarını, sıcak dalgalarını ve parlak kırmızı balmumu toplarını düşünüyordum. Ona biraz daha, beni duyabileceği kadar yaklaşıp fısıldadım: "Hoşça kal Bert. Çok Şükür Kurtulduk."

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap hazırlamak,
ortak çalışmaya dayalı bir süreçtir
ve başka bir kitapta bundan daha fazlasını
görmek mümkün değildir. Tereddütsüz desteği
ve rehberliği için Jordan Lees'e çok teşekkürler.
St Martin's Press'teki herkese,
özellikle kitaba bir yuva verdiği ve tam olarak
neye ihtiyacı olduğunu bildiği için
Alex Schulster'a ve her şeyi kontrol altında
tuttuğu için Ryan Jenkins'e teşekkürler.
Ayrıca sabrı için Cassidy Graham'a da teşekkürler!
Her zamanki gibi, ailemin ve arkadaşlarımin
desteği olmadan bunu yapamazdım.
Hepinize teşekkürler.

En iyi arkadaşım ve her zaman
Kuzey Yıldızım olan kızım Poppy'ye.